

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Elmquist, Adolph Frederik.; af A. F. Elmquist.

Titel | Title:

Læsefrugter, samlede paa Litteraturens Mark

Bindbetegnelse | Volume Statement:

1820; Vol. 7

Udgivet år og sted | Publication time and place: Aarhuus, 1818-1833

Fysiske størrelse | Physical extent: 60 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57.-9.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

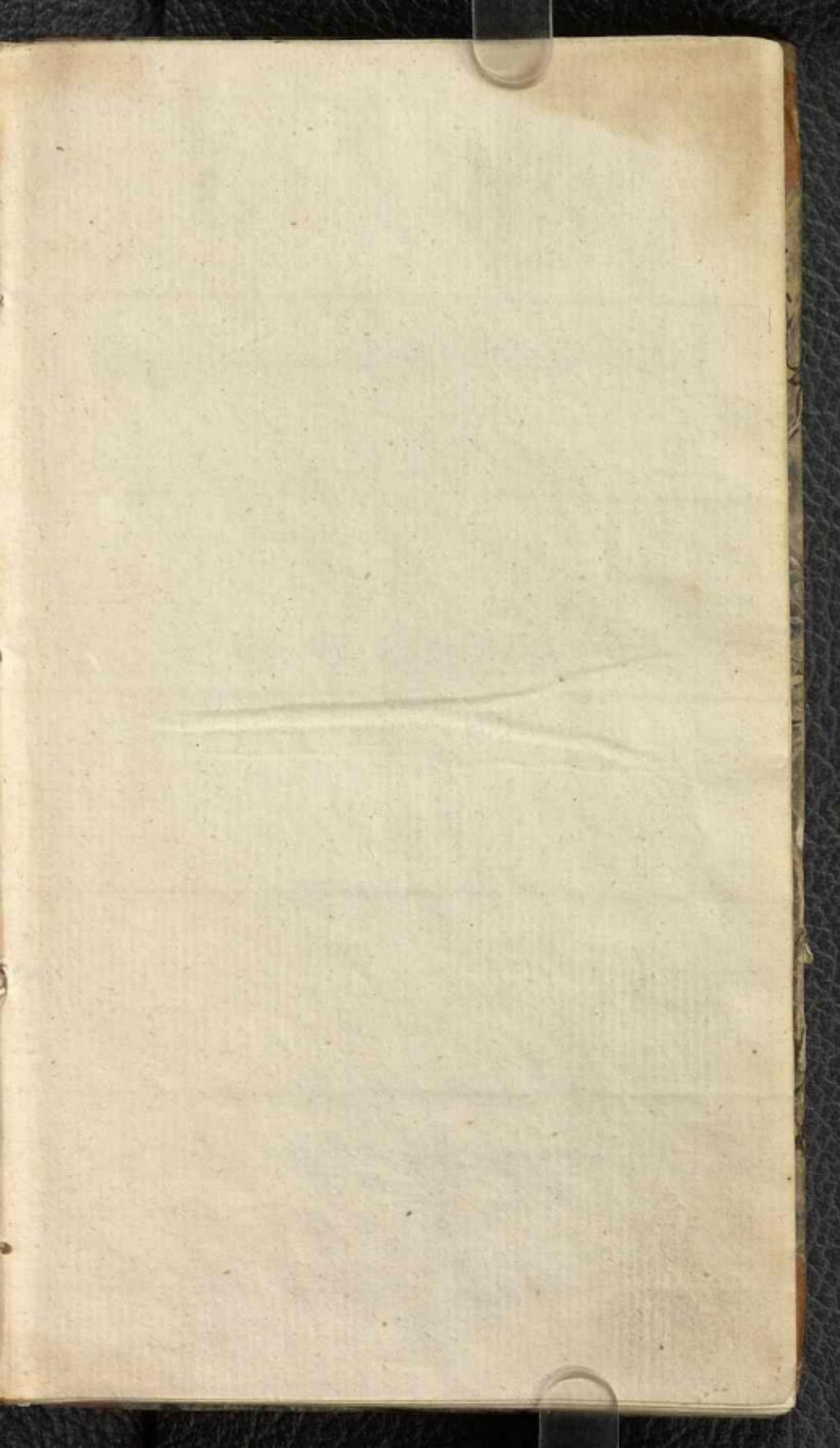
115708000773

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023573319

Læsefrugter,
samlede paa Litteraturens Markt

af

A. T. Elmquist.

Syvende Bind.

Trykt i Aarhuus Stiftsbogtrykkerie,

1820.

havde rejst elleve Mil i det slette Veit og ikke havt
 megen Hvile for de trætte Been i de sex Qvarter jeg
 havde maattet staae i hans Forgemak. Han viste med
 Haanden paa Pengene. Mit Hjerte bankede hosit, da
 jeg nu vilde fremtræde med den længe overlagte og vel-
 indstudeerde Bon, om et lidet Tillæg i min Løn. At
 jeg dog ikke kan afslægge min Frygt som hed, selv i de
 alleruhyldigste, ja jeg tor sige, i de retførst igste An-
 liggender! Med en Angst som om jeg vilde begaae
 en Forbrydelse, begyndte jeg to Gange forgiæves. Hus-
 kommelse, Ord og Stemme forlode mig. Sveden stod
 pludseligt i store Perler paa min Panbe. Hvad vil
 De egentlig, spurgte han meget huldsligt. — „Jeg
 er — Altting er dyrt — neppe i stand til, at komme ud af
 det med den ringe Løn i disse Tider.“ — Ringe Løn,
 Hr. Vicar? Hvad tænker De paa? Hvad Dieblik jeg
 vil, kan jeg have en anden Vicar for femten Pund om
 Aaret. — „For femten Pund! Nu ja, naar han ikke
 er Familiesader, kan han vel slaa sig igiennem dermed.“
 — Deres Familie, Hr. Vicar, er dog ikke større nu
 end for, vil jeg haabe? De har jo kun to Døtre. —
 „Ja, Deres Høicærverdighed. Men de voxe til. Min
 Jenny, den Eldste, er nu atten Aar, og Polly, den
 Yngste, suart tolv Aar gammel.“ — Døstobedre. Kan
 de Piger ikke arbeide? — Jeg vilde svare; han lod
 mig ikke komme til Orde, men stod op og sagde, idet
 han gik hen til vinduet, og trommede med Fingrene

paa Ruderne: „Teg har i Dag umulig Tid, at inblade mig videre. Overlaeg om De vil beholde Embedet med femten Pund om Aaret, og meld mig saa Deres Beslutning, kan De ikke, saa ønsker jeg Dem et bedre til Nytaarsgave. — Han bukkede høfligt og lettede igien paa Huen. Hastig stak jeg Pengene til mig og anbefalte mig hans Gunst. Jeg var som nedtordnet. Saalidt havde han endnu aldrig modtaget og afferdiget mig. Uden Twivl har Nogen sat Ondt for mig hos ham. Han bed mig ikke engang, som han dog ellers pleier, lidt Middagsmab. Jeg havde gjort Regning derpaa; thi fastende var jeg ganske tidlig gaaet fra Erekelade. Nu kiopte jeg mig i Forstaden et Brod, og begav mig dermed paa Tilbageveien. — Hvad jeg var nedslaaet. Jeg græd som en Dreng. Laaterne faldt paa Brodet, jeg stillede min Hunger med. Hy, Thoms! Skam Dig ved Din Forsagtheb. Lever den gamle Gud ikke mere? Og om Du nu havde tabt det hele Embed? Nu er det jo kun fem Pund mindre — ! Vistnok Hierdedelen af hele Arets Løn; vistnok neppe ti Pences til hver Dag i Giennemsnit, og deraf skulde tre Personer føde og klæde sig — Men hvad er det saa mere? — Han som klæder Lilierne paa Marken! Som giver de unge Ravne deres Fode! — Man maa ikke faa saa stort paa herefter. —

(1*)

Den 16de Decbr.

Ja jeg troer, Jenny er en Engel. Hendes Siel
er endnu skinnere end hendes Legeme. Næsten maa
jeg skamme mig ved at være hendes Fader. Hun er
meget bedre, frommere end jeg. I Saar havde jeg
ikke Mod til, at forkynde begge Pigerne vor fore-
staaende Ulykke. Da jeg i Dag giorde det, blev Jen-
ny alvorlig, derpaa igien mild og sagde: Er Du uro-
lig, Fader? — „Maa jeg ikke være det?“ — Nei
Du maa ikke. — „Kære Barn, vi komme aldrig ud
af vor Gield og af vor Nod. Jeg veed ikke hvorledes
vi skulle bestaae. Vi mangle saa meget. Hvem giver
os det nu, vi har kun de femten Pund, der neppe
stroække til Isden?“ Istedetfor at svare, lagde Jenny
smigrende sin Arm om min Hals, og viste med den
anden mod Himlen. Han hist oppe! hvidskede hun.
Polly satte sig paa mit Skoed, klappede mig paa Kins-
den og sagde: Jeg vil fortælle Dig noget. Jeg drømte
i Nat det var Nytaar, at Kongen var kommen til Cres-
kelade. Hvad der var en Pragt! Udenfor vor Dor-
steg Kongen af og tog ind til os. Vi fik travlt i Rok-
kenet, kan Du troe. Men Kongen lod bringe sine egne
kostbare Retter i Guldb- og Sølvkar. Udenfor lode
Pauker og Trompeter. Og hvad mener Du, under
klingende Spil bragte man Dig paa en Atlaeskspude en
gylden Bispehue til Nytaarsgave. Den saae noget
naragtig ud, omrent som Bispernes spidse Huer i den

gamle Billebog. Men den klædte Dig ret godt. Hvor jeg loe! Da vækkede Jenny mig, jeg var ret vred over. Pas Du kun paa, den Drøm har Noget at betyde. Til Nytaar er der jo kun fioften Dage. — „Drømme bedrage“ sagde jeg til Polly, men hun svarede: Drømme komme fra Gud. Wel troer jeg ikke paa saadan noget. Dog vil jeg optegne Drømmen, for at see, om den var et trøstende Bink fra Himlen. En Nytaarsgave var jo dog muelig, og den vilde komme os Alle ret tilpas. — Hele den udslagne Dag har jeg sat og regnet. Jeg regner ikke gierne. Det Pengevæsen og den Regnen gør det saa øbe i mit Hoved, gør mit Hjerte saa tomt og dog saa tungt. —

Den 17de Decbr.

Alle mine Gribitorer ere nu, Gud være lovet, tilfredsstillede paa Een nør. Paa fem forskellige Steder udbetalte jeg syv Pund Sterling og elleve Shilling; altsaa har jeg i rede Penge endnu tilbage to Pund og ni Shilling. Derned skal jeg holde Huus et halvt Aar. Gud hielpe mig.

De sorte Buxer jeg saae hos Skræbber Gutbey, maae jeg nu vel lade gaae fra mig, skjondt jeg trængte haardt dertil. Wel ere de allerede lidt brugte, men jeg kunde længe have Gavn af dem, og Prisen var billig. Men Jenny trænger endnu haardere til en Kio-

le. Jeg yngles over det gode Barn, at jeg i den stroense
ge Kusde man see hende gaae i den tynde Camelotkiale.
Polly kan være velfornøjet med den Kiole hendes Søster
har syet hende af sin gamle. — Ei heller kan jeg læn-
gere holde Avisen med Væver Westburn. Det gjør
mig ondt. Her i Grekelade erfarer man ellers Intet
om Verdens Løb. — Ved Hestevæddeløbet i Newmarket
vandt Hertugen af Cumberland fra Hertugen af Grafs-
ton femtusind Pund Sterling. Hvo der har, ham
vorder givet. Hvo der har Lidet, ham vorder frataget.
Jeg maae endnu misse fem Pund af min fattige Len.
Ey Thoms, knurrer Du nu igien. Og hvorfor? For
Avisens Skyld, som Du nu maae affsige? Skam Dig
noget! Du faaer nok at vide af Undre, om Paoli hev-
ber sine Landsmænds Frihed. Transemændene har rig-
tignok lovet Genueserne Hielpetropper; men Paoli har
tyvetusind Mænd gamle Soldater. —

Den 18de Decbr.

Af, hvor lykkelige ere dog vi fattige Folk! For
Spotpris har Jenny underhaanden klist en fortref-
lig Kiole, og nu sidder hun der hos Polly og sprætter
den op, for at sye den om til sig. Jenny forstaar at
handle og prutte bedre end jeg. Men man fsier sig
ogsaa gjerne efter hende, naar hun bedør saa englemild.
Nu er det Fryd og Gammel i det hele Huus. Nyt-

aarsdag vil Jenny første Gang tage Kjolen paa. — Hun mener, vi komme til, at indskrænke os lidt for dens Skyld. Inden Nytaar bliver der bestemt intet Kjed kiest. Det maa saa være.

Væver Westburn er en ædel Mand. Jeg sagde Avisen af igaar, fordi jeg ikke mere var sikker paa min hidtilværende Løn. Han rystede min Haand og sagde: Saa holder jeg Bladet allene, og De læser det med mig ligefuld, Hr. Vicar. — Visselig, man maa aldrig forsage. Der gives flere gode Mennesker i Verden, end man troer, og blandt de Fattige Flere end blandt de Rige.

Samme Dags Aften.

Bageren er et haardt, uhefligt Menneske. Skondt jeg ikke skylder ham mere, gav han sig dog til at stående paa den gode Polly, da hun hentebe Brod og sandt det saa grumme smaat og halvt forbrændt: Folk blev ordentlig staende stille paa Gaden, saaledes tog han paa Wei. Derpaa erklarede han, han gav Intet mere paa Borg; vi skulde kiebe vort Brod et andet Sted. Det giorde mig oadt for den arme Polly. Vi havde nok at giøre med at stille hende tilfreds.

Jeg veed ikke, hvorfra Folk her vide Uting. Hver Mand taler om, at Recter Snart istedetfor mig vil ansette en anden Vicar. Det blev min Dod. — Endog saa Slagteren maa have Nys derom. Thi ikke for

Intet sendte han sin Kone til mig, med Klage over de
slette Dider, der giorde ham det umuligt, herefter at
følge sit Kistb uden mod kontant Betaling. Konen var
for Resten meget høflig, og kunde ikke noksom sige,
hvormeget hun giorde af os. Hun raadte os, at gaae
til Colswood og der kisbe vort Kistforraad; han var
en mere formuende Mand, og kunde bedre bie efter
Pengene. Jeg gad ikke sige den gode Kone, hvorledes
denne Agerkarl behandlede os for et Aar siden, da han
havde regnet os hvert Pund Kist en Penny dyrere end
andre Folk, og reent ud tilstod: han magte have Rente
af sine Penge.

Belsbet af alle mine rede Penge er nu en og fyrti
tyve Shilling tre Pence. Hvorledes skal det ende,
naar Ingen mere vil betroe mig Noget? — Og naar
Rector Snart tager en anden Vicar! saa ligger jeg da
med mine stakkels Barn paa Gaden.

Nu, Gud er ogsaa paa Gaden.

Den 19de December, tidligt.

Gandske tidligt vaagnede jeg imorges, og over-
veiede, hvad der i min mislige Stilling var at giøre.
Jeg tænkte vel paa Master Sitting, min rige Fætter
i Cambridge; men de Fattige have ingen Fættere.
Bragte Nytaar mig Bispehuuen, Polly drømte om, da
var halve Engelland beslægtet med mig.

Følgende Brev har jeg tilskrevet Hans Høiørvoerds
dighed Herr Dr. Snart: „Jeg skriver med bange
Hjerte, thi Hvermand siger, at Deres Høiørvoerdighed
vil ansætte en anden Vicar i mit Sted. Jeg veed ikke,
om Rygtet er grundet, eller om det blot har reist sig
af, at jeg har talt til Enkelte om den Samtale, jeg
havde med Dem. Det Embed, De betroede mig, har
jeg forrettet med Midkærhed og Trostlab, Guds Ord
har jeg vrediket puurt og reent, og ubitterligt er det
mig, at Nogen har ført Anke over mig; selv min indre
Dommer anklager mig ikke. Ædmygt bad jeg om et lis-
bet Tilkøg til min ringe Løn. Deres Høiørvoerdighed
talte om at formindste den, skiondt jeg med den neppe
kan bestride mine allernødvendigste Udgifter. Deres
menneskekærlige Hjerte dømme! — Under Deres Høi-
ørvoerdigheds afbøde Forgoenger har jeg tient sexten,
under Dem halvandet Aar. Jeg er over de Halvhun-
drede; mit Haar begynder at graane. Uden Bekendte,
uden Velyndere, uden Udsigt til et andet Kald, uden
Kundskaber til, at erhverve mig mit Brød paa anden
Maade, afhænger min og mine Børns Lykke ene af
Deres Maade. Unddraget de os den, bliver os ingen
anden Støtte, end Bettlerstaven. — Mine Dottre for-
aarsage, skiondt vi indstrænke os paa alle Kanter, stedse
større Udgifter. Den Eldste af dem, Jenny, er den
Yngre i Moders Sted, og fører Huusholdningen. Vi
holde ingen Pige; min Datter ganer Greber, foger,

vasser, syer, ligesom jeg tørerer, murer, fejret Skorstenen, kløver Brænde, passer Mark og Have. — Hidtil var Guds Barmhertighed med os; Ingen af os var syg. Vi havde ingen Medicamenter kunnethet betale. Grekelade er et lille Sted. Forgiæves have mine Østtre tilbudet sig at ville arbeide for andre Huse, vasse, sye, lappe. Sielden fik de lidt Arbeide. Herskialands hielper enhver Huusholdning sig som den kan; Ingen er riig. — Haardt var det, om jeg og Mine skulde leve af tyve Pund om Aaret, men sorgeligt var det, om jeg skulde forsøge det med femten Pund. Dog, jeg stoler paa Deres Barmhertighed og paa Gud, og heder Deres Hviær værdighed idet mindste udrive mig af min Angst."

Efterat jeg havde skrevet dette Brev, fastede jeg mig paa Knæe, medens Polly har det til Postkarlen, og bad om et lykkeligt Udsald. Da blev der en forunderlig Klærhed i mit Sind. Ne, et Ord til Gud er altid et Ord fra Gud. Det gik jeg ud af mit lille Kammer, og var dog gaaet saa tungt derind! — Jenny sad ved vinduet og arbeidede. Hun sad der med en Rolighed, Salighed og Unde, som en Himmelens Engel. Et svagt Solglimit giennem det lille vindue forklarede hele Stuen. Jeg var saa himmelske vel. Jeg gik hen til Pulten, og skrev min Prædiken: „Om Armodss Glæder.“ — Jeg prædiker i Kirken, ligesaameget for mig selv som for Andre. Og gaaer Ingen bedre ud af

Kirket, end han gik ind, gør jeg det dog; og øfør
ingen Sæl Trost af mine Ord, øser jeg den dog.

Gammel Dags Formiddag.

I morges fik jeg en Billet, sendt mig fra en Fremmed, der havde overnattet i Verthuset. Den Ubekendte bad mig komme til sig et Døeblik, han havde noget af yderste Vigtighed at tale med mig om. Jeg gik til ham. Det var en smuk ung Mand, paa 26 Aar omtrent, med ædle Ansigtstræk, og megen Unstund. Han bar en gammel luvslidt Overkiale, og Stovler med Stov og Snavs. Hans runde Hat var, stondt den vel oprindelig var langt kostbarere end min, dog langt daærligere og mere forslidt. Uagtet sin ringe Dragt, syntes dog den unge Mand at være af god Familie. Hvetmindste bar han meget fint Linned, maaske var det ham hys foræret af en veldædig Haand. — Han førte mig ind i et Sideværelse, bad mig tusindgange undskynde, at han havde uleiligt mig hid, og betroede mig ret ydmygt, han var i den bitterste Forlegenhed, kiedte ingen her paa Stedet, hvortil han var kommen i Aftes, og havde derfor villet tage sin Tilflugt til mig, som Stedets Præst. Han var, lagde han til, en Komedian, nu uden Engagement, og i Begreb med at reise til Manchester. Men nu vare hans faa Pengo slupne op, saa at han ikke engang kunde betale Verden,

end sige komme til Manchester. I sin Fortvivelse henvendte han sig til mig. Med tolv Shilling var han hilpen; hvis jeg vilde giøre ham dette Forstud, skulde han, saasnart han havde faaet Plads ved et Theater, ørligt og taknemmeligt betale mig Pengene tilbage. Hans Navn var John Fleetman — — Han havde ikke havt nödigt saa udførligt at skildre mig sin Nöd og Angst. I hans Ansigtstreæk laae endnu større Kummer end i hans Ord. Men i mit Ansigt læste han formodentlig noget Lignende; thi da han slog Binene op til mig, blev han bange og sagde: „Vil De lade mig uden Hielp.“ — Jeg skildrede ham nu min hele Stilling, sagde ham, at han ikke forlangte mindre af mig, end omtrent Hierdeparten af min hele Formue, at jeg endog saa var uvist om, at beholde mit Embede. — Pludseligt kold og som tilbagesunken i sig selv, sagde han: „De maler en Ulykkelig Deres Ulykke. Jeg fordrer Intet af Dem. Er der da ellers Ingen i Crekelade, der har, om ikke Rigdom, saa dog Medlidhenhed.“ — Forlegen saae jeg paa Hr. Fleetman, og skammede mig ordentlig over, at have skildret ham min mislige Stilling, for bag den at kunne være haardhieret uden at roisme derover. Villige tænkte jeg paa hvert enkelt Medlem af min Menighed, og trøstede mig ikke til at nævne En. Maaske kiendte jeg forlidet til Deres Hierter. — Derpaa traadte jeg ham et Skridt nærmere, lagde min Haand paa hans Skulder og sagde:

Herr Fleetman, det gør mig ondt for Dem. Hav lidt
 Taalmodighed. De veed hvor fattig jeg er. Jeg vil
 hielpe Dem hvis jeg kan. Inden en Time skal De faae
 Besked. — Jeg gik hjem. Underveis tænkte jeg: Bes-
 synberligt er det dog, hvorfor den Fremmede først hens-
 vender sig til mig, og Komoebianten til en Geistlig.
 Jeg maa have noget i min Natur, der tiltrækker den
 Ulykkelige; thi hvad der er i Nod taler til mig, der
 har skalidet at give. Sidder jeg hos Fremmede tilbords,
 kan jeg giøre sikker Regning paa, at om nogen blandt
 Gjæsterne har en Hund, vil den stedse stirre paa hver
 en Bid jeg tager, og tillidsfuld lægge sit Hoved paa et
 af mine Knæ. — Hjemme fortalte jeg Børnene, hvo
 den Fremmede var, og hvad han forlangte af mig.
 Jeg vilde høre Jennys Raad. Medlidende sagde hun:
 „Jeg veed, Fader, hvad Du tænker, derfor har ieg
 Intet at raade Dig.“ — Og hvad tænker jeg da? —
 „Du tænker: Jeg vil være mod den stakkels Komoebis-
 ant, som jeg ønsker at Gud og Dr. Snart vilde være
 mod mig.“ — Det havde jeg vel ikke tænkt, men jeg
 ønskede at have tænkt det. — Jeg talte de tolv Shilling
 op, gav Jenny dem, og bad hende bringe den Reisende
 denne Gave. Jeg kan ikke lide at høre Folks Tak,
 fordi det ydmyger mig. Utaknemmelighed gjør mig
 stolt. Ei heller vilde jeg forståres i Udarbeidelsen af
 min Prædiken. —

Samme Dags Aften.

Komoedianten er vist et godt Menneske. Da Jenny
var kommet tilbage fra Bertshuset, vidste hun at for-
ælle meget om ham, ikke mindre om Bertinden. Trap
var denne Kone kommet efter, at hendes Giæst havde
en tom Pung, og Jenny kunde ikke nægte, at jeg sendte
ham lidt Reisepenge. Da maatte Jenny høre en lang
Straffeprediken om Dens Letsindighed, som giver naar
han selv Intet har, som understøtter Landstrygere uden
at kunne klæde sine egne Born, o. s. v. — Jeg var
just atter iførde med min Præbiken, da Herr Fleetman
traadte ind. Han vilde, sagde han, ikke forlade Græ-
keland uden at takke sin Belgører. Jenny var just ved
at dække Bord. Vi havde en Eggelag. Jeg bad den
Reisende spise til Middag med os. Han tog derimod.
Den Stakkel kunde vel behove det, thi neppe var han
bleven møgt af Frokosten i Bertshuset. Polly maatte
hente Öl; saa godt havde vi ikke levet længe. — Herr
Fleetman syntes det at behage hos os. Han havde gands-
ke lagt sit forrige kummerfulde Ansigt af; dog beholdt
han det, ulykkelige Folk egne, frygtsomme Bøsen. Han
meente vi varer ret lykkelige, og det bekræftede vi ogsaa.
Han meente fremdeles, jeg var rigere end jeg vilde sy-
nes. Heri tog han feil. Udentvivl blændedes det gode
Menneske af vores nette, ordentlige Smaaværrelser, vores
klare vinduer, rene Gulv og pyntelige Dækkesoi. Vor
Giæst var snart fortrolig med os alle. Dog talte han

mindre om sin end vor Skiebne. Det stakkels Mens
neske maa have en tung Byrde paa Hiertet, jeg vil ikke
troe paa Samvittigheden. Gud trøste ham! — Da
han forlod os, gav jeg ham endnu mangt et velmeent
Raad med paa Veien. Jeg veed det, Komedianterne
ere letfindige Patroner. Han lovede mig helligt, at
sende mig mit Førskud tilbage, saasnart han blev ved
Skillingen. Det maa være hans Alvor, thi han saae
ærlig ud derved, og spurgte flere Gange, hvorlænge
jeg med Resten af mine Penge troede at kunne bestride
de nødvendigste Huusholdningsudgifter. — I Døren
sagde han: Det er umueligt, Dem kan det ikke gaae ilde
her, i Hiertet har De Himlen, og ved Deres Side to
Guds Engle. Ved disse Ord viste han paa Polly og
Jenny.

Den 20de December.

Meget rolig randt Dagen hen, dog kan jeg ikke
sige behagelig; thi Kræmmeren Løster sendte mig sin
Regning. Den var større end vi havde ventet, end-
fløndt vi havde opstrevet Alt hvad vi havde taget hos
ham, men han havde sat Priserne saa høit. Han for-
drede Betaling, fordi han var i stor Pengetrang. Men
det hele Beløb var 18 Shilling. Jeg gik hen til Man-
den, tilbød mig at betale det Halve strax og Resten til
Paaſte. Men han var ikke at bøvæge, og beklagede,

Neden kunde tvinge ham til, at geive til de ydersc^e Midler. Havde jeg skullet lade det komme saa vidt? Jeg gik hjem, og sendte ham den hele Sum. Men nu er ogsaa min hele Formue sammensmeltet til 11 Shilling. Gud give, Komodianten snart vil sende mig mit Laan tilbage, jeg veed ellers ikke hvorlebes det vil gaae. — Nu, og om Du ikke veed det, Du Lidets troende, saa veed Gud det dog. Hvorfor øengster sig Dit Hierte? Hvad har Du da forbrudt? Armod er jo ingen Brøde.

Den 24de December.

Man kan dog være ret glad over grumme Lidet. Hvad vi har en Glæde af Jennys nye Kiose! Hvor den klæder hende. Men hun vil først vise sig deri i Kirken Nytaarsdag. — Hver Aften foreregnar hun mig, med hvor Lidet hun om Dagen har bestredet Huusholdningen. Bistnok maae vi i Seng Klokkens syv om Aftenen, for at spare Olie i Lampen og Kul i Øvnen. Det figer ikke heller meget. Om Dagen ere Pigerne besto flittigere, og sladdre i Sengen til langt ud paa Matten. Af Roer og Grønt have vi et herligt Forraad. Jenny mener at helspe os igennem sex til otte Uger, uden at giøre Gield. Det var nu vel et Kunstslykke uden Lige. Og til den Lid, haabe vi Alle, vil Hr. Fleetman som en ørlig Mand betale mig mit Laan tilbage. Naar jeg

til dette Haab gior betænkelige Miner, kan Jenny os-
dentlig blive gandske heed. Hun taaler ikke, at jeg
tænker noget Ondt om Kombedianten. — Han er nu-
este vor Samtale. Hans Komme bragte noget Nyt i
vort eensformige Liv. Et halv Aar tænker jeg han vil
give os Stef til Underholdning. Særdeles lystig er
Jennys Gredes, naar den muntre Polly siger: „Men
han er en Komedian!” Da forteller Jenny om de
beromite og rige Skuespillerer i London, og vil endog saa
bevise, Fleetman vil blive en af de Bedste i Verden.
Han har store Anlæg, paastaaet hun, megen Anstand
og velvalgte Talemaader. „Ja vist,” sagde den skjelms-
ke Polly i Dag meget vittig, „skønne Talemaader,
han har jo kaldt Dig en Guds Engel.” — „Og Dig
egsaas,” svarte Jenny ærgerlig. — „Gandske godt, jeg
git med i Kibet” tog Polly Ordet, „men jeg saae
nok hvor han stirrede paa Dig, da han sagde det.” —
Jeg er dog gandske bekymret for mine Born. Polly
vojer til, Jenny er atten Aar. Hvilke Ubsigter har
jeg til at see de stakkels Born forsørge? Jenny er
en velopdragen, sædelig, vakker Pige; men hele Crekes-
lade kiender vor Fattigdom. Derfor ere vi ringeagtede,
og Jenny vil vanskeligt finde en Beiler her. Det har
hun dog af sit blide Ansigt, at Enhver seer og taler
venligt til hende. Har ikke Kræmmeren Loste selv, da
hun bragte ham Pengene, givet hende et Pund Rosinet

og Mandler til Foræring, og ben Forsikring, han beslagede ret at maatte tage Pengene fra mig; men han vilde nu igien creditere mig til Paaske. Saameget lovede han ikke engang mig selv. —

Og om jeg nu faldt fra, hvem vilde da tage sig af mine fattige, forladte Børn? — Hvem? Nu, dog deres himmelske Fader. Til Lykke ere de saa vidt, at de kunne tiene. Jeg vil ikke græmme mig over den kommende Lid.

Den 26de December.

Det var to sure Dage. Aldrig har Julesfesten været mig saa tung. I to Dage holdt jeg mine to Prædikener fem Gange i fire forskellige Kirker. Veien var afskyelig, Wind og Vær frygtelig. Jeg mærker at jeg bliver gammel. Det gaaer ikke mere saa rask som tilsiforn. Rigtignok, mager Kost, Raal og Noer hver Dag, — en Drik Vand til, skal ikke styrke meget.

Begge Dagene har jeg spist til Middag hos Forpagter Hurst. Folk ube paa Landet ere dog langt gicest-mildere end her i Købstæden, hvor i lang Tid Ingen har tænkt paa at bede mig til sig. Al, havde jeg blot havt mine Børn hos mig! Hvilken Overslod! Gid de blot til Julen havde havt de Levninger, Forpagterens Hunde sik! Id nu, Kage sik de dog omsider, og leve nu, mens jeg skriver dette, ret hoit dermed. Det

var godt at jeg, da Forpagteren og hans Kone vilde
nøde mig til at spise endnu mere, havde Mod til at
sige til dem: hvis De tillode det, vilde jeg saa hertesi-
ligt gjerne medbringe mine Døtre den lille Skive Kage,
man lagde paa min Tallerken. De inderlig gode Folk
pakkede mig en heel ~~Æ~~ke fuld, og lode mig, da Reg-
nen styrtebe ned, føre i deres Vogn til Crefelade. —
Paa Spise og Drikke kommer det vistnok i Grunden
lidet an, naar man kun til Nodtørst kan stille sin Hun-
ger og Dorst. Dog lader det sig ikke nægte, at det er
ret behageligt at leve lidt vel. Man tænker klarere,
man føler varmere. Håndskammen maa have Olie i
sin Lampe. —

Den 27de December.

Der har vi nu oplevet en overvættet Glæde! Men
man maa ogsaa kunne styre sig. Pigerne maa lære det
og flittigt øve s - deri. Derfor henlægger jeg uaabnet
Pengepakken, den fortæffelige Herr Fleetman sender
mig. Jeg aabner den ikke før efter Maden. Mine
Døtre ere Evadøtre; de døe hartad af Nysgierrighed
efter at vide hvad Hr. Fleetman skriver. Nu læse de
Udskrivten, og Pakken løber i eet Minut tregange fra
den Enes Haand i den Undens. — I Grunden er jeg
mere bestyrtet end glad. Jeg har ikke laant Hr. Fleet-

(2*)

man mere end tolv Shilling, og han sender mig fem Pund Sterling tilbage. Gud være lovet! Han maa have faaet en god Plads.

Hvor dog Sorg og Glæde afverles! — Jeg var i Morges gaaet til vor Alderman Hr. Fieldson, fordi man igaar som Wished havde fortalt mig, at Vognmand Brook i Wotton Bassett for Gields Skyld havde aalivet sig. For elleve, tolv Aar siden havde jeg, fordi han langt ude var beslægtet med min salig Kone, ved et Kibb han gjorde, maattet sige god for ham for hundrede Pund. Manden har i de sidste Aar haft mange Uheld, og slaaet sig til Drif. Men Hr. Fieldson beroligede mig meget. Han havde vel hørt det slemme Nygte, men Intet paa Embeksbegne. Trostig gik jeg da hjem igien, og bad undervis, Gud vilde fremdeles være mig naadig. — Da sprang Polly mig imøde langt ude paa Gaden, og sagde gandstæ aandeløs: „Et Brev fra Hr. Fleetman med fem Pund Sterling, min Pakken har ogsaa kostet syv Pence.“ Mary overrakte mig Pakken med glødende Kinder, for jeg kunde faae Hat og Stok lagt fra mig. Bornene bare halvfianede af idel Salighed. Da fik jeg deres Knive og Saxe tilbage og sagde: „Seer I nu vel, Born, at det er langt tungere, roligent at bære en stor Glæde end et stort Uheld? Ofte har jeg beundret Eders glade Sind, naar vi i den yderste Nod ikke vidste, hvoraf vi skulde leve næste Dag. Nu taber I strax Jer Farning ved Lyk-

vens første Smil. Til Straf aabner jeg hverken Paaske eller Brev for vi har spist." — Jenny vilde vel paa staae, hun glædede sig ikke saameget over de mange Penge, skiondt vi vel traengte haardt dertil, som ovet Hr. Fleetmans overmaade Taknemmelighed, over hans Velighed; hun ønskede blot at vide, hvad han skrev, hvorledes det var gaaet ham. Men jeg vedblev min Dom; den lille Nygierrighed skal lære at øve sig i Taalsmodighed.

Samme Dags Aften.

Gleeden har forvandlet sig til Sorg. Brevet med Pengene var ikke fra Hr. Fleetman, men fra Hr. Dr. Snart. Som Svar paa mit Brev, opsigter han mig Dienesten til Paaske, hvormed vor Regning for stedse er afgjort. Han melder, jeg kan til den Eid see mig om efter noget Bedre, og han har derfor ikke allene forudbetalt mig et Fierdingaars Løn til forefaldende Reisser, men ogsaa bedet den nye Vicar, hvis jeg ikke havde noget derimod, besørge mine kirkelige Forretninger. Utsaa var dog Nygtet ikke uden Grund, og saat er det vel ogsaa sandt man siger, at min Estermand er blevet ansat saa hastig, fordi han har øegtet en Slægting af Dr. Snart, der er frugtsommelig, man veed ikke ved hvem. Saaledes mister jeg da Kald og Brod for en Piges Letfindigheds Skyld, og bliver med mine

stakkels Børn udkastet paa Gaben, fordi en Mand har
kunnet kise mit Embede med sin Skændsel.

Jenny og Polly blevе dødsblege, da de hørte Doc-
toren tale istedetfor Hr. Fleetman, og i Pakken, istedet
for den rige Erkiendtlighedsgave, fandt den sidste bitter
Naadeln for min mangeaarige Embedsiver. Hukkende
kastede sig Polly paa en Stol, og Jenny gik ud. Min
Haand rystede, hvori jeg holdt Brevet og den forme-
lige Ufftek. Men jeg gik ind i mit Kammer, lukkede
mig inde der, faldt paa mine Knæ og bad, medens
Polly græd høit. Vedervæget og beroliget stod jeg op
fra Bonnen og tog Bibelen. Og de første Ord der faldt
mig i Dinens vare: Frygt ikke, thi jeg har frelst dig;
ved Navn har jeg kaldt dig, du er min. Esaias, Cap.
41, V. 1. Da svandt al Frygt af mit Hjerte; jeg saa
op og sagde: Ja Herre, jeg er Din! — Da jeg ikke
mere hørte Polly græde, gik jeg tilbage i Stuen. Men
da jeg saa, at hun laa paa Knæ og bad, støttende
 sine foldede Hænder paa en Stol, trak jeg mig tilbage
i Kammeret, og lukkede Døren sagte efter mig, for ei-
at forstyrre den gode Siel. — Kort efter hørte jeg Jenny
komme. Nu vovede jeg mig ind. Begge sadde ved
Vinduet. Jenny saa saa forgrædt ud. Skølvende
saar Begge op til mig. Jeg troer de var bange, de
skulde læse Fortvivelsen i mit Kasyn. Men da de
saar, at jeg kom ganske kærlig og trøstig, og smilende
tiltalte dem, blevе Begge vel tilmoden. Jeg tog Bres-

het og Pengens — fløjtede en lystig Wise, og lagde begge Dele i min Pult. Hele Dagen talte de ikke et Ord om det Forefaldne. Jeg ikke heller. Hos dem var det skaansom Omhed, hos mig Frygt for, at wise mig svag for mine Børn.

Den 28de December.

Det er godt, at man lader den første Storm rase forbi, uden alt for noie at betragte dens Ødelæggelser. Vi have alle sovet meget roligt i Nat. Nu tale vi om Doctor Snarts Brev og om min Brødlosched, som om en gammel Historie. Vi lægge allehaande Planer for Fremtiden. Det Bittreste i disse Planer er, at vi Tre for det første nødvendigen maas stilles ab. Jenny og Polly maae soge, at komme i Dieneste hos skikkelige Folk, medens jeg begiver mig paa Reisen, for etsteds at finde Plads og Brød for mig og mine Børn. — Polly har igien antaget sin fortige lystige Charakteer. Hun kommer igien frem med sin Drøm om Bispehuuen, og moter os dermed. Næsten alt for overtroist gør hun Regning paa Skicæbnens Nytaarsgabe. Vel har jeg ogsaa tænkt paa Drømmen nu og da, men jeg troer ikke derpaa. — Saasnart den nye Vicar kommer, overleverer jeg ham Kirkebøgerne og begiver mig paa Veien, for at søge min Smule Brød et anbet Sted. I midlertid skriver jeg idag til et Par gamle Bekendte i Salis-

bury og Warmünster: jeg vil have dem, at straffe min Døtre Dieneste som Syepige eller Stuepige. Her skulle de ikke blive. Folk ere her saa haarde og stolte. Man taler nu ikke om andet end om den nye Vicar. Mogle beklage, at jeg maa bort. Jeg veed ikke, hvem der mener det oprigtigt.

Den 29de December.

I dag har jeg skrevet til Bisshoppen i Salisbury, og med levende Farver skildret ham min forigelige, hilf-
løse Stilling, mine Børns Nød, og min mangeaarige
tro Dieneste i Herrens Viingaard. Han skal være en
from, menneskekærlig Mand. Gud styre hans Hjerte!
Blandt de trehundrede og fire Kirkesogne i Wiltshire
findes der vel ogsaa et lidet Kald for mig! Jeg forlan-
ger jo ikke meget.

Den 30te December.

Bispehuuen, Polly drømte om, maa snart komme,
ellers maa jeg vandre i Arrest. Nu seer jeg vel, der
er ikke andet for. Jeg er halvafmægtig, og anstrengter
 mig forgivernes, for at gienvinde mit gamle Heltemod.
 Selv til inderlig Bon har jeg ikke Styrke nok. Skræk-
ken er for stor. — Ja, jeg maa i Arrest! Ret ofte
 vil jeg sige mig det, at jeg kan vænne mig til min Ud.

sigt. — Den Albarmhertige være mine arme Born en
misundelig Fader! Jeg vil, jeg formaaer ikke at sige
dem det. — Maaskee kan endnu en brat Død redde mig
fra Skændselen. Jeg føler mig sonderknust. Der er
Feberkulde i mine Lemmer. Min rystende Haand kan
ikke holde Pennen mere.

Nogle Timer efter.

Nu er jeg roligere. Jeg vilde kaste mig i Guds
Arme og bede. Men jeg var saa beklemt. Jeg lagde
mig paa Sengen. Jeg troer, jeg har sovet; maaskee
har jeg ogsaa ligget i Afmagt. Det er tre Timer siden.
Mine Born have bedekket mine Hodder med Puder.
Jeg er saa mat, men mit Herte er letttere. Alt, hvad
der er forefaldet, foresvær mig som en Drom. —
Altsaa har Brook dog hængt sig. Herr Fieldson lod
mig kalde, og meldte mig det paa Embedsvegne. Han
har efterladt en uhyre Gield. Han bad mig tænke paa,
at tilfredsstille Klødehandler Withiel i Trowbridge med
de hundrede Pund. — Herr Fieldson beklagede mig vel
med Gsie. Store Gud! Hundrede Pund Sterling!
Hvorledes skal jeg opptive dem? Tager man hele min
Eiendom fra mig, beløber den vel neppe hundrede Shil-
ling. Jeg er jo nu en Tigger. Al, var jeg dog en
fri Tigger! — Nu maa jeg vandre i Arrest, hvilé Herr

Withiel ikke er hoimodig. Paa Detaling er ikke at
tænke. — —

Samme Dags Aften.

Teg blues ved min Svaghed. Falde i Ufmagt! Fortvible! Gy! Og dog troe paa et Forsyn! Dog være en Guds Præst! Gy! — Dog, nu har jeg gjort altting godt igien. Brevet til Hr. Withiel har jeg givet med Posten. Erelig har jeg meldt ham min Uformuenhed til at opfylde min Forpligtelse, og at det staær ham frit for, at lade mig føre i Gieldsarrest. Har Manden menneskelig Følelse, vil han være medlidende; hvis ikke, lader jeg mig slæbe hvorhen han vil. — Da jeg kom hjem fra Posthuset, satte jeg mine Borns Møb paa Prove. Teg vilde forberede dem paa det Vørste. Åh, Pigerne tænkte mandigere end Manden, og christelig-større, end Præsten. — Teg fortalte dem om Brooks Død, om Cautionen og dens mulige Følger. — Alvorlige og øengstelige hørte Begge paa mig. — „Arrest?“ sagde Jenny, og Taarerne brast frem af hendes Øine: „Åh, Du stakkels gode Fader!“ blev hun ved, og kastede sig hulkende i mine Arme: „Intet har Du forbrudt, og maa lide saameget. Men jeg gaaer til Trowbridge: jeg kaster mig for Withiels Fodder; jeg staær ikke op, før han frigiver Dig.“ — „Nei,“ raahte Polly, heftigt grædende, „gjor ikke det, Kjøb-

mænd ere Kjøbmænd. De estergive Fader Intet for
 Dine Zaarers Skyld. Jeg gaaer til Klædehandleren
 og tinger mig i Tieneste hos ham paa Vand og Brod
 som hans Livegne, indtil jeg ved mit Arbeide har døk-
 ket Faders Gield." — Under saadanne Planer blev vi
 esterhaands roligere. Men endelig saae de dog det Daar-
 lige i deres Forhaabninger. Til sidst sagde Jenny:
 „Hvortil dog alle disse frugtesløse Planer? Lad os vente
 Herr Withiels Svar. Vil han være grusom, saa lad
 ham være det. Gud er jo ogsaa i Arresten. Fader,
 gaae Du i Arrest. Maaske har Du det bedre der, end
 hos os i al den Jammer. Gaae kun, Du gaaer jo
 enden Brode. Skamme Dig behøver Du saamoen ikke.
 Men vi ville see, vi kunne komme ud at tiente, og med
 vor Løn skal vi skaffe Dig alle mulige Bequemmelighes-
 der. Gaaer det vidt, vil jeg ikke skamme mig ved at
 tigge for Dig. At tigge for en Fader, er noget Helligt
 og Skønt. Fra Tid til anden komme vi og besøge Dig.
 Du skal have det ret godt. Vi ville ikke være bange
 meer." — „Jenny, Du har Ret," sagde Polly: „hvem
 der er bange, troer ikke paa vor Herre. Jeg er ikke
 bange. Jeg vil være ret glad, saa glad, som jeg kan
 være det, adskilt fra Fader og fra Dig."

Alt dette opslstede mit Herte. Fleetman hadde
 Ret, da han sagde, jeg havde to Guds Engle ved min
 Side.

Nytaarsaften.

Aaret er tilende. Jeg talker Himien, det var,
naar jeg undtager enkelte Storme, et hærligt glæderigt
Aar! Vel havde vi ofte kun Lidet at spise — men vi
bleve dog møtte. Vel knyttede sig ofte bittere Sorger
til min ringe Bon, men selve Sorgerne bragte deres
Glæder. Vistnok har jeg neppe Formue nok til, at
friste mit og mine Børns Liv et halvt Aar tilende, men
hvormange Mennesker have ikke langt mindre! Rig-
tignok har jeg tabt mit Embede; — er paa mine gamle
Dage uden Kald og Brod; — det er muligt, at jeg
næste Aar maa boe i Gielbsfængslet, adskilt fra mine
Born. Men Jenny har Met, Gud er ogsaa ber! —
For en reen Samvittighed er der i selve Hælvede intet
Hælvede, og for slette Sæde er der i selve Himlen ingen
Himmel. Jeg er meget lykkelig. — Hvo der kan und-
være, er riig. En god Samvittighed gaaer over Ver-
dens Ere. Forst naar man med Ligegyldighed kan
betragte, hvad Verden falder Skam og Ere, er man
ret ørverdig. Hvo der kan foragte Verden, hans
er Himlen. Jeg forstaar Christi Evangelium hver Dag
bedre, siden jeg læser det i Skøbnens Bog. — Med
disse Betragtninger siger jeg Aaret Farvel.

Det er mig meget sicert, at jeg vedbliver Fort-
sættelsen af denne Dagbog. Hvert Menneske skal
holde en saadan. Man lærer mere af sig selv, end af
de bedste Bøger. Mennesket ligner sig aldrig selv.

Hvo der siger, han kiender sig selv, har kun Ret i det
 Dieblik, han siger det. Gaa vide, hvad de vare igaar;
 Gætte endnu, hvad de imorgen ville vorde. — Ogsaa
 det er Dagbogen god for, at man vinder fastere Tillid
 til Gud og Forsynt. Den hele Verdenshistorie lærer
 os det ikke saa levende, som Skildringen af et eneste
 Menneskes Meninger, Domme og Øslelser i tolv Maas-
 neder. — Ogsaa i dette Aar har jeg fundet Sandheden
 bekræftet af den Erfaringssætning: een Ulykke kom-
 mer sielden allene; — men naar Øsden er
 høiest, smile de klare Timer paany. Der-
 for er jeg, med Undtagelse af de første Øslelser, vir-
 kelig meest tilfreds, naar det gaaer allergalest; thi jeg
 glæder mig da allerede til det Bedre, der kommer efter,
 og leer over, at Intet kan ansægte mig. Derimod er
 jeg, naar Alt gaaer efter Ønske, frygtsom og øengstlig,
 thi jeg troer ikke Freden. — Ved alle Ulykker har jeg
 vænnet mig til, strax at tænke: Hvad er det Vørste,
 deraf kan flyde for mig? Da gør jeg mig uden Bis-
 dere beredt paa det Øverste, og det kommer sielden. —
 Ogsaa det finder jeg godt. Jeg leger vel undertiden
 med Forhaabninger, men aldrig lader jeg dem lege
 med mig. Kee den, der er en Bold for Haabet!

Nytaarsmorgen 1765.

En underlig og sorgelig Begivenhed begynder. Uasret med. Jeg vil nedskrive, hvorledes Alting er tilsgaet.

Som jeg gandst̄e tibligt ligger i min Seng, og i Tankerne gientager min Præbiken, hører jeg det bange paa Gadedøren. Polly var allerede i Kiskkenet. Hun sprang i en Hast ud til Døren; såd tiblige Besøg ere vi ikke vante til. Det dømrede først. En Mandsperson trædte ind af den aabnede Dør med en stor Ekse under Armen. Han gav Polly den med de Ord: „Herr — Navnet forstod Polly ikke — sender Herr Vicaren denne Ekse; og beder ham passe vel paa hvad der er i den.“ Glad bestyrket tog Polly mod Eksem. Overbringeren gif. Sagte bankede Polly paa min Kammerdør, for at høre om jeg var vaagen. Paa mit Kom ind aabnede hun Døren, ønskede mig en god Morgen og et glædeligt Nytaar, og lagde leende til: „Seer Du, lille Fader, at Polly kan have prophetiske Drømme? Her har Du Bispehuen!“ — Nu fortalte hun hvorledes man havde givet hende benne Nytaarsgabe til mig. Jeg ønskede, hun havde spurtt noiere om den ubekendte Bispers Navn. — Medens hun gif ud, at tænde Lampen, og kalde paa Jenny, klædte jeg mig paa. Jeg nægter ikke, jeg var meget nysgierrig. Thi hidtil havde Nytaarsgaverne for Vicaren i Grekeslade været ligesaa ubetydelige som sieldne. Jeg formo-

bede, min Delynder, Forpagteren, vilde overraske mig med en *Æsse* fuld af Kager. — Da jeg treen ind i Stuen, stode Polly og Jenny allerede foran Bordet ved *Æssen*, der var velforseglæt, adresseret til mig, og temmelig stor. Jeg løftede paa den; den var tung. I Laaget var der boret et Par smaae Huller. — Men get forsiktig aabnede jeg den med Jenny's Hjælp, tog et fint hvidt Klæde af, og se! der! — nei, vor Forandrings lader sig ikke beskrive. Vi raabte Alle som med een Mund: min Gud!

Der laae et lille, sex- otte Ugers Barn, sødsnumrende, indsvøbt i det fineste Linn med rosenfarvede Silkebaand. Stumme betragtede vi det nogle Minutter. Endelig brast Polly i Latter, og raabte: Hvad skal vi fange an med det? Det er ingen Bispehue! — Med Fingerenden berørte Jenny Barnets Kind, og sagde medlidende: Du stakkels Skabning, har Du ingen Moder, eller tor Du ingen Moder have? Store Gud! et saa elskeligt, hielpelst Væsen forstodt! — Og see, Fader, see, Polly, hvor trygt det sover, som om det følte, det laae i Guds Haand. Sov kun, stakkels Forstodte! Vi forstode Dig ikke. Man har haaret Dig til det rette Sted. Jeg vil være Din Moder. — Medens Jenny saaledes talte, trillede et Par store Tårer fra hendes Øine. Jeg tog den fromme blodhiertede Pige i mine Arme, og sagde: „Vær Moder! Skiebnens Stedbørn komme til Stedbørnene. Gud

prøver vor Tro, — nei, han prøver den ikke, han kender den alt. Dersor maatte den stakkels Lille blive baaren til os. Vel vide vi ikke selv, hvorledes vi i næste Dage skulle friste Livet; men Han veed det, som giorde mig til denne Faberloses Fader."

Saaledes bestemte vi os rask. Barnet vedblev at sove sobt. Imidlertid udtomte vi os i Gisninger om dette Forældre, som vi ubentvivl maatte fiende, da Æssen var adresseret til mig. Medens jeg nu igiens nemloß min Prædiken „om det evige Forsyns Magt“ raadsfloge mine Døtre om, hvorledes de bedst skulde pleie den Lille. Polly hoppede af Glæde, Jenny var meget bevæget. Det bares mig fore, som om jeg med det nye Åar traadte ind i en Verden fuld af Underværker, og — det var nu Overtro eller ei — som om Barnet vilde vorde mig en Skytsaand i Nøden. Jeg kan ikke udsiige, hvor let jeg kunne, hvor stille salige mine Tølelser vare.

Sammie Dags Aften.

Meget træt og mædig kom jeg tilbage fra mit hellige Dagværk. Jeg maatte gaae tilfods den hele næsten ufremkommelige Vej i den haarde Kulde. Men dersor vederqvægede mig ogsaa ved Hjemkomsten mangen glad Efterrening, mine Døtres Glæde, den varme, muntre lille Stue. Verdet stod dækket for mig

og paa det en Glaske Viin til Styrkning. Den var en Nytaarsgave fra fremmed, veldædig Haand. — Særdeles frydede mig Synet af det muntre Barn i Jenny's Arm. Polly viiste mig den Mængde fine og kostbare Børnetsi, der havde været i Afsken; derpaa ens forseglet Pengerulle, med Udskrift til mig: man havde fundet den ved Barnets Fodder. — Begierlig efter, at erfare Noget om min lille, ubekendte Huussælles Herkomst, aabnede jeg Nullen, der indeholdt tyve Guineer og et Brev, der lod som følger:

„Trygt stolende paa Deres Velærværdigheds Fromshed og Menneskekærlighed betroe ulykkelige Forældre Dem deres dyrebare Barn. Forlad det ikke! Vi skulle engang, naar vi tør give os tilkiende, være taknemmelige. — Drengen hedder Alfred. Han er allerede døbt. Kostpengene for det første Gierdingaar ligge hos. Punktligt skal De hver tredie Maaned erholde en lige Sum. Antag Dem Barnet. Vi anbefale Det Deres ødle Jenny's Omhed.“

Polly sprang holt i Veiret af Glæde og raahte: „Der har vi Bispehuuen!“ Gode Gud! hvor rige blive vi paa eengang! Far nu hen, mit fattige Kald! — Dog egentlig skulde jeg ikke være saa glad. Nei, Brevet havde dog vel ogsaa kurnet omtale den gode Polly.

Vel tigange læste vi Brevet. Vi troede neppe vore egne Øine ved Synet af de mange Penge. Hvilen Nytaarsgave! Tri var jeg med eet for de tungeste Fremtidssorger. Men paa hvilken følsom Maade! Fors givæs giennemtænkte jeg hele min Bekjendterøkke, om jeg maaske kunde finde Nogen, Stand og Fodsels kunde vinge til, at dolge sit Barns Tilværelse. Jeg grubler endnu derpaa. Jeg veed heller Ingen, der saaledes var i Stand til, at lønne en christelig Kiærlighedstjeneste. Og dog maa Barnets fornemme Forældre noie kiende mig og Mine. Uspørlige ere Forsynets Veje.

Den æde Januar.

Lykken overoser mig med sine Gaver. Imorges fik jeg med Posten nok en Pakke med Penge. Herr Fleetman skriver mig til og sender mig tolv Pund Sterling. Det er formeget. For hver Shilling giver han et Pund igien. Det maa have gaaet ham overordentlig godt. Det melder han ogsaa. Jeg kan desværre ikke takke ham, da han har glemt at skrive, hvor han er. Himlen forbyde, at jeg skulde blive overmodig af al min Rigdom. Nu haaber jeg efterhaanden ørligt at kunne afbetaale Herr Withiel Brooks Gield. —

Da jeg fortalte mine Døtre, jeg havde faaet Brev fra Herr Fleetman, blev der en Glæde uden En-

be. Jenny rodmede, og Polly sprang leende hen til hende, og holdt hende begge Hænder for Ansigtet. Da lod Jenny, som hun ret blev vred paa den barnagtige Pige. — Jeg forelæste Fleetmans Brev. Jeg funde det neppe, thi den unge Mand er en Sværmer. Han smigter mig. Altting hos ham er overspændt. Saaledes ogsaa hvad han skriver om den gode Jenny. Det gørde mig ondt for den arme, besejdede Pige, da jeg læste det. Jeg torde ikke se paa hende berved. Imidlertid er Stedet, som angaaer hende, mørkværdigt. Det lyder saaledes:

„Da jeg, æble Mand, forlod Deres Huus, blev jeg tilmode, som om jeg igien traadte ud af mit Fædrehiem i det øde Liv. Jeg glemmer Dem aldrig, glemmer aldrig, hvor lykkelig jeg var hos Dem. Endnu seer jeg Dem støbse for mig, i Deres rige Armod, i Deres christelige Ydmighed, i Deres patriarchaliske Sielskoihed. Og den øde, smigrende Polly; og den — af, for Deres Jenny gives der jo intet Biord! — Hvilket Biord giver man de Hellige, under hvis Beretelse alt Jordisk forklares? — Evig vil jeg mindes det Dieblik, da hun gav mig de tolv Shilling. — Undres ikke, jeg har dem endnu. Jeg bytter dem ikke bort mod tusind Guineer. Maaske skal jeg snart mundsigen forklare Dem Alt. Jeg har aldrig i mit Liv væ-

(3*)

ret lykkeligere eller ulykkeligere end nu. Hils Dere's
elstværdige Døtre, hvis de mindes mig endnu."

Altsaa troer han, at komme til Grekelade endnu engang. Det skulde være mig kært! Jeg kunde da bevidne ham min Taknemlighed. Maaske har det unge Menneske givet mig sit Alt, fordi jeg dengang laante ham Hierdeparten af Mit. Det skulde giøre mig ondt. Han synes rigtignok at have et let Sind, men ørlig er han vist. —

Den lille Alfred er ret vel tilpas hos os. Barnet har allerede tilsmilet Polly, da Jenny, som en ung Moder, bar det paa Armen. Pigerne komme bedre afsted med den lille Verdensborger, end jeg kunde formodet. Men det er ogsaa en velsignet Slut. Vi har ve kioft en net Bugge til den Lille, og anskaffet allehaande Smaafornodenheder i Overslodighed. Buggen staar ved Jenny's Seng. Dag og Nat vaager hun som en Skytsaand over sin spæde Pleiesen.

Den 3de Januar.

I dag steg Herr Vicar Bleching med sin unge Kone af i Værtshuset, og lod mig kalde. Jeg gik strax til ham. Det er en behagelig og meget høflig Mand. Han sagde mig, han var min Eftermand i Embedet; han ønskede, hvis jeg ikke havde Noget derimod, strax at tiltræde det; jeg kunde imidlertid blive i Præstebolis

gen til Paaske; han vilde hoe hos Herr Ulberman Fieldson for det første. — Jeg svarte: da han ønskede det, vilde jeg strax fratræde Embedet, kun bad jeg om, at maatte holde en Afskedsprædiken i de Kirker, hvori jeg saalønge havde forkynkt Herrens Ord. — Derpaa lovede han, at komme til mig om Eftermiddagen, for at tage Præsteboligen i Diesyn. Virkelig kom han og saa med sin Kone og Herr Fieldson. Den unge Vicarinde er høifrugetsommelig. Hun synes at være noget stolt og af fornem Herkomst; thi der var hende ingen Ding tilpas i hele Huset, og mine Østtre værdigede hun neppe et Blik. Da hun saae den lille Alfred i Buggen, vendte hun sig til Jenny og sagde: „Er De alderede gif: ?“ — Den gode Jenny blev blodred, og rystede bencægtende paa Hovedet, idet hun sagte fremstammede nogle Ord. Jeg maatte hielpe den arme Pige ud af hendes Forlegenhed. Med megen Mysgierrighed horte Vicarinden paa min Fortælling, fortrak Munnen, og vendte mig Ryggen. Jeg fandt det meget uansindigt, men sagde Intet. Da jeg bød mine Fremmede blive paa en Koppe Thee, betakkede man sig. Vi varer ret glade ved, at blive dem qvit.

Den 6te Januar.

Herr Withiel er, efter hans Brev at dømme, en fortæffelig Mand. Han beklager mig, og trøster mig

med den Erklæring, at jeg ikke skal øngste mig for Betalingens Skyld, om jeg end ikke i de første ti Uar skulle være i stand til, at ubrede den. Han synes at være bekjent med mine huuslige Forhold, thi han hensynder staansomt derpaa. Han anseer mig for en ærlig Mand, det glæder mig mest. Ei heller skal han finde sig bedrager. Saasnart jeg kan, vil jeg nu selv reise til Trowbridge, og bringe ham Fleetmans tolv Pund Sterling til Afdrag paa min uhyre Gield.

Skjondt Jenny forsikker, hun sover godt om Natten, den lille Alfred holber sig meget rolig, og vaagner regelmæssigen kun een Gang, er jeg dog ganske angst for Pigen. Hun er langtfra saa munter som før, skjondt hun synes at være langt lykkeligere, end da vi hver Dag havde at kæmpe med Nøringssorger. Til at hvile lidt om Dagen er hun slet ikke at bevæge. Hun paastaaer desuden, hun besindrer sig ret vel. —

Jeg havde ikke troet, hun var saa forfængelig. Fleetmans Lovtaler have udentvivl ikke mishaget hende, thi hun har affordret mig hans Brev, for at læse det endnu engang. Hun har endnu ikke givet mig det tilbage, men beholder det i sin Arbeidskurv. For mig gierne!

Den 8de Januar.

Min Ufskedsprædiken ledfagedes af Menighedens Taarer. Nu først seer jeg, at jeg dog var dem fier.

Fra alle Sider har man sagt mig meget Forbinligt,
og oversøt mig med Foræringer. Aldrig har jeg havt
saa mange Levnetsmidler og Lækkertidssener af alle Slags,
og saa megen Viin i Huset, som nu. Havde jeg før
havt blot Hundredebelen beraf paa mangen Nodsbag,
vilde jeg have holdt mig for usigelig lykkelig. Nu
svømme vi virkelig i Oversflod. Men en god Deel der-
af er ogsaa allerede udvandret igien. Jeg tiender man-
ge fattige Familier her i Trekelade, og Jenny tiender
endnu flere. De stakkels Folk glæde sig nu med os.

Dybt følte jeg mit Indreste angrebet af hin Ven-
diken. Under Taaret havde jeg frevet den. Det gialdt
jo Skilsmissen fra min hele hidtidige Verden, fra mit
Habd, fra min Bestemmelse. Udført er jeg af Viins-
gaarden, hvori jeg Dag og Nat har sørget og vaaget,
lært, formonet, trostet, bedet. Jeg veeg ikke fra Nos-
gens Sygeleie; jeg skyrkede Døende i den sidste Kamp
med det hellige Haab; jeg opsggte Syndere; jeg lod ikke
de Fattige ene; jeg kaldte de Fortalte tilbage paa Li-
vets Wei. At, alle disse Siole, der ligesom vore knyt-
tede til min Sioel, ere løsrevne fra mig — hvi skulde
ikke mit Hierte bløde! — Men Guds Willie skee!

Gierne vilde jeg nu tilbyde Herr Dr. Snart, at
besyre Vicariatet uden mindste Lon, hvis ikke min Ef-
tersøger allerede havde overtaget Embedet! Fra Barns-
been af har jeg været vant til Fattigdom, og Sorgerne
have forfulgt mig indtil denne Dag. Jeg og alle Mine

kunne leve overslødig af Alfreds Kostpenge. Vi kunne samle og lægge hen for de kommende Aar, og lade os usie med vor forrige fattige Kost, kun at den Lille bliver pleiet vel. Jeg vilde jo ikke mere sulke over vind og vejr og Winterkulde, naar jeg blot kunde bringe mine dyrebare Menigheder Guds Ord. — Skee nu, som Himlen vil! Jeg vil ikke knurre. Taaren, som falder paa dette Blad, er ingen Utilfredsheds Taare. Jeg beder ikke om Rigdom og gode Dage, og har aldrig bedet derom. Men, Herre, Herre! Udstod ikke for stedse Din Tiener af Din Viingaard! Led mig igien berind, og lad mig vinde Sæle under Din Besignelse!

Den 13de Januar.

Min Reise til Crombidge har haft et over al forventning heldigt Udfald. Træt og modig kom jeg langt ud paa Matten til den lille venlige Bye, og soy i Verthuset til høit op paa Dagen. Efterat jeg havde klædt mig pynteligt paa — siden min Bryllupsdag havde jeg ikke været saa pæn, den gode Jenny havde forget datterligt for sin Fader, — gik jeg til Hr. Wistiel; han boer i et stort, prægtigt Huus.

I Begyndelsen modtog han mig noget kolst; men da jeg sagde mit Navn, forte han mig ind i sin Arbeidsstue. Her takkede jeg ham nu for hans store Godhed og Eftergivenhed; fortalte, hvorledes det var til-

gaaet med Cautionen, og hvor maabeligt det hidtil var gaaet mig. Derpaa vilde jeg lægge mine tolv Pund Sterling paa Bordet for ham. — Længe saae Herr Withiel smilende og med et Slags Kørelse paa mig, rakte mig derpaa sin Haand, rystede min og sagde: „Jeg kiender Dem allerede. Nøie har jeg erkyndiget mig om Dem. De er en brav og ørlig Mand. Tag Dere's tolv Pund Sterling til Dem igien. Jeg kan ikke bringe det over mit Hjerte, at berøve Dem Dere's Nytaarsoffer. Heller vil jeg lægge en lille Gave til, som De vel er saa god at modtage til en Grindring om mig.“

Han stod op, gik ind i et Sideværelse, kom tilbage med et Skrift, aabnede det og sagde: „De kiender dette Dokument? Dere's Underskrift? Jeg giver Dem og Dere's Born det.“ — Han rev Papiret midt over, og lagde det i min Haand. — Jeg kunde ingen Ord finde, saa bestyrtet var jeg. Mine Hine blev vaade. Han saae nok, at jeg gjerne vilde takke ham og ikke kunde. Han sagde: „Stille, stille! Høvde den ulykkelige Brook henvendt sig lige til mig, havde jeg gjerne eftergivet ham Gielden.“

Jeg kiender ingen høimodigere Mand, end Herr Withiel. Han var altfor artig. Jeg maatte fortælle ham meget om min huuslige Forfatning. Derpaa forestillede han mig for sin Gemalinde og sin Herr Son. Han lod min lille Byst, hvori jeg havde de gamle Klæ-

ber, hente fra Verckhuset, og beholdt mig i sit Huus. Beværtningen var fyrstelig. Bærerset, hvori jeg sov om Natten, Pepperne, Sengeklæderne — Alting var saa kostelig og pragtfuldt, at jeg næsten var bange for at gisre Brug deraf.

Næste Dag løb Herr Withiel mig flere tilbage til Grækelade i sin skonne Bogn. Med dybtbevæget Hjerte skiltes jeg fra min Belgører. Mine Ørn græd med mig af Glæde, da jeg viste dem det sonderrevne Dokument: „See, dette lette Papir var endnu min tungeste Byrde, og det er høimodigen tilintegjort. Beder for vor Belgørers Liv og Lykke.“

Den 16de Januar.

Igaar oplevede jeg den mærkligste Tildragelse i mit Liv. — Som vi om Formiddagen sidde sammen i Stuen, — jeg vuggede den lille Alfred, Polly læste os fore af en Bog, Jenny sad ved Binduet og syede — sprang Jenny pludselig op fra Stolen og sank dødsbleg tilbage. Alle varer vi meget bestyrtede, og spurgte, hvad hun feilede. Hun svarede med et ivunget Smil: „Han kommer!“ — I det samme gik Døren op, og i smukke Neiseklæder traadte Herr Fleetman ind. Vi hilste ham alle ret herteligt, og glædede os over at see ham saa uventet snart. Han omsavnede mig, kyssede Polly, og tukkede for Jenny, der endnu ikke havde fattet sig.

Henbes Bleghed undgik ham ikke. Han spurgte meget bekymret, hvorledes hun befandt sig. Polly forklarede ham Alt. Da kyssede han Jenny's Haand, som om han vilde bede hende undskyde den Skæk, han havde voldt hende. Den havde forresten ikke stort at sige, thi den stakkels Pige blomstrede suart igien som en nys udprungne Rose. — Jeg besalede, at bringe Viin og Kage, for at bevirke min Gæst og dyrebare Welgiseret bedre end første Gang. Men han frabød sig det; han havde Selskab hos sig i Værtshuset. Dog, da Jenny bad, satte han sig ned, at dele Viin med os. — Jeg troede, han var her med et Selskab Comoedianter, og spurgte, om de agtede at spille her i Grekelade, Stedet var saa usælt. Han slog en hoi Latter op og sagde: „En Comoedie spille vi rigtignok, men gædse gratis!” — Polly var ude af sig selv af Glæde; thi hun havde længe ønsket at see et Skuespil. Hun sagde det ogsaa strax til Jenny, der bragte Viin og Kage. Polly spurgte: „Har De mange Comoediantere med Dem, Herr Fleetman?” — Han svarte: „En Herre og et Fruentimmer, men fortæffelige Spillere!”

Jenny var usædvanlig alvorlig. Hun fæstede sit mørke og tunge Blik paa Fleetman, og spurgte ham: „De — De spiller ogsaa?” — Hun sagde dette med den hende egne svage og dog Marv og Been giennemhævende Stemme, som jeg kun hørte sielben, men i vores Livs alvorligste Timer, naar det gialde vort Bee

og Vel. Mørk befragtebe Fleetman hende, syntes at kæmpe med sig selv, traabte hende endelig et Skridt nærmere, og svarte: „Ved Gud, Miss, det kan De allene afgjøre!“

Jenny slog Dinene ned. Han blev ved at tale; hun svarte. Jeg veed ikke, hvad de Mennesker havde fore. Polly og jeg hørte gandstæ opmærksomt til; Ingen af os forstode et Ord, eller meget mere, det bares os fore, som de talte uden Sands og Samling. Og dog syntes Fleetman og Jenny ikke allene at forståe, hvad de sagde, fuldkommen vel, men, hvad der var mig besynderligst, Fleetman syntes stærkt angreben af Jennys Svar, skøndt de indeholdt saagoldt som ingen Ting. Fleetman foldede tilsidst Hænderne som til inderlig Bon, saae med taarefulde Mine mod Himlen, og sagde, som med stækkelig Resignation: „Da er jeg ulykkelig!“

Polly blev utsaalmodig. Med et komisk Smil saae hun først paa den Enne, saa paa den Aanden, og raabte endelig: „Jeg troer sandelig, I To begynnde Comoedien allerede.“ Han trykte Pollys Haand, og sagde: „Aa, gib det var sandt!“

Jeg giorde en Ende paa dette Virvar, syldte Glassfene, og vi drak paa vor Belgiorers Lykke. Fleetman sagde, idet han klinkede, til Jenny: „Alvorligt, Miss, min Lykke?“ — Hun lagde Haanden paa Brystet, slog Dinene ned, og drak. Da blev Fleetman pludselig munter; han gik hen til Buggen, befragtebe Barnet

deri, og da Polly og jeg havde fortalt ham, hvorledes vi vare komne til det, sagde han smilende til Polly: „De kiendte mig altsaa ikke, da jeg rakte Dem denne Nytaarsgave?“

Alle raabte vi med utrolig Forundring: „Hvem? De?“ Nu fortalte han omtrent folgende: „Jeg hedder ikke Fleetman, men er Baronet Cecil Fairford. Ved en ulykkelig mangeaarig Proces tilbageholdt min Faders Broder, beraabende sig paa øldre tvetydige Overenskomster, hele min og min Søsters Arv efter vor afdøde Fader. Vi levede imidlertid kun kummerligt af vor Mødrenearv. Min Søster leed meest ved; hendes Onkel var hendes Formynder, og han behandlede hende haardt. Medens hun hemmeligen forlovede sig med den unge Lord Sandon, hvis Fader dengang endnu levede og modsatte sig deres Forening, havde han givet en af sine mægtigste Venners Son Lovte om hendes Haand. Uden Onklen og den gamle Lords Vidende holdt Lord Sandon og min Søster hemmeligt Bryllup. Frugten af dette Egteskab var den lille Alfred. Det lykkedes mig, under min Opsigt og mit Tilsvar, at bringe min Søster ud af hendes Formynders Huus, under det Paaskud, at lade hende bruge Gæbabe for hendes svage Helbreds Skyld. Det gialdt om, efter hendes Nedkomst at faae Barnet bragt i gode og sikre Hænder. Tilsæltigvis hørte jeg et rorende Træk af Deres Fattigdom og Menneskeærighed, Herr

Vicar, og begav mig selv hid, for at overbevise mig. Maaden, De modtog mig paa, bestemte mig. Allerede for fire Maaneder siden vandt vi Sagen mod vor Onkel, og traabte i Besiddelse af vor Formue. Medens Formynderen begyndte en ny Proces imod mig om Udleveringen af min Søster, døde, for saa Dage siden, den gamle Lord, og min Svoger erklaerebe nu sin Forbindelse offentlig. Derned var Processen tilintetgjort, og Aarsagen høvet, hvorfor vi maatte skule Barnet. Forældrene ere her med mig, for at afhente det, ligesom jeg er kommen, at afhente Dem og Deres, hvis De ikke forsmaae mit Tilbub. Under Processen blev nemlig Sognekalderet, som min Familie kalder til, ubesat. Det staer til mig, at bortgive det sine tohundrede Pond indbringende Embede. De har mistet Deres, Herr Vicar. Jeg kan kun være lykkelig, naar De modtager Hiant."

Gud allene veed, hvorledes jeg ved disse Ord blev tilmode. Mine Hine løb over af Glæde. Jeg udstakte mine Hænder mod den Mand, der blev mig et Himlens Bubstab. Jeg sank til hans Bryst. Med et Glædesstrig omfavnede Polly ham. Taknemmelig kysede Jenny Baronetts Haand. Men han rev sig synlig bevæget fra os, og gik bort.

Endnu holdt mine henrykte Born mig omfavnet, endnu sammenblandede sig vores Zaarer og Lykonestninger, da Baronen igien traabte ind, med ham hans

Søgte Lord Sandon og dennes Gemalinde. Hun var en ualmindelig deilige Dame, og gif, uden at hilse os, lige hen til Barnets Bugge. Der knælte hun for den lille Alfred, kyssede hans Kind, og græd af Henrykelse. Derpaa vendte hun sig til os, og talkebe i de meest respektende Udtale forst mig, saa Polly. Denne pegede paa Jenny, der stod henne ved Winduet, og sagde: „Min Søster hif er Moderen!“ Lady Sandon gif hen til Jenny, betragede hende længe stum og behageligt overrasket, saae derpaa med et smilende Blik tilbage paa sin Broder, og sluttede Jenny i sine Arme. Den gode Jenny vovebe i sin Ydmighed neppe at llaae Vinene op. „Jeg er Deres Skyldnerinde,“ sagde Mylady; „men hvad De gørde mod Moderen, kan jeg aldrig giengielde. — Giv mig til Deres Søster, elskærdige Jenny, thi Søstre behøve ikke, at holde Regning med hinanden.“ — De favnedes, Baronetten nærmede sig hem. „Der staar min stakkels Broder,“ sagde Mylady. „Er De nu min Søster, saa tor han ogsaa staar Deres Hierte nærmere, kære Jenny. Tor han?“ Jenny rødmede og sagde: „Han er min Faders Belgører.“ Mylady svarte: „Wil De ikke være min Broders Belgørerinde? See dog kærligt til ham. Vibste De, hvor han elsker Dem!“ — Baronetten tog Jennys Haand, kyssede den og sagde, da Jenny undseelig vilde trække den tilbage: „Wil De see mig ulykkelig, Miss? Jeg er det uden denne Haand.“ Forvirret

lod Jenny ham beholde den. Da forte Baronetten min Datter til mig, og bad mig velsigne ham som min Son, „Jenny,” sagde jeg, „det gaaer Dig som mig. Dromme vi? — kan Du elsse ham? Spørg Dit Hjerte, lad det domme!”

Hun slog Øjnene op, og kastede et stort giennemtrængende Blik paa Baronetten, der stod for hende i bange Urolighed; derpaa tog hun hans Haand i begge Sine, trykte den mod sit Bryst, saae mod Hjimlen og sagde sagte: „Gud har domt!”

Teg velsignede min Son og min Datter. Begge omfavnede mig. Høitidelig Stilhed omgav os. Alles Øjne vare vaade. Pludselig sprang Polly frem, leende med taaresulde Øjne, hængte sig om min Hals og raaabte: „Der har vi det! Alting Nytaarsgave, seer Du, Bispehuer over Bispehuer!” —

I det samme vaagnede Alfred.

Det er forgivses — jeg kan ikke beskrive denne Dag. Mit lykkelige Hjerte er saa fuldt. Og man forstyrrer mig hvert Dieblik.

Praxiteles's Fosterson.

En eensoom Cypresslund, ei langt fra Theben, vands
drede en stille Aften Praxiteles den Store, Grækera-
lands evigudodelige Billedhugger. Fordybet var den
herlige Kunstners Land i mangehaande Udkast til nye
Skabninger; nu grundede han just paa, om det vel
var Meiselen muligt, at fremstille den slumrende En-
dymion i det Wieblik, Gudinden nedstiger fra sin
Straalevogn, og ligesom berører ham i himmelske
Dremme. Med Smerte følte han, at Fremstillingen
af denne skionne Mythe maatte overlades Penslens
ømme Farveduft.

Han stred ba videre frem, fordybet i sine digte-
riske tanker. Magisk Dæmring omflød ham, alt var
Solen dalet, og Maanen oplostede sin Segl paa Him-
melbuen. Da saae han en huld Ynglingsstikkelse hvil-
le paa den mørke Grund. Forklarende bestraalte ham
den Cypresserne giennemblinkende Sølvermaane. Kunst-
neren studser og standser. „Gudinde!“ raaber han
begeistret: „viser Du mig selv mine Tankers Giens-
stand? Er dette Endymion? Og kysser ham nu Din
tene Straale, Selene?“

Langsomt treen han nærmere, og saae nu vel, at
den Hvilende var mere Barn end Yngling, Ganyme-

des ligere end Endymion. Med Brystet laae han mod en Rosenhsøi, som Praxiteles snart kiedte at være en Grav, smerteligt omslyngende den med sine Arme, og hans uskyldsfomme Asyn var badet i Daarer, Maanen gienstraalte i. Ved den Kommandes Fied foer han op.

Mildt hilste den høie Kunstner det kummerfulde Barn, spurgte om hans Mava, om hans Smertes Kilde. „Hvort mildt et Hjerte gave Dig de høie Guader,” svarte Unglingen, idet han stod op, og maalte Praxiteles med lange Blikke: „at Du saa huldt til taler en stakkels Fremmed. Du er den Forste i Boesotien som spørger om min Smerte og min Skiebne. Glykon hedder jeg, Antenor's Son, mit Hjem er denne Gravhsøi.” — „Hvem dækker den?” — „Ak, min elste Fader, min eneste Ven paa Jorden. To Gangs syldtes Maanen siden han begroves her.” Og atter brast hans Daarer frem; den ødle Kunstner tiltalte ham med milde Trostens Ord, spurgte, hvorfra han kom, og hvad Skiebne han hidtil maatte friste.

Unglingen torrede sine Øine og sagde: „Min Fader var En af Korinth's Store. I Borgerkrigen som nys raste i mit Fædreland, sejede hans Fiender, han maatte flye. Mig, sit eneste Barn, tog han med. Vi flakede fra Land til Land, het vilde min Fader blive. Ak, vel blev han her! Graven der er hans Bolig. Farvelos og ene staar jeg nu i Verden, og min Sicel

veed intet frydligere Lod, end det snart at forenes med Underverdens Skygger."

„Du hulde Ganymedes!" svarte Praxiteles: „^{og} vilde Du ei hellere rette Flugten opad mod de Udsdiges Hal, hvis Drnen var Dig bid paa sine Vinger?"
Ei forstod Unglingen den begeistrede Kunstners Tale.
„Lad mig være Drnen," blev Denne ved, „som løfter Dig mod Himmelinden op! Følg mig, forladte Barn! Din Fader vil jeg være, mit Huus skal vorde Dig et venligt Hjem." Disse milde Ord forstod det barnlige Hjerte bedre. Han fulgte.

Næste Morgen førte Praxiteles ham i sit Værksted, hvor Gudestikkelsene fra alle Sider nedskuede paa ham, hertab bedovende hans Sjæl med deres Hellighed. Som beruset stod han, og i hans nysaa matte Die luede klart hin Himmelunk, der bebuder den vordende gudbegavede Kunstner. Praxiteles blev den vaer, trykte Unglingen mod sit høie Hjerte, og svor ved Zeus, han vilde lede ham til Erens Straalespidse. Og fra samme Dag af indførte den store Meester sin Fosterson i Billedhuggerkunstens Helligdom, og gav i hans end svage Haand den skabende Meisel, hvormed han ogsaa estethaanden læerde, at trylle Liv i døden Marmorblok. Thi med glødende Kærlighed hengav Antenors Son sig Kunsten, og daglig fandt

(4*)

Praxiteles med østre Fryd sin Fostersøn gaae frem paa Banen, han betegned ham.

Når vare henrundne, Glykon var verden en herlig Ungling, da vendte den mørke Genius Praxiteles's Fakkel. Haderlos stod Glykon etter der. Vel boede Guderne i hans Bryst, men end var ei hans Hjerte fængslet af noget jordisk Baand, skiondt Aphrodite ei var ham mindre huld, end Muserne og Pallas, og huldrigt havde smykket ham med mandig Unde, saa han i hele Landet heed den Skønne.

Hans Ny udbredtes vidt, og mange græsse Stæder hadde, han vilde smykke deres Templer med sine Værker. Saalunde sif han endnu ofte Kværlighed til, at beundre sin hedensfarne Mesters. I Templet paa Egnidos knælte han for den store Praxiteles's Mester-værk, for den himmelske Kærlighedsgudindes Billed-støtte, og maastee hørte Gudinden dette rene Hiertes Bon, og vilde velsigne det med sine bedste Glæder. Han kom til Kyndia, og solgte sig saa fængslet til dette Sted, at han besluttede, at døvle her en Tid.

Snart levede han som hjemme her, og hans Værksted straalte af hans Kunstsneraands mangfoldige Frembringelser. Daglig besøgtes han af Stadens ypperste Borgere, men blev saa fri for Kærligheden her som andensteds, skiondt man ogsaa her kun kaldte ham den skønne Fremmede, og Kyndia talte mange blomstrende Mær blandt sine Øster.

Skønnest blandt dem alle var Chariklo; Stadsøverstens Datter. Udmærket var hun et blot ved Legemsynde, men ogsaa ved en hoi, rigtsmykkel Hand, saa man med Rette havde funnet kalde hende den anden Aspasia.

En Dag lystravandrede hun med en Skare blomstrende Veninder paa en smilende Eng. Med lette Fjed svøvede de over Blomstereteppe, og da de havde naaet Engens Midte, hvor Farver funklede ved Farver i smelteende Verleglands, da adspredtes de hver til sin Side, at plukke Blomster til Glædeskrandse. Solen farvede allerede de hvide duftige Skybilleder med sit guulblege Skær, da Pigerne med deres blomsterfyldte Smoakurve samledes paa en lille Hoi, at binde Krandse. Og idet nu de smaae Liliehænder syslede flittigt, aabnedes ogsaa de sode Rosenlæber til venlig Tale, og Nogle blandt dem tilraabte Chariklo: Du er Klogere end vi Alle, fortæl Du os Noget!

„Og hvad skal jeg da fortælle Eder?“ spurgte Denne huldt: „at min Fader i Morgen vil føre mig til den berømte Billedhugger, der har opslaet sit Værkssted her?“ — „En herlig Nydelse vil det vorde Dig!“ svarte Glycerion, hendes fortroligste Veninde. „Du lever jo gandse i Athene's Kunster.“ — „Stedse,“ svarte Chariklo, „syntes Kunstneren mig en Møgler mellem Gude- og Menneskeverdenen, og med dyb Cresfrygt betrægter jeg Den, der, liig en anden Prometheus,

bringes os Døbelige hin rene Himmelild. Hvor kunde vi skue det Himmeliske, naar han ei huldt meddeelte os, hvad ene ham er vorden aabenbaret?"

„Der mindes jeg nu — tog Glycerion Ordet — huint skonne Sagn om Malerkunstens Ophav." — „Hvilket Sagn?" spurgte Pigerne. „J har ei hort det før?" gientog Chariklo: „hvorlunde en Pige fra Eichon, den sidste Aften før hun skal skilles fra sit Hiert's Undling, maaſke for mange Aar, end eengang seer ham hos sig i den milde Bolig ved stille Lampeskin. Åh, Timerne svinde saa fage! — som han nu vil bort, og vakler mod Døren, og Begge staae saa tauſe der, og ei kan skilles ad, da raaber hun med Smerte, stirrende ham i det taarefulde Øie: „O, naar Du er borske forgivernes seger da mit Blit Dit hulde Asyn! O, at jeg havde fun det Skyggerids! — Og klart opblusſed Lampens Skin i samme Øieblik, og kasted Skyggeridset af det skonne Ynglingsaasyn paa den hvide Bæg. En hastig Tanke gienneſmynte Pigens Siel, begeistret greb hun et Stykke Kul paa Arnestedet, tro astegnede hun Skyggen, og bevarede saaledes det elſte, troſtrige Billed i Skilsmissens Smarter."

„Dg med hvilken Ild Du har vidst at fortælle dette Sagn," sagde Glycerion smilende: „Du, der slet Intet vil høre om Kærlighed! Men der seer Du, hvorledes altting, selv de ødle Kunſter, kun har sit Udspring fra hende, den altbefiolende Gudinde!" — „Sandelig,

smilte Chariklo, Din Elster, den blonde Sysandros,
maa fryde sig, at Du saa ivrigt veed at udbrede, hvad
Du sandsynligt først har lært af ham."

„J kunde begynde en Weddestrid! raabte Pigerne:
og veed J hvad, da J Begge ere saa sottonende Sans-
gerinder, kunde J ret glæde os ved at istemme en Wed-
desang." — „Teg er med!" raabte den muntre Glycer-
tion: „og ikke sandt, Chariklo, Du ogsaa?" — Cha-
riklo nikede smilende, og den tonekyndige Glycerion
begyndte:

Glycerion.

Cypiske Ms, Dig synger jeg, Dig, som tænder i Suders,
Tænder i Menneskers Bryst Kærligheds luende Ild!
Neen opsteeg, Aphrodite, og prud Du af skummende Bolge,
Glæde Du staber ei blot, ogsaa fortærende Oval.

Chariklo.

Dig, Artemis, besynger jeg glad, Du Solgudsens Søster,
Hellige Tomfru, som kæk dvæler i natlige Lund,
Smilende farer ab Buen frem paa Din funkrende Guldkarm,
Speiler i Taarerne Dig, Diet fælder iløn!

Glycerion.

Dig, Aphrodite, besynger jeg, og Din højelikste Adonis,
For ham den grusomme Død rev fra Din glædende Barm!
Ham hver Salighed skienkte Du om, som Kærlighed Kaber,
Og hver Salighed han, Hulde, tilbage Dig gav.

Chariklo.

Din Endymion høit besynger jeg, cynthiske Tomfru,
Hvor han paa carisse Bierg slumrer i dufstende Nat;

Neen, som Din Kærligheds Zib, og blid som Din kin-
drende Straale,
Sagte børst af Dit Kys, drømmer han saligt og sadt.

Sangerinderne taug. Stille havde Pigerne lyttet
til deres Nvad, men en Stund efter istemte de alle lis-
gesom uvilkaarligt hin bekjendte harmoniske Strophe:

Salige Zib, da paa Jordens her og i Gudernes Himmel
Kærlighed smitende saaes gaae ved Gienkærligheds Haand!

Chariklo syntes overrasket ved de bekjendte Ord;
hun taug, som børst af en vemodig Anelse, hun,
hvem Kærlighed hidtil var fremmed, mens hendes Es-
gesøstre alle hyldede den smilende Gudinde.

Solen var imidlertid dalet, og Aftenen havde op-
lukket sin vide funkende Blomsterhave paa Firmamentet,
hvor de glødende Roser af Rubiner, de tindrende Bio-
ler og Amaranther af Amethyst, straalte og blinkede saa,
at de stakkels Jordblomster skulde sig blye i Dæmningens Flor. „Nu er det vel Zib, at vende hjem!”
sagde Glycerion, „at ikke vore Mødre skulle cengstes
for os.” — „Vel har jeg ingen Møder meer, svarte
Chariklo, men jeg vil ei fortørne min ødle Faber. Lad
os da gaae!”

Mens nu de Andre samlede deres Kurve, Blom-
ster og Krandse, vandrede Chariklo nogle Skridt forud
mellem de susende Trægrupper. Pludseligt farer hun
forsørget tilbage, thi tæt foran sig seer hun en slum-

rende Yngling. Aftenrosen blinkede giennem Lovet, opklarende hans hulde Asyn. „O, hvor skien!“ sukkede hun af dybeste Bryst.

Beninderne vare imidlertid komne til, og studebe ved Synet af den dybtændende Mo, og den skionne Slumrende for hendes Fodder. Maanen var runden op, og stod i straalende Solverglands over Chariklo's Hoved. Malerisk hang en Valmuekrands om hendes Skuldre. „Selene!“ raabte Pigerne: „Du selv er den, Du har besjunget.“ Vaagnende ved dette Raab slog Ynglingen de skionne Dine op. Han syntes at have haft Endymions Drøm, og saae nu vaagnende hen rene Gudinde for sig, smilende, valmuekrandset.

Sammenfarende ved Benindernes Raab, meer end nu ved hine Dines Glands, ille Chariklo efter Sostrene, og skulte sig blandt dem med flammende Rodme. Paas tusinde Maader plagede og øengstede de Muntre hende den hele Ver. Hun takkede Guderne, da hun havde naaet sit Hjem.

Næste Dag gik Aristæos med sin Datter Chariklo, som Glycerion ledsgagede, og et Folge, som hans Værighed fordedrede det, til Billedhuggerens Vaaning. Glykon var gaet ud, men man aabnede hans Værksted, og henrykt saae Chariklo sig omringet af de skolte Guder-billeder. Med en Kienders Alvor stod Aristæos for den unge Kunstners Værker, og fuldendte ved sin vel Folde, men bestemte Noes Chariklo's Dom. „Skads

— „Kun,” udbrød Glycation, „at Glykon ikke er her selv!” — „O,” svarte Chariklo, „naar man, som vi nu, staer blandt Kunstnerens Værker, da spørger man Kun lidet om ham selv. Man har hans Siæls Udtryk, hans egentlige sande Selv for sig! Man —

I dette Sieblik treen Glykon ind, og Ordret dobe paa den Talendes Læber. Ogsaa han syntes slagen. Var det et Under? Luna og Endymion stode ligeoverfor hinanden. — Men den blidtkindrende Maane var den, negang luende red, som den vel stundom viser sig, et Forbud for Himmelens Zaarter. — Og hartad klarere endnu flammede det røde GienSkin paa Glykons Kinder. Himmelstikkelsen fra i Aftes saae han i sin Vaering staar begeistret for hans Værker — hans Hierte slog høit af hidtil ukiendt Angst. Ariæos tog Ynglingens Forvirring for en Vickning af hans dybe Cresfrygt, opmunstrede ham, roste hans Værker, og forlod han med sit Folge.

„Er Kunstneren Dig endnu saa ligegyldig?” spurgte den muntre Glycation, da hun var allene med Veninden. Taus saae Chariklo ned for sig. „Og har Du hørt Fortællingen om Phrynes Valg?” vedblev Hün. „Nei!” svarte Chariklo adspredt.

Praxiteles havde tilladt den listige Phryne, at vælge Et af hans Værker, hvilket hun vilde. Hun, som kun kiedte lidt til deres Værd, og dog onskede at fåaet det bedste, løb engang, da Kunstneren sad blandt

sine Venner i lyftigt Lag, det Kygte udsprebe, der var
Ildloss i hans Værksted. — Guder, jeg er forloren!
raabte Praxiteles opfarende: hvis jeg ei redder min
Elskovsgud! — Og hun vidste nu, hvad hun havde at
giøre, og valgte Elskovsguden. Sandelig, om nu
Glykon lod Dig Valget blandt sine Værker," blev
Glycerion spøgende ved: „troer jeg næsten Du lod
Værkstedet brænde, naar blot Kunstneren blev ilive!"

Men da Chariklo hverken løe eller forsvarte sig,
men blot saae smerteligt ned for sig og Bleghed og
Rødme voklede paa hendes Halsyn, da blev den godmo-
dige Spotteriske bange: hun troede Veninden fornærmet,
og sagde smigrende og bedende: „Chariklo, kære Cha-
riklo, er Du vred? Tilgiv mig, jeg troer jo ei for
Alvor, at Du elsker ham!"

Da kastede Chariklo sig glødende mod Venindens
Warm, og den første vaagnende Kærigheds Zaarer
strommede fra hendes Hine, og sagte og skælvende
hvæsede hun: „ja, jeg elsker ham — ulykkeligt, hvis
han ei elsker mig igien!" — Glycerion blegnede, thi
hun vidste vel, hvad Uveir der vilde true denne Kær-
ligheds Morgenrosde. Hun kiedte Faberens Stolthed
og haarde Sind.

Glykon hvilte ei, før han havde ubaandet sit Hiers-
tes Soleller i et glødende Brev, som han betroede En
af Kristaos's Trælle. Denne gav Faberen, ei Datter-
ten det. Studsende, bestyrket løste han det, alle sine

Fremtidsplaner saae han knuste, Chariklo var alt bestemt for En af Landets Store. Og — udbredt han vredeluende — og om han end med hin Kunstner kunde sige: „kan jeg ei nedlede mit Navn fra svundne Aars hundreder, tor jeg dog haabe, det skal leve Aarhundreder efter mig!“ han blev dog ei min Dattermand! — Og i Wredens Dieblikke giorbe han første Gang et uedelt Brug af sin Myndighed. Han lob Glykon an Klage for at staae i Pagt med Landets Giender, og udvirkede, at den Uskyldige blev landsforviist.

Falden var Glykon nu fra sine Drømmes Himmel. Hvi dommer man mig uhort? spurgte han sig selv. Og det syntes ham nu klart, at Chariklo, forsmaaende hans Kærlighed, selv havde robet sin Fader den. I kænket Kærligheds Fortvivlelse squal blandede sig nu en billig Stolthedsfølelse, og uden Forsvar, uden Klage, forlod han Staden. Paas et phoeniciske Skib indskibede han sig til Kreta.

Chariklo hørte han var forsvunden, og skiondt Aristæos skulte Alt med Hemmelighedens Slør, og undertrykte hver Uttring af Mistanke til sin Datter, erfoer hun dog, han var forviist som Statsforbryder. Hun troede ham ei skyldig: Han, som levende i hellig Begeistrings Rige, ei syntes at have hjemme her paa Jord — Han en Forbryder? Umueligt! — Kun for Glycerions Øie var Alting klart, og sukkende sagde hun til sin trostlose Veninde: „Ne, Glykons Giens-

Kærlighed har jeg aldrig været bange for: den var tydeslig nok tilspøye. Jeg frugtede strax noget Andet." Og hun meddelede nu Veninden alle sine Jagttagelser og Formodninger. Tydeligt giennemskuede Chariklo Alt, og skisndt hendes Zaarer sloede, runde de dog milbere, og en tung Byrde faldt fra hendes Hjerte, da hun overbevistes om hvad hun saa gierne troede. Glykons Misstanke kændte hun jo heller ikke.

Dog fast i hendes Sæl stod hans Billede præget. I stille Nætter offred hun hans Minde hede Smertens Zaarer, og om Dagen grunded hun kun paa, hvorledes hun skulde undvige det mørke Lod, der trued hende. Smertens første Storm lod Aristæos rase, nu kom han med sin Plan: Chariklo vidste ei Hjelp, ei mindste Raad. „Fat Mod, Veninde!“ træstede den tro Glycerion. „Du har hyldet den himmelste Aphrodite, ei den Jordiske, og Urania svigter ei i Norden. Manskee træder hun i Vagt med den kydske Selene til Din Frelse.“ Og hun spaaede sandt.

Ei langt fra Staden stod paa aaben Mark Dia-
nas Billedstøtte. Allene stod den, ingen Regnbraabe
faldt derpaa, ingen Storm berørte den, saa agtet var
den af de høje Guder. Men hvad er helligt for van-
hellig Haand? Skrøvere fra Lemnos hørtsrte det store,
guldbægtige Billed, for de bestyrkede Borgere kunde ile
til dets Frelse. Folket forførbedes saare, thi de ansaae
hun Billedstøtte for Stadens Palladium. Man fiald

for Gudindens Brede, frygtebe, hun skulde bræbe Lan-
dets blomstrende Ungdom med sin Sølverbues Pike.
Man raadspurgte det delphiske Drakel, og Gudens
Svar bestyrkede Folkets Frygt. Gudindens Brede, hed
det, vilde ramme Staden, hvis ei et andet Willede af
hende, og skionere end selv det Forrige, opreistes i det
Staalnes Sted.

Alle græske Nabostæders Billedhungere opfordredes
nu til, at syldestgiøre Draklets Fordring. Fire Ta-
lenter Guld skulde være Kunstnerens Løn, som det lyk-
kedes, at giengive Staden Ro og Lykke. Og det, som
mere var, man gav ham Frihed til, blandt alle Sta-
dens Østtre at kaare den til Hustru, som tyktes ham
elskværdigst. Og mange Kunsinere kappedes mod det høie
Maal, men ingen blandt dem Alle lykkedes det, at fulds-
ende et Gudinden værdigt Billed. Som ved et Underværk
syrtede Billedet ned, saasnart det var opstilt, og haab-
les Sorg beherskede nu den bange By.

I denne frygtelige Nod mindedes Borgerne med
Anger hin ungे ypperlige Kunstner, der havde villet
hde iblandt dem, og var vorden forviist uhort, maaſkee
ustyldig. Al Folkets Brede traf nu Aristæos, hans
Anklager, der besuden havde forget saa flet for Hellig-
dommens Sikkerhed. Den rasende Hob bestormede
hans Huus, og førte ham i Stadens Fængsel med den
Trudsel, han slap ei los, før Gudindens Brede var
afvendt, Rotighed giengivet Byen. Chariklo maatte

folge sin Faber. Ufsendinge valges blandt de bedste Borgere, at opsoge Glykon, paa hvis Kunst man byggede Frelsens Haab.

Efter en rastløs Tært kom man ogsaa til Kreta, og her fandt man Den man søgte, levende i forborgen Eansomhed, blot for sin Kunst. Om Kyndia's Vans held havde han Intet hørt. Ved Gesandternes Tale overslo en luende Glædesrømme hans blege Nasyn, og han svarte, at han just her havde sysselsat sig med, at forme Gudindens Billed, som hun engang havde viist sig for ham i et saligt Dieblik. Herpaa førte han dem ind i sin eensomme Hal, hvor han havde anvendt al sin Aandskraft, al sit sonderrevne Hiertes Følelse paa Huldendelsen af et Billed, der stedse foresvævede hans Sicel. Gesandterne henryktes ved Skuet af det skionne Billed: det indskibedes, og med Kunstneren droge de hjem i det frydeligste Haab.

De naaede Kyndia, Gudindens Billede reistes, og blev staaende stolt og fast. Folket jublede. De Gangne løstes, og den ydmygende Aristæos saae nu ham, han nys foragtede, hæderkronet som Stadens Frelser. Man bad Glykon vælge sit Hierte en Ms blandt Stadens Skionne: Af, han kunde kun else En, og fra hende stilte smertelig Mistanke ham. Dog let og lykkeligt løstes hver Missforstaelse i Glædens Jubel. Snart feirede de Elskende deres Forsoningsfest, og kort efter het saligste Gytestabs.

Da Bryllupsbandsen begyndte, sang Unglinger og
Piger følgende Hymneos.

En Stemme tonte:

Hvæ I Unglingen seet, som Pallas Athene har savnet?
Åh! paa kretensiske Ø Orken omfænggede ham!
Men fremblomstre hans baurbær fulde i Kærligheds Straaler,
Da de spitede seem frødig i Kærligheds Graad!

En anden Stemme faldt ind:

Hvæ I Ungmøen seet, den straalrige, kydsse Selene
Eiig i Undigheds Glæds, have Charikis I seet?
Møder fulde hun plukke, og Myrther, ak, men i Zaarers
Himlen omfænggende Sky hylledes Straalerne ind!

og harmonisk sluktede Choret:

Held Eber nu, en Dag I sluttet, I hulde Gudinber,
Du Aphrodite, og Du Luna paa Himmelens Blaa!
Trofæst den Kærlighed var og sm, hvis Fest vi nu feire,
Dg ved den salige Dag høit jubler Himmel og Jord.

(Louise Brachmann.)

Brudstykker af Manuskriptet fra Den Elba.

Offentliggjort af Grev Bertrand.

London 1818.

— Hele Frankrig var forvandlet som ved et Trylles flag, gienfødt gik det ud af Revolutionens Skiersild. Sanctioneret af Landets Borgere, sejerrig ved sine Vaabens Magt, anerkendt af alle Hyrster, af al Verdens Riger, af alle Religioner, var den franske Republik. Det tredie Dynastie var udslettet af Jorden, lis gesom det Første og Andet. Merovingernes Titler og Rettigheder udslettes af Carlovingernes: Carlovina gernes udslettes af Capetingernes, Capetingernes af Republikens, eller det fjerde Dynasties. Ethvert lovlige Herredomme udsletter foregaaende Magthavetres Myndighed og Forbringer, og Republikken var lovlige sanctioneret af Nationen, af Kirken, af alle Folkefærd.

Den franske Revolution var ingen Partistrib om Thronen, den var en almindelig Folkegøring. Dens Hovedmeed var, at tilintetgiore alle Privilegier, bryde de Slavebaand, Folket sukkede i, dele Statens Byrder mellem alle dens Borgere uden Undtagelse, hævde Liighed i Rettigheder,aabne Alle Adgang til offentlige Embeder. — Alle disse Foranbringer stemte med Føl-

lets Belfærd og Nettigheder, med Retfærds Love, med
Aarhundrebets Oplysning.

Konventionen, som havde dekretteret Republikken, betroede Herrebstimmet til et Directorium, og til to Raad, kaldte de Femhundredes og de Gamles. Snart viste sig de mislige Folger af denne Bestyrelsesform. De fem Medlemmer af Directoriet vilde forstellige Veie, Republikens Fiender snege sig ind i deres Raad. En almindelig Røst lod fra Byer og Dale, forbrende at man i Bestyrelsen Fulde etablere et arveligt System, der kunde sikre Frankrig Revolutionens Fordeler mod indvortes Partitvist og ubvortes Fare. Republikens første Konsul valgtes paa ti Aar, Nationen forlængede hans Værdighed paa Livstid, den oploftede ham paa Thronen, og gjorde den arvelig i hans Familie. Dette var altsaa det fierde Dynasti.

Engen Fyrste besteg Thronen med lovlige Re-
nend Napoleon. Kronen gaves Hugo Capet af nogle
Bisper og Abelsmænd: Keiserkronen gaves Napoleon
af samtlige Frankrigs Borgere. Pave Pius VII., den
katholske Religions Overhoved, steg over Alperne, at
salve Keiseren, omgiven af alle Frankrigs Bisper, af
alle Romerkirkens Karbinaler, af Deputerede fra alle
Rigets Egne. Kongerne illede at anerkende ham, Alle
betragtede med Glæde denne Republikens nye Form,

som bragte den i Harmonie med det øvrige Europa, Østerrige, Rusland, Preusen, Spanien, Portugal, Tyrkiet, Amerika, sendte Ambassadeurer, at komplimentere Keiseren. Engeland allene sendte Ingen: det havde brudt Traktaten, og efter vendt Vaaben mod Frankrig. Imidlertid havde dog den første Konsuls Gesandter resideret i London, og Brittekongens i Paris.

Napoleon kaarede Konger. Kurfyrsterne af Waisern, Württemberg, Sachsen, gav han Kongesceptret. De sachsiske, bayerske, württembergiske, badenske, hessiske Trepper kæmpede i Forening med de Franske. Ruslands Czar sluttede i Tilsit, og siden i Erfurt, en offensiv og defensiv Alliance med Napoleon. De undertegnede Begge, på samme Blad Papir, det til Kongen af Engeland adresserede Brev, vateret Erfurt den 12 October 1808, og i Krigen 1809 fægtede russiske og franske Hære sammen mod Østerrige. I Tilsit, 1807, i Erfurt, 1808, levede begge Souverainer flere Uger sammen, forsikkrende hinanden om det helligste Vensteb, spisende hver Dag ved eet og samme Bord. Senere, 1812, sluttede Østerrigs Keiser en Alliance med Napoleon; Østerrigere og Preussere giorbe Ruslands-koget med under franske Ørne.

Frankrigs Keiserhus indgik hellige Forbundelser med de Fleste af Europas souveraine Familier. Prins Eugène Napoleon, Keisetens adopterte Søn, øgede

(5*)

Kongen af Baierens ældste Datter. Arveprinsen af Baden, Keiseren af Ruslands Svoger, ægtefede Prinsesse Stephanie, Keiser Napoleons adopterte Datter. Prinds Hieronymus ægtefede Kongen af Würtembergs ældste Datter, Keiseren af Ruslands, Kongen af England og Kongen af Preussens Cousine. — Da Frankriges Interesse bød Napoleon og Josephine bryde det Baand, der var dem Begge lige dyrebart, søgte Europas første Souverainer at vorde besvogrede med ham. Havde Religionsforstiel og den vide Frastand ikke hindret det, var rimeligiis en russisk Prinsesse vorden Frankrigs Keiserinde. Nu besteg Erkehertuginde Marie Louise dets Throne. — Ingen Prinds fødtes under saa almindelig og saa levende Folkejubel, som Kongen af Rom. *) Alle Europas Hoffer sendte Gesandter til Paris, at lykønske Keiseren.

Scitene ved Lüben og Würzen den 2den og 21de Mai 1813 havde gienreist den franske Baabencere,

*) Keiserinde Mariæ Louises Barselseng var meget haarb. Hun og hendes Søn skynde Napoleons Omhu og hans usoranderlige Kolddblodighed Livet. Den 2ode Marts, kl. 7 om Morgenens, trædte Achkouheuren, Baron Dubois, ind i et Kabinet, hvori Napoleon for nogle Dieblikke havde kastet sig paa en Ottoman, og meldte ham med frygtsom Mine, Keiserinden var i Fare.

Fienden var ubjagen af Hamborg, Kongen af Sachsen var i Triumph ført tilbage til sin Hovedstad, et Korps af den store Armee stod for Berlins Porte, det keiserslige Dvarter var i Breslau. Da foregav Østerrig at ville møgle Fred, og foreslog Kongressen i Prag, mens det sluttede Alliancen mellem Rusland og Preussen. Fienden forbrede de illyriske Provindser, Halvdelen af Kongeriget Italien, Polen, Frasigelse af Protectoratet. Forslag og Afslag var her eet Diebliks Værk. Krigens begyndte paa ny. Den glimrende Sejr ved Dresden, den 27de August 1813, ledsgagedes

„Er der da ikke“ — spurgte Keiseren — „i Dere's talrige Korreninger af dette Slags modt Dem ligende Tilfælde?“ — Bistnok, men kun een Gang blandt tusinde: hvor smerteligt for mig, at det skal møde hos Keiserinden! — „Nu vel,“ svarte Keiseren: „behandl hende, som om hun var en Kræmmeresse fra rue St. Denis. Det er det Eneste, jeg beder Dem om: glem at hun er Keiserinde!“ — Men — tog Alkoucheuren Ordet — tør jeg bruge Længerne? Og, skulde Karen stige, skal jeg da redde Moderen eller Barnet? — „Moderen!“ svarte Napoleon: „det er hendes Ret.“ Dette Svar, som paa Nygtets Binger giennemfølts hele Frankrig, valte de franske Dvinders høieste Enthusiasme. — Men Napoleon ille strax til Keiserinden, opmuntrede Alkoucheuren, og beroligede hende, saa godt det lod sig gjøre. Resultatet var lykkeligt, saa godt Barnet ved dets Fødsel troedes dødt.

af Macdonalds Uheld i Schlesien og Vandammes i Bohmen. Danmark havde imidlertid sluttet en offensiv og defensiv Alliancetractat med Frankrig, og dets Kontingent forstærkede Hæren i Hamborg. Da meldte Kongen af Würtemberg Keiseren, at den hæierske Armee pludseligt var stødt til den østrigiske, og at begge Hære, 80,000 Mand, under General Brede marschede mod Rhin. Denne Efterretning forandrede Keiserens hele Plan. Hærene stodde sammen ved Leipzig, den 16de October. Den franske seirede. Den østrigiske blev drevet af alle sine Positioner. Den 18de var Seieren endnu paa de Franskes Side, da hele den sachsiske Armee, der havde et Batterie af 60 Mørser og indtog en af de vigtigste Positioner i Linien, vendte sine Ibsvælg mod de franske Krigere. Et saa uhørt Torræderie maatte medføre Ødelæggelse for Frankerhæren. Keiseren selv styrtebe hid med Halvdelen af sin Garde, og jog Sachserne og Svenkerne af deres Positioner. Den 18de var tilende; Fienden gjorde en retrograd Bevægelse, og leirede sig bag Walpladsen, som de Franske beholdt. Disse havde den 16de og 18de afsyret 150,000 Kanonstuds. Flere tydste Korpsers Forsæderie og Uheldet med Leipzigerbroen var Aarsag til, at de, skjondt seirrigt, fristede uhyre Tab.

Den franske Armee repassede Rhin. Underhåndslinger aabnedes. Man forbrede, Keiseren skulle frasuge sig Protectoratet, Polen, Elbdepartementerne.

Keiseren antog disse Betingelser, der blot fremsatte paa Skromt, i den Overbeviisning, han vilde afflaae hem. Thi neppe vare de giorte, for de Allierede faldt ind i Schweiz. Siden foresloges et Ultimatum, som Keiseren maatte forkaste. Marmonts, Augerau's, Prinsen af Benevents Forræderie fuldenkte de Allieredes Triumph, uagtet Nederlagene ved Arcy og St. Dizier. Hidtil havde de ikke forsøgt at blande sig i Frankrigs indre Anliggender: nai meente adskillige tilbagevendte Emigranter, der forrum i østerrigiske og preussiske Hære havde ført Waaben mod Fædrelandet, Tiden var kommen, der skulde realisere deres Dromme. Nogle bare den hvide Kokarde, Andre St. Ludvigs' korsset. De allierede Souverainer behagede Saadant ei. Wellington selv lod i Bourdeaux haant om dem, der vilde gienreise Bourbonernes Banner. I alle de, offentlige og private, diplomatiske Aker, som fulgte paa hverandre lige til Tractaten, der sluttedes i Châtillon 1814, ja i denne selv, tænkte de Allierede slet ikke paa Bourbonnerne.

Det var først i Paris, de allierede Fyrster besluttede, aldeles at udslette og tilintetgiøre de ødle Folesser, der i tredive Aar havde besielet Frankerfolket, ved at oploste en Familie paa Thronen, der var bet aldeles fremmed. Men ei kunde de overantvorde Bourbon-

nerne andre Rettigheder, end hem, he selv besabbe. Frankrig var ei erobret; og havde det været det, maa Rettigheder dog grunde sig paa Tractater. Hine Tyrster sollte vel Nødvendigheden af en Nationalautoritet, og toge deres Tilsigt til Senatet. Men ei kunde det franske Senat raadslae i en Øje, hvor det russiske Banner valedie. En Minoritet af Senatorer kaldte sig „Senatet.“ Prinsen af Benevent præsiderede deri. Det frembod det i Historien uhorste Skuespil af en fransk Autoritet, som raadslaeer, sammenkaldt af en russisk Keiser. Det antog et Udkast til en Konstitution, hvis første Artikel overdrog Kongeværdigheden til Ludvig af Bourbon, og som denne maatte svørge at haandthæve, før han besteg Thronen. Han begyndte saaledes det femte Dynasti, og man ventede med Føle, at han vilde kaldt sig: „Ludvig den Første, af Guds Maade og ved Rigets Konstitution, Frankrigs Konge“; at han vilde have bortfierret alle Dem, der havde haaret Maaben mod Frankrig; at han vilde have valgt sine høje Officers rer blandt de Mænd, der i 25 Aar havde ejet Nationens Tiltro; at hans Garde vilde komme til at bestane af Hærrens Veteraner; at han endelig vilde have svoret, at haandthæve Konstitutionen, som han skyldte sin Throne, og som betryggede Rigets Belfærd. Folgende dette System, vilde han have vundet Nationens Hærlighed, og maaske bragt den til at glemme det fjerde Dynasti. Slig en Fremfærd vilde ingenlunde være.

ualminbelig: han havde for sig Henrik IV's Mønster; skøndt denne Fyrste havde overvundet sine Undersætter, vilde han dog indgyde Folket Tillyd, og bortførne alle dem, der havde hjulpet ham til Seirene ved Courtray, Arc og Ivry. Han vidste, at Kærligheden, at Mensneskets Hjerte, ei erkender Vaabenovermagt, og at en fransk Konge, der ei regerer over franske Hierter, ingen Herstær er. Og dog kom Henrik IV. paa Thronen uden Interregnum: han havde hverken en anerkendt Republikk, eller et sierde Dynasties Rettigheder at tilslutte, havde intet Skænkselsmærke at udslette, paatrykt Nationaløren af fremmed Myndighed.

Kommen til Paris, intitulerer Ludvig sin Regierings første Akt: „Ludvig den Attende, af Guds Maade Konge af Frankrig og Navarra“; han daterer den „sin Regierings nittende År“. Han har altsaa allerede regieret atten År; han er altsaa Fortsætteren af det tredie Dynasti? Er han kun Konge af Guds Maade, er han da ikke konstitutionel Konge? Er han endelig Konge af Frankrig og Navarra, er han altsaa封建的 Konge? Ludvig griber Kongespiret, uben at garantere Nationens Rettigheder og Interesse; han erkänner ikke Senatets Konstitution. Ludvig erkänner ikke National-sfarverne. Den Haer, som under disse har gjort saas mange Underværker og erobret halve Verden, skal nu

hylde de Farver, den kælt har besidret. Den har altsaa forsøgt en flot Sag, den bestaaer af lutter Oprørere, som trænge til Pardon?

I det altsaa Ludvig kalder sig den Uttenbe, idet han paastaaer, at have hersket i Frankrig atten Aar, erklærer han Republikken og det fjerde Dynasti for ulovlige, saavel som alt, hvad i den er skeet. Alle Codices altsaa, alle Love, alle Foranstaltninger, som skyldes Begge, ere uben Værd. Og dog anvender Kongen det fjerde Dynasties Lovbestemmelser paa sine offentlige Akter. Mænd ere blevne dømte fra Livet, for at have understøttet det keiserlige Dynasti, idet man paa dem anvendte de selvsamme Love, som Republikken og Keiseren havde udstedt imod Bourbonnerne. Ifolge dette Princip er der ingen blandt de Generaler, Officerer eller Soldater, der have hævet de franske Vaabens Ere paa Valpladsene ved Zemappe, Rivoli, Marengo, Hohenlinden, Ulm, Austerlitz, Jena, Friedland, som jo kan overantvordes en militair Kommission og dømmes fra Livet efter de samme Love.

— De, der under det fjerde Dynasti have beklædt Embeder i Staten, harmes over at vorde betegnede som en usurpatorisk, oprørsk og ulovlig Magthavers Agenter. Med Forbittrelse seer Hæren sig underordnet alle hine Generaler, der have fægtet imod den i selve Fiendersnes Nækter. — Kongen bærer aldrig Wreslegionens Ordensbaand. Hver Dag maa Hæren høre de emigrerte

Krigere roses: i alle Dognskrifter, alle Journaler må den se sin Hæder plettet. Ene det er nok til, for stedse at giøre den usorligelig med Bourbonnerne, med hün Søgt, fremmede Vajonetter have gienopløftet paa Rigets Throne. Hvorlunde skal Hæren kunne elste en Fyrste, som dens Hæder er forhadt, som er fremmøb for alle dens store Bedrifter? — Frankerfolket skal ikke mere have Adgang til Rigets Hæderhøster; dets Born vorde Soldater, aldrig Officerer — saameget harmeligere, som der ikke er en Landsby, der jo har frembragt en General, eller en Oberst, eller en Capitain, eller en Præfekt, eller en Dommer, der hævede sig ved egen Fortjeneste, og forhørligede sin Søgt og sit Land.

Napoleons sidste Nat i Paris.

Det var Midnat, og Himmelens Stierner oplyste Jorden. Da vandrede den føldede Love, som Dagen efter, sandsynligvis for stedse, skiltes fra sit Frankrig, med korslagte Arme, i den gravstille Have ved sit Logis. Da hørte man den ulykkelige Keiser syng med sørøvende Stemme: „O Richard! o min Konge! — Alverden svigter Dig!”

Anna Bohorquia.

Dersom man med eet Ord ville føge at udtrykke den menneskelige Særels affindigste Galssaber, de uhøreste Grumheder, de forsærdeligste Bespottelser mod Alt hvad der er helligt baade paa Jorden og i Himlen, de meest oprørende Krænkelser af enhver menneskelig Følelse af Dyd og Religion — dersom man med eet Ord ville udtrykke alt dette og mere til, da hedder det — Inquisition. En letfindig Skribent har albeles paa sin fransé sagt: "Sidieu n'etoit pas, il faudroit l'inventer".*) Men naar maa tænker paa huint Høvedes Institut, kunde man med bedre Føie raabe: "Si le diable n'etoit pas, il faudroit l'inventer." Istedet for Beskrivelse af dette virkelige Høvede paa Jorden, vil jeg til en Prøve af de mange hundrede tusinde ubdrage et lille Exempel, og det ikke af de værste.

Anna Bohorquia var født under Andalusiens milde Himmel i een af de Dale, hvor ingen Vinter afklæder de eviggrønne Lunde, men kun nu og da bedækker Mosrenas sierne Toppe; hvor Lemontreeet paa eengang frydter Lugt og Syn med sine hvide duftende Blomster, og Smagen med sin modne Frugt. Hun opvokste som en

---

*) Dersom Gud ikke havde været til, saa maatte man have opfundet ham.

Soelblomst, der hastig udfolder sin blændende Skønhed,
 og stolteligt oploftet sit faure Hoved mod Dagens Gud,
 Hendes Søster Maria vorte ved hendes Side, og hvo
 der saae de deilige Piger, den dunkle Drangelund, eller
 Dalens Kilde, fristedes til at troe paa en Fæverdens
 Tilværelse. Anna og Maria vare deres Forældres
 Haab og Stolthed, Egnens Beundring, og mangen
 ædel Ynglings lønlige Længsel. Hvor ofte hørte Viets
 gene de ømme Elskovssange og Guitarrens sode Klages
 toner! Maria hviede sig først for den almægtige Kiær-
 lighed, og byttede Hjerte med en af Spaniens skønneste
 Kribere. Bryllupsdagen var allerede bestemt, og de
 Elskende svævede mellem Himmel og Jord: da saae Ses-
 villas første Inquisitor den deilige Pige; han saae hende
 som en Høg seer Duen. Pludselig en Nat forsvandt
 Maria, og Leden og Klagen, Zaarer og Bonner — alt
 forgives: hun var som udslættet af Jorden, som om
 hun aldrig havde levet. Kun rødsomme men lønlige
 Anelser mattede den fortvivlende Ynglings og de dybt
 nedbæiede Forældres Hjarter. Han ilgte bort fra det
 forhadte Isbeland, og fandt i den nye Verden en vel-
 kommen Døb; men Forældrene sorgede i Stilhed, og
 Anna arvede den bortrevne Søsters Andeel i deres Kiær-
 lighed. Anna sorgede ogsaa; men hun sorgede som en
 Pige paa femten Aar kan sørge for en Søster: den
 første voldsomme Smerte hænsmelte i blod Bemodig-
 hed: før dansede — nu git hun; før sang — nu sua-

lede hun. Hun havde mistet en Veninde, og — uben
 at vide det — længtes hun efter en Ven. Han kom —
 Don Rodriguez kom, saae og elskede Anna — Anna el-
 skede Rodriguez. I Andalusiens varme frugtbare Dale
 vokser Kærlighedsblomsten, som alle de andre, snar og
 frødig. Hun sank til Yaglingens Hjerte, søgte og fandt
 Erstatning for Tabet af sin Barndoms Veninde. Min-
 det om hende berørte hendes Glæde som et vindvært
 kradser Soens blanke Speil; det farer over og forsvin-
 der. Rodriguez og Anna blev Mand og Kone. Den
 som har elsket, ved hvor lykkelige de være; den ved
 hvorledes Tiden taber sit Maal, så Før og Siden
 opsluges af det salige Nu. I et saadant Nu vare fire
 Maaneder henfarne. En Aften sad Anna paa Rodriguez's Skisb i den lette Nattkledning og tilhviskede ham
 sit sode Haab; da kom Tjeneren ind, hvid som en Bæg,
 Kælvende som et Espelov; hans forfærbede Udspringende
 forkynkte førend Tungen stammede det — Den hellige
 Inquisition! Rodriguez sprang i veiret, og Anna gled
 blegnende ud af hans Arm: „Fly“ raaakte hun, og
 saae til Binduet. „Hvorhen?“ stammede han, „dens
 hundrede Arme omspændende hele Spanien. Og hvorfor
 — lagde han til — „jeg ved mig aldeles uskyldig —
 lad dem komme!“ Øren aabnede sig, og ind traadte
 Mørkhedens sorte Tjenere. „I den hellige Inquisitions
 Navn“ — sagde Ansoteren — „Anna Bohorquia!
 Er vor Gang!“ Vildeste Rodriguez's Nine til

Sværdet paa Væggen; men Hustruen omfavnede hans Knæ: „For Jesu Skyld“ bad hun, „haab paa Gud den barmhertige! Han kender min Uskyldighed; Hans hellige Engle og den benedidede Jomfrue beskytter os; hun vil snart føre mig tilbage — Rodriguez! trist mine Forældre! Farvel min Elskede! farvel — saa længe!“ Hun trykte et heft kys paa hans Mund, greb sin Kaabe, og — Rodriguez laa alle i sit Kammer i brændende Bonner for den Korsfæstebes Billeder. Hvorfor udmale Tilstanden i dette Sorgens Huus? Maanedsbagen efter laa Anna Moder paa Baaren — Faderen fulgte hende snart, og fire Maaneder efter hiin Nødselsnat modtog den arme Rodriguez paa Dodsengen det Budstab, at hans Hustrue var død og — begravet i Inqvisitionspalladset. Fra denne Mordens grube ville vi drage Forhænget, og fremstille en Scene, mod hvilken Bartholomæusnatten er en Spøg; vi ville vise dem i deres underjordiske Værksteder, disse Uhyrer, mod hvem Nero og Ivan Wasilewitsch ere Gustere, og Cartouche en ørlig Karl. — En heel Maaned laa den ulykkelige Anna overladt til sin Fortvivelse. Tanken paa Forældre og Egtesælle og det Foster, hun bar under sit rene Hjerte; Uvisheden om hendes Skæbne og frugteslos Selvpinsel for at opdage nogen Forbrydelse i hendes unge Liv, forvandlede snart den blomstrende Qvinde til en bleg og sorgelig Skikkelse, og som en saaban blev hun endelig fremstillet for een af

sine Dommere. Med Dicovelens Venlighed formanebe
han hende til at beklaende sin Brode. Forgiøves bad
hun om at faae sine Anklagere at see — det tillader den
hellige Ørt ikke; forgiøves bad hun om at høre den
Forbrydelse, hvorför hun var anklaget eller mistænkt
— det tillades ligesaalidt. Disse Plageaander vide den
Kunst, at spønde baade Siel og Legeme paa Pinebøen-
ken. Truet med denne — saafremt hun vedblev i sin
Haardnakkenhed — sendtes hun tilbage i sit eensomme
Fængsel, hvorfra hun efter nok en Maaneds Forløb at-
ter førtes for Inqvisitionen. Da hun var sig sin fulds-
komne Uskyldighed bevidst, var etter denne Gang ligesaa
frugteslos som den forrige; kun at hun istedet for at
blive ført tilbage i sin Celle, først blev henbragt til
Torturkammeret, hvilket efter Inqvisitionens Love er
den anden Grad i Vinen. I denne overalt sortbetrukte
Hule blev hun tvungen til at betragte alle den hellige
Grumheds gyselige Opsindelser: Truget, hvori den
Ulykkelige bliver fastbundet, et Linklæde spændt over
dens med Magt opspærrede Mund, og nu ovenfra en
lynd Vandstraale stillet lige paa Munden, som lidt efter
lidt trænger Læredet ned i Hals og Bryst; naar da den
Viinte næsten er qvalt, drages Klædet ud, farvet med
Blod, og dette gientages saalønge som det uden netop
at dee, er for Inqvisiten mueligt at udholde. Hun
blev giort opmærksom paa Bænken, anbragt høit oppe
paa Wæggen; man forklarede hende hvorledes Inqvisiten

blev sat paa denne, bunden om Haandlebbene med
 smalle men stærke Snore, der vare fastgjorte til Spigs-
 tene høit oppe i Væggen, og hvorledes Bænken pluds-
 selig blev reven bort, saa Inqvisiten hang i Snorenne,
 der trængte giennem Hud og Kød ind til Benene.
 Man visste hende Vippen, hvorpaan den hellige Rets
 Offere blevne hundne med Tarmestrænge om Brister og
 Haandledder, hidsede høit i Veiret, hvorfra man nu
 lod dem pludseligt og voldsomt nedbumpe — dog saa at
 de ei naaede Jorden — hvorved Arme og Been blevne
 revne af Leeb, og alle de indvendige Dele i Legemet saas-
 ledes rystede, at Mange døde af Falbet. Alt dette og
 mere saae hun med iiisnende Hierte og klapprende Tæns-
 der; hun saae de blodbestørkte Vægge og Gulv, det
 svimlede for hendes Nine, hun besvimedte, og opvaang-
 nede først i sin Celle, næsten twivlende, om det hun
 havde seet og hørt var Drom eller Sandhed. Atter
 hengled en Maaned, hvorledes — det kan en folende
 Sicel bedre forestille sig, end jeg beskrive. Den tredie
 Inqvisitions-Mat frembrød; hun førtes lige til det frygs-
 telige Kammer. Ved et sort Bord sad der Inqvisitoren
 og hans Secretær, og mellem sine Machiner stod Bods-
 delen, tæt indsyet over det bare Legeme i fortglindsende
 Farreb, endog Ansigt og Hænder af samme Farve —
 et sindrigt Konstgreb, at Vinene ogsaa kunne tage Deel
 i de øvrige Lemmers Piinsel. Lad Forhængen falde!

(6)

Efter sex Timers Oval blev Anna af Bobbelen baaren tilbage paa sin Straaematte, fulgt af Inquistoren, der satte sig rolig ved hendes Leie, og tiltalte hende saas ledes: „Nu, Anna! forhaerde Synderinde! Det var kun en Begyndelse til Pinen og en Forsmag paa Hels redes Straffe — vil Du endnu ikke beklaende Dine himmelraabende Synder?“ Intet Svar fra det gispendede Slagtoffer. Plageren vedblev: „Jeg frygter, jeg er for medlidende; men for Din Sicels Frelse vil jeg denne Gang lade Lovene sie: Anna! mindes Du ikke, at Du for tre Aar siden var tilstede ved en Tyrefægtning, og at en ung Adelsmand, som sad ved Din Side, sagde de guddespottelige Ord: „Se! dette er ret en Tyrefægtningsinquisition!“ Du hørte det, Anna, og dog fortæug Du det for den hellige Domstoel. Hün Ugudelige har allerebe ubstaet sin Straf, og Du lider nu Din, for at redde Din udsadelige Siel fra den evige Sild. Imorgen seer Du mig igien, vær da frimodig og optrigtig; mansee Du endnu kan reddes fra Baalest.“ Han gik, og kort efter indbar andre Bodler en døende Qvinde, og lagde hende ved Annas Side. Hun var ung, men hendes bristende Nine laae dybt i hendes Hoved, blaahlede vare hendes bævende Leber; de af Blod sammenklistrede Lokker bedækkede halvt den nogene Barm. Med Moie vendte Anna sit Hoved — barnhertige Gud! det var Marie! Morgenen kom og saa begge Søstre.

nes afficialede Legemer — i Annas sonderslidte, blodige
Arme laae et dødt Drengebarn.

I Stolbergere, I Wernere! dersom I ville over-
tale os til Catholicismen, og med barnlig Henrykelse
fortælle os om dens hellige Catus, dens gode Musit,
dens pragtfulde Processioner, dens mange heilige Bis-
teder og brændende Kjærter — o! saa glemmer for al-
ting ikke Inquisitionen!

Affedsbrev fra Napoleon Buonapartes
parte til Marie Louise.

Skrevet ombord paa Bellerophon.

Vil vel min Rosst, mit Hiertes Affedsuk trænge til
Dem, min elste Gemalinde, over Bolgerne, som ad-
skille mig fra mit faderløse, forbum stolte Rig? Vil
mit Farvel, maaskee mit sidste, giennemtone Karmen
af hine Vaaben, ber ryge af Frankrigs Sonners
Blod, og triumpherende blinke paa al bets siunkne
Herligheds Ruiner? — Dvælede jeg længør ved denne
Tanke, da maatte jeg maaskee nægte mit Hierte den
Trost, det vil finde i, for sidste Gang ataabne sig for
Dem.

(6*)

Jeg känner Verden, känner Verdens Domme,
 Mit Liv viser dem i alle deres Nuancer. Verdens
 Beundring — Verdens Forbandelse; det er min Kross-
 niken! Paa Thronen var Deres Kærlighed min Sæls
 Stolthed, mit Hiertes Salighed; saa være det da også
 saa den fangne Mands sidste Trost, at vide sit Minde
 bevaret i trofast Lovindebryst!

Gangen? Man skulde dog ei udstrække Begrebet
 for vidt! Heltens Sæl erkänner intet Baand, og
 Verden mene ei, Napoleon er mindre fri nu, indslut-
 tet af Bellorophons Planker, end da han svang Scep-
 teret over halve Jorden!

Jeg tomte Lykkens Bøger, og berusedes ei; mi-
 ne Seire, min Høihed, mine Undersæters Kærlighed,
 Verdens Forghedelser vidste jeg at bære. Hvad formaas-
 de da Ulykken over mig? Mon jeg nogensinde veeg for
 mine Fiender i ærlig Kamp? Baneredes Galliens
 Banner under mit Scepter? Forraadte, sveg jeg mi-
 ne Baabenbrødre i Stridens Fare? Loftede Svig el-
 ler Vold mig paa Frankrigs Throne? Henslumrede
 jeg mine Dage paa Thronens Purpur i forðærvelig
 Tryghed? Førte jeg et Fernscepter over mit Folk? —
 Da vilde jeg føle mig ulykkelig nu; thi Skændsel er
 Ulykke. Men saasandt jeg i Fredens Hjem var mit
 Folks Fader, i Kampens Larm dets dicerne Hovding,
 saasandt dets Kærlighed kiseude mig til Frankrigs Her-
 stethrone, hvis Glæds jeg aldrig plættede — saasandt

foragter jeg Verdens Dom over mig. I min Siel har jeg en Verden, og hvad i den bevæger sig, ved jeg ikke at agte paa.

Mit Hjerte er høret i Strids, i Fares Ild. Jeg nedsteg af Thronen med de samme Hjelser, hvormed jeg engang, straalende i min Krafts og Vældes Hylde, besteg den. Jeg er paa Bellorophon den Samme, som jeg var i Spidsen for min sejerrige Hær i Fiendens Hovedstad. Men aldrig ophørte jeg at være Menneske. Man skulde dog ei behæfde mig det meget Blod, jeg har udssat, som om jeg slet ingen Taarer havde aftørret, intet Liv bevaret! Eggens Loven til Kamp, mon da ei Blodet maa flyde? Ene stod jeg mod Europa's Magter — kan Blodskýlden komme over den enestaaende Kæmpes Hoved?

Aldrig ophørte jeg at være Menneske. Men nu, da jeg har nedlagt Scepteret, nu er jeg ene Menneske. Min stolteste Titel kan dog ingen jordisk Magt besevare mig, den, at kaldes Deres! Verden kalder mig levende — død. Den ved ei, at mit egentlige Liv blomstrer i Deres Kierlighed. Længe nok kalde den mig en blodtorstig Verdensstormer — Esterverden vil vide bedre at veie min Daab. Længe nok rive den Lauren af min Høje — Myrthen bliver mig dog!

Stedse var jeg ørlig i Færd; vel vild i Striden, men mild som Overvinder. Mine Fiender varer i min Bold, som jeg nu i deres: jeg vilde ei deres Fordær-

Helse, jeg vilde kun Frankrigs Hæber. Bladet har
vendt sig. Hine Fyrster, der engang modtoge Kronen
af min Haand, rase nu i det flønne Frankrike, i dets
stolte Hovedstad; Ved Forroderi, ved de helligste Lo-
ves Brud, er jeg vorden Fange; var Skændselen ei-
her paa mine Fienders Side, levede jeg da endnu?

Engang kunde jeg vel oprulle Fremtidens Dække
og forudberegne Begivenhederne paa Jordens Skue-
plads. Ei veed jeg nu, om min udvortes Styrke er
brudt for stedse, om jeg nogensinde skal vende tilbage
fra det Exil, mine Fienders Høimodighed bestemte mig;
— men muligt var det dog, at Ornen atter kunde rykke
 sine Vinger over Jorden i vældig Flugt, at det endnu
forundres mig, for mine Dages Ende at favne Dem,
favne mit elskede Barn.

Men vil Skiebnen, at jeg skal udaande Livet
paa Klippen, hvortil mit Lob nu stunder, at mit sid-
ste Sut skal blande sig med Bolgestormen, som oms-
bruser den, at mine Fiender skulle nyde den Triumph,
at have berøvet Keiseren Scepter og Krone, knust
Heltens Kraft, sonderrevet det hellige Baand, der knyt-
tede Mand til Hustru, Fader til Son, da mit sidste
Farvel her! Hvi er mig dette Farvel saa tungt? Thren-
nen kunde jeg frasige mig uden Smerte, thi jeg folte,
hvori utaknemmelig en Herskers Moje er; men mit
Hierte bløder, idet jeg skal frasige mig Dem, thi
skindt Venner, luttrede i Farvens Blod, skindt Mine-

det om mine Bedrifter, Bevidstheden om et hæderligt Liv, ledsager mig til mit Klippebuur, vil dog den Rest af Liv, jeg har tilbage, vorde mig frydlos og sde uden Dem,

I mig ligger en Verdens Kraft, det skulle Xas-
hogerne vidne; naar Jorden favner mine Been, skal
først Hædersglorien omstraale mit Navn, skal Sagnet
om mine Bedrifter lyde over al Jorden, opflammende
Fremtidsslægter — hvad flionnere Trost for den døen-
de Helt? Skuer jeg fremad, da veed jeg ei, hvad Lob
der ventet mig; snart beeres det mig fore, som skal jeg
endnu engang fuldbringe noget hæderligt og stort, som
er det blotte Liv mig nok til at hævde mit Navns Bes-
tommelse; snart kommer det mig etter fore, som om
min Silværelse maa skytte sammen i sig selv, som om
mit Hjerte maa brisse, løsrevet fra Alt, hvad mig var
kupert og dyrebart paa Jorden. Og om det brast? —
Var ei mit Liv saa baadrigt, at jeg nu ret hæderligt
kunde slippe Vandringssstaven, og lægge mine trætte
Been til Hvile? — Saal ske da, hvad Skiebnen vil!
Mangen dodsmaat Helt blev ei saa skiant et Lob, at
stige i Graven, ledsaget af den edbleste Quindes Laarer.

Jeg veed, Deres Laarer ledsage mig ogsaa paa
denne Reise. Danken om Dem og min Son vil troste
min Sicel, til jeg har naget dens Maal. Under det
brændende Himmelbelte skulle mine Læber tids gienta-
ge de elste Navne, fra min nogene Klippe vil jeg se-

gende udstrække mine Arme mod den Egn af Jordens S
leve T, stedse skal min Tanke dvæle i sit tabte Him-
melrige, og favner engang St. Helena mine Levninger,
da skal Nygetet forkynde Dem, at De i Doden var
min Tanke, som De i Livet var mig Alt!

(Undertegnet)

Napoleon.

Keiser Alexander og den Poliske Frøken.

(En fuldkommen sand Begivenhed.)

Foraaret 1812 brod frem, rigt paa Forventninger,
rigt paa Frygt og Haab. En stor Deel af Europa rus-
tede sig til Kamp mod Rusland. Den franske Hæ-
skales væltede sig stedse nærmere, og havde alt ved Rov-
no oversteget dette Niges Grænser. De russiske Hæ-
re vege tilbage. Keiseren forlod Residenten, at stille
sig i Spidsen for sine Hære. Alt havde han det gamle
Ruslands Grænser bag sig, og befandt sig med sit
Folge i Polen, ikke langt fra Krigens Skueplads, da
paa en sion, men summer Foraarsdag hans Vognaxel
gik itu nærværd en polsk Adelsmands ved Landeveien lig-
gende Gods. Ueventende dens Ifstandsstættelse vandrede
Keiseren i en simpel Overkiote, uden Folge, gennem

en skyggefuld Lindealleé mod Slottet. Hensunken i dybe Tanker var han kommen dette nær, da han fra et af dets vinduer hørte Musik, ledsgaget af quindelig, udtryksfuld Sang. Han var ganske Dre, og ille, nærmere at lære den hulde Sangerinde at kende. Ingen modte ham: den stionne Aften havde ført Størstes delen af Slotsbeboerne ud i Marken. Sagte steg han opad Marmortrinene. Den endnu stedse nedtonende Musik ledte hans Fied — sagteaandende stod han bag Sangerindens Stol. Fra en smelrende Adagio gik Musiken over til en Allegro, derpaa til en Bataille. Wilde Phantasier udstrommede af Strengene. Udryk og Følelse ledsgagede hendes Spil — Enthusiasme for Noget syntes at opildne hende — hun endte, og lønede sig med tilbage paa Stolen.

Keiseren tilklappede hende Bisald. Hun saae sig om, synlig overrasket, men uden Frygt. En sielden, de fine Polakinder egen Gratia var udbredt over alt hendes Væsen. Med elseværdig Frihed modtog hun den ubudne Gæst, og underholdt sig med ham i det franske Sprog. Vant til, hver Dag, ja næsten hver Dime, at modtage Besøg af forbireisende Officerer, holdt hun Keiseren for en Saadan, og lod sin aandrige Underholdning glide let, fra Gienstand til Gienstand. Snart erfoer han, at hun var Datteren af Huset, og at hendes Fader, Starosten Dubroffy, var paa Jagt.

Hun ringede. Man bragte Forfriseninger, og Keiseren maatte tage Plads paa Sophæn. Han var træt af Reisen, og indtagen af Pigenes Skønhed, hens des Tournure og Naivitet. Samtalen ledtes paa Politik og Krig. Men her robede hun kun alt for tydeligt sin Hengivenhed for Napoleon, og yttrede sine Følelser i saa Henseende med en Frihed, der kun lidet anstod hende, som russiske Undersaat. Bittert dædlede hun det russiske Kabinets Forholdsregler, oploftede derimod Napoleons Skarpsindighed og Feltherreværdb, ja, ubrod endog i Personligheder mod Keiseren, sigende: „Mens Alexander i Petersborg gør Cour til Damerne, have Fienderne oversteget vore Grænser, vorbe vore Hære slagne, vort Land hørget — kan det have Andet til Folge, end Rigets Undergang?“ — Samtalen begyndte at kiede Keiseren: forgivese sogte han, at lede den hen paa andre Gienstande; Damen sik altid det samme bragt paa Tapetet igien. Den godlidenbe Monark forsøgte nu, at overtyde hende om Nødvendigheden af det russiske Kabinets Forholdsregler. Ligesa forgivese! Hun blev sin Nations Karakteer, og Fyrsten sik ødle Hjerte tro.

I dette Sieblik rullede Starostens Tagteqvipage for Doren. Han trædte ind, og troede neppe sit eget Syn, da han saae og kændte Keiseren. Knælende tiltalte han Denne: „Hvad velgivende Guddom skylder jeg den usigelige Lykke, at see min Keiser hos mig?“

— Monarken smilte og blegneede i eet og samme Øjeblik, thi afmøgtig var den unge Dame sincken tilbage paa Sophæn. Omhyggeligt sogte han, igien at bringe hende til sig selv. Kammerpigerne ilte til; livløs bares hun bort. Faderen var beskyttet. — Keiseren løste ham Gaaden. Blegnende styrte han for Monarkens Fodder, bad om Naade, om Skaansel for sin Datter, tilbydende, selv villig at ville lide hver en Straf i hendes Sted. Mørt bød Fyrsten ham staae op, tilgivende ham af gandske Hierde.

Keiserens istandsatte Equipage var imidlertid fært frem. Hans Adjutant treen ind og meldte ham det. Horgjæves opbed Starosten al sin Over talelæseserne, for at bevoge ham til, at overnatte paa hans Slot. „Teg maa ile,” sagde Keiseren spøgende: „at indhente, hvad jeg har forsemt!” spurgte efter Datterens Befindende, og bad, da han hørte det var bedre med hende, om at torde sige hende Farvel;

Bleg og skjælvende nærmrede sig den skionne Frimodige paa Loftet om Pardon, og styrte for den ædeste Fyrstes Fodder. Kierligt løftede han hende op, og kyssede hendes Pande. Derpaa trak han en kostbar Ring af sin Finger, og rakte hende den med følgende Ord: „Denne Ring vere Dem et Pant paa min Tilgivelse, og min fremtidige Velvillie — men tillige mind de den Dem om, ei herefter at tale om Sager, De ei formaaer at bedomme!”

Han bukkede og git. — Maatte end Seiren senere
købes med blomstrende Staters Ødelæggelse og Tusin-
ders Blod, steg dog Europa's Frihed af denne forbær-
velige Krig, som en Phönix af sin Aske.

Vampyrerne.

Den Troe, at Døde kunne vise sig af deres Grave,
tusuge Blodet af Levende, og derved dræbe dem, var
sidst i forrige og først i dette Jahrhundre temmelig
gængs i Europa: endnu ere Deboerne i det græske Urs-
chipelagus indtaaue af denne Mening, og vide at be-
styrke den ved mange røbsomme Exempler. Sagnet
git, at hine Blodsugere, Brukslaker, Vampyrer, ra-
ste frygteligt i Ungarn og Mæhren. Abbed Culmet
har i sit Værk „om Sanders Habenbarelse“ fortalt os
adskillige hidrørende Begivenheber, og da Sagen ved
den engelske Digter Byron's „Vampyr“ har vun-
det nye Interesse, saa vil det sikkert interessere, der-
om at erfare noget mere:

En Soldat laae i Aaret 1803 i Qvarter i Has-
damar, en Bye ved Ungarns Grændse. Som han en
Dag med sin Vært og hans Familie sidder tilbords,
feer han en fremmed Mand trine ind i Stuen og sætte

sig ved Bordet hos de Andre. Hele Vorbselskabet blev synlig forfærdet, hvorfor, vidste Soldaten ikke at forklare sig. Men da hans Vært Dagen efter døde, etsoer han, at Den, han i Gaar havde anset for en fremmed Mand, havde været Værtens far meer end ti Aar siden afdøde Fader, der havde forudsagt og forsørgaget Sønnens Død. Soldaten angav Sagen for Regimentet, og dette for sin Kommandeur. Grev Cabreon, Capitain ved Infanterieregimentet Alandatti, fik Ordre at undersøge Sagen, og begav sig med Avisditeuren og adskillige Officerer til Habamar, hvor han forhørte hele Huussindet, der med een Mund bekræftede Soldatens Angivelse. Da nu ogsaa de øvrige Bymænd paastode, at have seet den Afdøde fort før hin Tildragelse, gik man til hans Grav, lod den aabsne, og fandt hans Liig saa frisk, som om han nys var død. Greven lod hans Hoved afhugge, hvorpaa han igien begraves. Man meldte endvidere, hvorledes en for tredive Aar siden afdøb Mand i samme Bye flere Gange havde viist sig i sit Huus, og suget Blodet først af sin Broder, derpaa af sin Son, og sidst af Dienestekarten, hvorfaf alle Tre vare døde. Greven lod ogsaa denne Brukolak opgrave, og da han fandt ham ligesaa frisk som den Torrige, lod han en Magle slæde igennem Ligets Binding, og det derpaa igien begrave. En tredie, for sexten Aar siden Afdøb, der havde suget Blodet af begge sine Sønner, lod han bænde. Efter-

at alt dette var blevet indberettet til Wien, sendte Regieringen en af Læger, Chirurgen og andre Læerde bestaaende Kommission til Hadamar, men Resultatet af deres Undersøgelser er ikke blevet bekjendt.

Den 5te September 1738 døde i Landsbyen Kislova, halvanden Mil fra Gendissa i Ungarn, en Mand paa 62 Aar. Tre Dage efter sin Begravelse kom han om Natten til sin Son, og bad ham om Noget at spise. Sonnen gav ham Mad og han forsvandt. Næste Nat kom den Øbbe igjen, og Morgenen efter fandtes Sonnen død i sin Seng. Samme Dag blevé sex Mennesker i Byen pludseligt syge, og døde kort efter. Fogden indberettede Sagen til Regieringen i Belgrad, der strax affsendte to Justitsbetiente til dens Undersøgelse. Disse lode de i de sidste sex Uger Bortdsbe opgråve, og da man kom til hin hzaarige Gamle, fandt man ham med aabne Hine, rodt Ansigt og sagteaandende, men forresten som død og gandske ubevægelig. Man sluttede heraf, han maatte være en Erkevampyr, løb ham ved Stedets Skærprettter stode en Pøl giennem Hiertet, og opbrænde. Siden hørte man Intet til lignende uan-turlige Dødsfald.

Arnold Paul, en Heiduk fra Medoniga, blev overført af en Hovogn, og døde. Tredive Dage efter døde pludseligt fire Mennesker, hvis Blod var blevet udsuget. Da man nu mindedes, Arnold Paul havde tidt fortalt, at han ved Cassato, en Bye paa den tyr-

kiske Grændse, var blevet plaget af en Vampyr, men
 havde frelst sig ved at synke Noget af dens Gravjord,
 bragtes man paa Mistanke om, at Arnold desuagtet
 var vorden en Vampyr. Man opgrov derfor hans Liig,
 og fandt det ganske frist; ja Varerne vare saa spændte
 med Blod, at det var brudt frem af alle Legemets
 Dele, og havde farvet Liigklædet rødt. — Stedets
 Foged lod ham derpaa, som Skik og Brug var, slaae
 en spids Pæl giennem Hjertet, Hovedet afhugge og
 derpaa brænde. Det samme gjorde man ved dem, der
 saa pludseligt vare døde, fordi man frygtebe, ogsaa de
 skulde blive Vampyret. Trods al denne Forsigtighed,
 udsgedes dog, sem Var efter, Blodes af adskillige
 Personer, der ogsaa kort efter døde. Dette Lod traf
 i et Tidslob af tre Maaneder sytten Mennesker.
 Blandt dem var Stanoska, Heidukken Sovizo's Da-
 ter, der, efterat være gået frist og sund til sens,
 vaagnede midt om Natten, og jammierskrigenbe klagede
 over, at Heidukken Millo's Son, der var død for ni
 Maaneder siden, vilde quæle hende; fra samme Dieblik
 af svandt hendes Kæfter, og tredie Dag efter døde
 hun. Man opgrov derpaa den omtalte Millo, og fandt
 Liget ganske frist. De hidkalbte Læger, Chirurger og
 Justitsbetiente anstillede en noingstig Undersøgelse, og
 fandt, hele Ulykken havde reist sig af, at Millo havde
 spist af et Dyrks Kød, som en Vampyr af samme Art
 havde dræbt. Man besluttede da, at opgrave de i et

vist Librum Døde, og fandt, at iblandt 40 havde 17 Vampyrsymptomer. Dem løb man ved Skarpretteten spidde, halshugge og brænde.

Mainotterne.

Mainotterne udgiver sig for de gamle Spartaners Wetlinger. Verdige Sonner af Fædrene, kappes Knosfene om, at sticke bedst. For Tyverie dictere Lovene ingen Straf; Kun maa Tyven, naar han overbevises, erstatte det Stiaalne syndobbelst. Dødsstraf finder aldrig Sted. „Al Verdens Guld“ sige Mainotterne, „opveier ei et Menneskes Liv.“ Giæstfrihed er deres Hoveddyb. Hvo der hos dem søger et Asyl mod udvortes Fiender, er tryg. Øer en Mainotte, indvikles han i et Klæde, hans Frænder græde og synge Sorgemelodier. Enken udgyder sin Smerte i Klagestoner, stedse med følgende Omqvæd:

,A!, paa Bierge og i Dale
Og hvor Mennessene bygge,
Vil jeg Arme nu Dig sage,
Euge ømt, og aldrig finde!
Vilde Himmel mig forunde,
Dig i Gavens Nat at følge,
Eller, flux forvandlet til en

Hugl, ubgyde mine Klager,
Dværende i stillen Hrk!
Nei! paa grønne Dvist jeg aldrig
Hvile vilde, aldrig slukke
Korsten ved den svale Bak,
Klagende, som Turtelduen,
Naar dens Yndling borte er!"

Naar Liget er bragt i Kirken, og Præsten har udtalt Ordene: „Venner og Brødre! begræder mig! Jeg er borte!" træde de næste Frænster parviis til Kisten paa begge Sider, knæle, kysse først Chrikusbilledet paa den Hensfarnes Bryst, og derpaa hans Pande.

De mainottiske Kvinder synes at have arvet Laces dæmonierindernes vilde Mod. Udbryder en Krig med Tyrken, da forlade Mændene aldrig deres Poste, og Konerne bringe dem ei allene Proviant og Munition, men dele ogsaa deres Farer. Norder en Mand dodelig saaret, da gribet Mandinden hans Vaaben, viende sig til Hævnen. Theocari saae i sidste Krig sin Son styrte i sit Blod; hun greb hans Sværd og raabte: „Sov sedt, mit Barn! Jeg overtager Din Post." — De ubmørke sig desuden ved Håndsnaeværelse og Dodsforagt. — Dybt saaret i Knæet tilraabte Irene Gjenden trodsende - vilb: „Kan jeg ei arbeide meer, skal jeg dog opfostre Børn, der kunne hævne mig!," — Haslena, en nypgift Kone, fandt sin Mand saaret i den

høire Aar. Kuglen blev i Kisted; hun sugebe Blo-
det af Saaret, løsnede Kuglen lidt efter lidt med sin
Lunge, rakte Manden den, og sagde: „Der! Send
Fienden den tilbage!” Døttrene begeistres af Mødre-
nes Exempel. Den unge Stamata kom just med
Krudt og Provision til sin Broder i det Sieblik, han
træk Sabalen, for at forsøre sig mod tvende Tyrker.
Kast greb hun hans Gevær, og nedstod den Ene, mens
Broderen strakte den Anden til Jorden. — Blandt et
Folk, der stedse er under Vaaben, ere de Feige kun
sieldne. Opdages en Saadan, da anklage Kvinderne
ham, endogsaa efter hans Død. Falder en Mainotte
i Striden, lade hans Vaabenbrodre ham ligge til Sla-
gets Ende. Da begrave de ham, og bringe hans Fa-
milie hans Klæder. Paa Blodpletterne see Grænderne
let, om han har faaet Saaret for eller bagfra; i første
Tilfælde begroede de den hæderligt Falbane, i sidste op-
brænder man hans Klæder, og Ingen tor omtale ham
mere.

Equassouw og Knonmquathæ.

En hottentottisk Historie.

Equassouw var en Son af Kquissomo, Hærsker over de sexten Folkesærd af Kassaria. I lige Linie nedstammede han fra No'ch og Hingu'oh, hine forbum fra Maanen nedfaldne Helte, og alle Hottentotternes Kraaler hylde hans Magt. — Equassouw var berømt for sin Glid og Kækhed; hans Kækhed lignede Bækken, naar den styrter sig fra Biergtinden, han indhentebe det vilde Esel i Flugten, og hans Pile naaede Ornen i høien Sky. Loven segnede for hans Styrke, og tids farvedes hans Landse med det uhyre Næshorns Blob; han skuede i Vandenes Dybde, og fremmede stormfraaende Bolger. Fiske hentebe han fra Havets Klipper Kloster, Koraller fra dybeste Afgrund. Men fremmed for hans Hierte var Kækeligheds Fryd, og ligegyldig skuede han de tyklæbbede Mør fra Gongeman og de flads næsede Skisnne fra Houteniqua.

Da Equassouw engang viste sine Unbergivne, hvors ledes man skulde opstille Garn for Eisdyret og legge Faldbgruber for Elephanten, meldte man ham, hvors lunde en broget Tiger anrettebe store Ødelæggelser i Chamtoernes Kraaler. Strax greb den Tapre sin Ølis Ventreesbue og sprang bort, som Steengieben paa Biers

(7*)

gene, at fræse de Bettængte bi. Han kom iust i det Dieblik, det ræsende Dyr vilde sønderslide en Pige, og afstiksd sin Giftpiil paa det, at det styrkede dødt for den Skinnnes Fodder. Hun knælte og bedækkede sit Hoved med Stov, for at takke sin Grelsor. Men da nu Pigen stod op, blændedes den unge Hovding af hendes Skionhed. Han beundrede hendes sorte glindsende Ansigtssfarve, hendes indtrykte Næse, hendes ved Kunst dybt nedtrukne Barm.

Knonmquaiha — det var Pigenes Navn — var en Underhovdings Datter. Man havde givet hende den omhyggeligste Opdragelse, opførtet henbe med de fineste Spiser: Giedekiod, Strudsæg og Faaremælk. Hendes rykt betragtede Equassouw hende et Dieblik: derpaa kyssede han hendes Fodder og opskar det dræbte Dyr, hvoraf han udtog Nettet, og hang det om hendes Hals til et Tegn paa sin Omhed. Tigeren flæede han derpaa, og sendte hendes Fader Huden, begierede Datteren til Egte.

Aftenen før Guldmaanen var, som Skif og Brug er i hine Egne, bestemt til Parrets Formæling. Dagen kom. Hele Kaffrarien studsede ved Synet af Pragten. Brudgommen var kledt saalunde: over hans Skuldre hang en Kappe af Wildkatteskind, Tøfler havde han udskaaret sig af en Elephanthud; af et plettet Leopardeskind havde han gjort sig en Hue; med Indvoldene af en Tiger omgjordede han sig, og bandt bennes oppusede

Blære i sit Haar. — Knomquaigha vilde vise sig sin Brubgom værdig. Hun havde lavet sig en kostbar Sminke af Soed og Giedefibz; hendes Haar vare fast sammenklæbede med smeltet Gidt, og tykt bestroet med guult Buchustov. Hendes Nasyn glindsede som poseret Elphenbeen, og nogle Robkridtspletter toge sig gandstæ fortreffeligt ud derpaa; det lignede det mørke, med blinkende Stierner besaaede Himmelstelt. Sit Legeme overstrøde hun med Aſke; Arme og Been ombandt hun med en nysslagtet Kalvs glindsende Indvolde, et Par Strudsvinger bestynggede hendes Ryg og et laadent Lovære var hendes Belte.

De underliggende Kraalers Overhoveder bivaanebe Bryllupsfesten, og satte sig i Krebs paa Jorden, med Hovedet mellem Knærne, til Tegn paa deres Wrefrygt. Midt i Krebsen sad den unge Fyrste med sin yndige Brud. Surri eller Overpræsten nærmede sig dem, syngende Vielsesformularen i dybe Toner. Den hellige Handling var tilende.

To Gange havde Hottentotterne efter denne Høitidsfærd seet Maanen voxe og aftage, da alle Kraaler sattes i yderste Forundring ved en over al Maade følsom Skabnings Komme. Den hørte til de Vilde, der have deres Oprindelse fra Søen, og, for Handelens Skyld, have opslaaet deres Boliger ved Kaffaria's Grændser. Hans Legeme var heelt tilhyllet i fremmed Drogte, Ansigt og Hænder undtagne, og forgjæves

Brænkte Solens Straaler paa hans Hub, thi den var
bleg, som Maanens vandfarvede Skin. Hans Haar,
som han kunde aftage og sætte paa efter Behag, var
hvidt, som Mandelblomsten, og oppusset som Væddes-
rens Uld. Hans Kinder og Læber havde Nodkridts
Garve, og hans Næse var spids som Drønens Neb.
Hans Sprog var Dyrenes ligere end Menneskenes, og
saa barbarisk og uforstaaeligt, at Equassouw ikke var
istand til at inblade sig med ham, før en forløben Hols-
tentot, der ved hine Wildes Ankomst faldt i deres
Hænder, forklarede ham, den Fremmede var hidsendt
af sine Landsmænd, for at anholde om Ubvidelsen af
heres Distrikts mod Kaffaria's Grændse; hos Sine
Faldtes han Mynheer van Snickersee.

Equassouw, som Menneskeierligeb var hellig,
modtog den Fremmede vel. Han udbredte en Kappe
af Faareskind paa Jorden, bød ham tage Sæde, og
fogte ham egenhændig en Kraftsuppe af det fedeste Kjød.
En heller var den Fremmede utaknemmelig: han uns-
derrettede Hyrsten om de Wildes Sæder og Skitke, og
frydede tibt hans Dre og Dre ved at lokke Gld af et
huult Instrument, saa Lusten rystedes derved. En
mindre ønskede han at behage den skionne Knomquaiha;
han bandt Spender af Slebet Metal om hendes Arme,
og Glasknapper om hendes Hals; han syldte Kakao-
Kallen med en lislig Drik, der opmuntrebe hendes Hie-
re, og bragte Glæden til at skinne af hendes Vine;

han lærte henbe ogsaa at ubbampe en vellugtende Ros
af sin Mund, idet han [med Dachablade kom Ild i et
Leerrør.

Efterat han omrent fireten Dage havde opholdt
sig i Kraalen, forærede man ham et Par Elephanttoe-
der, og lod ham fare med den Besæd, at Askaqua's
frugtbare Marker skulde vorde hans Landsmænd anviste,
fremdeles Skovene ved Stiakwood, som Floden Palas
mit omfryller. — Equassour og Knonmquaiha levede
fremdeles lykkelige og glade, og snart hørtes Præsternes
Bonner, den store Hounja Eicqua, som oplyser
Maanen, vilde skønke Slegterne Mo'ch og Hingu'oh
en Arving; Knonmquaiha fulgte, hun skulde snart vorde
Moder. Da nu Eiden kom, viiste sig heel frygtelige
Tegn paa Himmel og Jord: Man herte ved Stranden
et rædsomt Hyl, Torden rystede Lusten, og Maanens
Aasyn tilhylledes af mørke Slør. Folket jamrede og
græd, og Kvinderne, der vare tilstede ved Barselsfærs-
den, raabte, da Barnet kom til Verden, Tyrstinden
var nedkornmen med en Banslabning; thi Barnet var
hvigt!

Forgiæves vasebe man det med Aloeshaft og in-
smurte det med Fidt: forgiæves lagde man det i den
brændende Sol; dets Hud beholdt den styppe hvide Far-
ve. Præsterne sammenkalbtes, at raadslaae om denne
frygtelige Begivenhed, og Alle erklaerede med een Mund,
den onde Land Chamouna havde, under Mynheer van

Snickersee's Skikkelse, forlebt Knonmquaïha til Utro-
stab mod sin Herre.

Saafnart denne Dom var følget, ansaes Mo-
der og Barn for uverdige til Livet. Man krummede
en Kvist paa Olietræet i Løvestoven, og øphængte i den
det hvide Missoster ved Venene. Saalunde fortærede
de vilde Dyr Knonmquaïha's Barn. Ogsaa hun døm-
tes at lide den Straf Loven paalægger den trolose
Kvinde, og Hovdingerne, der engang bivaanede hen-
des Bryllupsfest, blev nu hidkaldte, at overvære hen-
des jammerfulde Dod. Alle omringede de, vætneude
med mægtige Koller, den græbende Skisne, og den
krænkede Egtemand stod med i Krebsen.

Tregange løftede den Ulykkelige Kollen mod den
Skyldige og tregange sank hans Haand. Endelig
maatte han dog giore, hvad der sonberrev hans Hjerte,
og Synderinden segnede i sit Blod under hans knusende
Slag. — Hendes sonberstagne Lemmer blev indesluts-
tede i et Næshorns Bug, og fæstede i Havet. Men
den ulykkelige Hørste var utrostelig. Øfste besteg høj
Chioqua's høje Klipper, og oversaae det vide Hav,
om hans speidende Blik kunde opdage Levningerne af
den Eskede. En Nat, da han sendte sine Klagesuk
mod den milde Maane, saae han ved det klare Skin
Rhinocerosbugen, der omsluttede dem. Tregange freg
han med jæmrende Rost: Bo! Bo! Bo! fæstede sig
derpaa fra Klippen i Bolgerne, og svammede ud til sin

hyrebare Knormquaïha's Liig. Snart naede han det, løste Næshornets Bug, og forenede sig med den Høit-elskedes Levninger. Aldrig hørte man noget om ham mere, og Folket, som ei erfoer hans Skiebne, troede, han var faren til Maanen, hvorfra han stammede.

Dette ulykkelige Pars Krønike er endnu ikke gaaet Hottentotterne af Minde, og deres Bielsesformular slutter Præsterne fra den Lid af med det Onse, at Manden maa være lykkeligere end Equassouw og Orbin- den kyddere end Knormquaïha.

Den originale Suplit.

I Uaret 1808 blev ved Kongen af Preussens Tilba- gekomst fra Königsberg alle de, der vare føngslede for simple Forseelserers Skyld, frigivne. Denne Maades- beviisning foranledigede følgende, efter Originalen tro- affstrevne og oversatte Suplit:

Velaffectionerte, bedste Hr. Konge!

Deres Excellents vil vist ikke være saa ubehage-
lig, at aflæae min allernaadigste Bon, thi jeg er Tof-
felmagersvenden Liebenau. For ingen Verdens Ting
er jeg bleven stukket i Huller, fordi jeg havde stiaaet
noget Lidet; men det er ikke sandt, formedelst jeg er
uskyldig. Jeg har ved Underfundighed fravendt Pose-

myntmager Sasse 6 Alen Barattes Baand, paa
 Drukkenkabs Begne, da jeg var meget stærkt beskænket
 samme Dag, og ikke mine Sandser mægtig. Dette
 Lyverie, jeg har begaet som ørlig Mand, kan jeg nu
 ingenlunde tie til; thi Deres Majestæt vil dog ikke træ-
 de nogen Borger i Staten for nær, som liber uskyldig,
 og har stiaalet af Forseelse, fordi han var beskæn-
 ket. Sytten Dage har jeg vansmægtet i denne mor-
 deriske Gachot, saa Riodet er faldet mig af Ribbenene,
 og det havde maattet røre den værste Hund, endlige
 min allernaabigste Konge og Herre. Endnu er Crimi-
 nalet ikke fornøjet med denne blodige Domgjelse, nei!
 be dictere mig endnu for mine uskyldige Lidelser, paa
 be stiaalne Baands Begne, zo Stokkeprygl, 5 per
 ALEN, som er for meget! Og Ufferenbare mener, jeg
 faaer dem paa Maskineriet. Dette er mig virkelig for-
 meget, og jeg forlanger set Intet, som ogsaa tilkom-
 mer mig arme uskyldige Lyv. Beder altsaa venligst, i
 Anledning af Deres Kongelige Majestæts stormægtigste
 Indmarsch den 23de Decbr. denne Maaned, om en
 Dom jeg kan være tient med, og Fritagelse for al mu-
 lig Lyvagtighed, som Deres Kongelige Excellents og
 saa har giort ved andre Skielmer. I Anledning af
 en heilovlig Bonhørelse forbliver med agtbar Respect
 Deres Maades allernaadigste Dienet
 Liebenau.

D i g t e r b r e v .

Du spørger mig, hvem jeg tor kalde først
 Af alle Stjernerne paa Digterhimlen —
 Med andre Ord: hvem jeg vel sætter først
 I Rangforordningen af hele Grimlen?
 Dernæst Du ønsker og min Dom at see
 Om hvilket Digterfag skal Prisen være,
 Om det er Drama eller Epopee,
 Hvad eller det et andet Slags mon være?
 End videre Du forbret, at jeg maae,
 Paa Digterere min Eragtning give,
 Hvad Slags jeg la'er paa Listen øverst staae,
 Det Objective eller Subjective?
 Omsider Du da ogsaa gjerne vil,
 At jeg skal sige Dig til Punkt og Prille,
 Hvorhan en Digter egentlig blier til,
 Om — scilicet — han fødes eller ikke?

Belan! Men først jeg Dig bekjender frit,
 En Ven af Spørgsmaal var jeg ingeninde;
 Thi Spørgelyst kan drives saarevidt,
 Men Svar var altid ei saa let at finde.
 I denne Sag jeg gjøre vil, min Ven!
 Som jeg er vant, naar man mig overfarer
 Med mange Spørgsmaal; Vanen er nu den,
 At Spørgsmaal jeg med Spørgsmaal heilst besvarer.
 Hvo synger hedst — jeg altsaa spørger Dig —
 Solsorten, Lærken eller Nattergalen?
 Og hvilken Blomst er meest paa Unde riig,
 Og hvilket Træe er Smukkest udi Dalen?

End videre Du sige mig forvist,
 Naar stabels Frugten? mon i Blomstertiden?
 Maastee den for blier dannet paa sin Kvist,
 Hvad eller og maastee den blier det siden?

Du seer — isald Du vil see noje til —
 At jeg med Spergemaal rigtig har besvaret
 De fire Poster, som Du vide vil;
 Men onster Du lidt nermere forklaret
 Den hele lange Sværm af Signelser,
 Velau! det skal da skee — endskjondt jeg gjerne
 Frembyder Robben, som den vojet er,
 Og nødig viller Skallen fra sin Kjerne.

Det er dog ret forunderligt — om her
 Er ellers noget underligt paa Jorden —
 At Adelstab et saadant Fortrin hær,
 Og det saavel i Syden som i Norden!
 (Beg Adelstab jeg mener arvet Røes,
 Og arvet Dyd og Tapperhed, med mere
 Af andet saadant lofbart Arvegods,
 Man kan med Guld og Sols testamentere.)
 Og er det mere underligt endda,
 At flig en Dres og Haders Kilde vinder
 I Kraft og Keenhed, alt jo længer fra
 Sit allersørste Springevæld ben rinder.
 Mon skulde tænke, paa en Dey saa lang
 Den kunde blandes og sin Keenhed miste —
 Men hillemind! jeg troet at i min Sang
 En Signelse vil atter sig indlise;
 Thit den Excurs om Adelstab og fligt
 Vedkommer da kun lidet Hovedsagen;
 Ej heller er det saa forunderligt,
 At man kan sige: aldrig saae jeg Magen!

Den Hoveddag, som mig paa Tungen laae,
 Da jeg foer vild ubi Allegorien,
 Var Talemaaden, Verden riber paa:
 „Den Digter slobes ret til Poesien!“
 At sige ham — man tænker ordentlig —
 En stor Douceur; og skal jeg aldrig nægte,
 At mangen Digterjunker bryster sig
 Af slig en Fødsel, fornem, hoi og ægte.

Jeg sikkert valled ei et Drieblik,
 Naar rigtig fast jeg troede paa Organer;
 Ja naar jeg blot erfared, at man sit
 I Fædrearv de samme Digtervaner.
 Men aldrig har jeg hørt, at Hr. Homer
 Bar Son af eller Fader til en Digter;
 Nej tvertimod jeg næsten altid seer,
 En Digterson sin Faders Haandværk svigter.
 Og hænder det, en Son af en Poet
 End stundom griber i sin Faders Strange,
 Han griber false — jeg vedder ti mod eet —
 Og griber sagtens heller ikke længe.
 Hvad enten dette kommer nu veraf,
 At Sonnen seer af Faderens Tempel,
 Hvor sjeldnen Plectret er den Etsttestav,
 Ved hvilken Skrides frem til Lykkens Tempel.
 Hvad eller det er saa Naturens Plan,
 Den ei formange Skabe vil af Skjalde;
 Men bruge Sekler, for en Døssian
 Den vil til mange Seklers Lyft fremkalde.
 „Nu altsaa Skabes Skjalden dog?“ o ja!
 Men om han Skabes Skjald ved Moders Hjerte,
 Samt hvad poetisk han har med dersta,
 Det ingen Antropologie mig lærte.

Men hvad Eksempler Seæning, Tensomhed,
 Hvad Glæder og hvad Lidelser kan gjøre —
 Det vist hver Digter af Erfaring veed;
 Thi ligesom en Glucks, en Mozarts Dre
 Kan være skabt saa herligt som det vil;
 Hvis det ej lykter først til Andres Zoner:
 Dets Ejemand vist ej med Tryllespil
 Skal væbeligt henrykke alle Zoner.

Apelles ej den første Maler var;
 Men treen som Mester vist paa Andres Skulbre:
 Heel mangen Bæk sit Vand til Sorpen var,
 For som et Hav den kan i Fosser bulbre.
 Hvor mangen ubekjendt og mindre Skjald
 Har i de dunkle Dale Harpen slaget,
 For væbelig som Klippeelvens Falb
 Homers Basune gjennem Verden brageb.

Alt længe forend Avons Skjald opstod
 Har mangen Chaucer sjont og lislig sjungen,
 Og Johnson først Æn Trone ydmyg veeg,
 Da han paa Scenen sjned Digterkongen.
 Og siig mig da: hvad skyldte han Natur,
 Hvad Konst, hvad egen Flid, hvad Andres Lære?
 Og siig mig: kan en Ørehaves Muur
 En Albei til Apollos Tempel være?
 Og siig mig Kjære: hvor Poeten var,
 Da Krybeskytten slog paa Havelaagen
 De usle Niim? Var det hiin Stjerne klar,
 Der siden straalende brød gjennem Taagen?
 Det var; men svøbt i Nattens dunkle Dragt —
 I Glemsels Nat, hvor den maafer var blevet
 For evig, hvis ej en usynlig Magt
 Fra Mørke havde den til Lys udrevet,

De Rjerner, hvoraf Sloven voxer op,
Fra Hødslen vare de ej alle lige ?
Men siden knejser een med mægtig Top,
En kan sig neppe frem af Jorden snige.

Er det vel eet, om Du i Sandet saaer,
Dg udi Marker, dyrkede og fede ?
I Haven større Kraft Din Abild naaer,
End uden Kniv og Rsgt i vilben Hede.
Som Blomst ved Blomst i fællebs Lighed groer ;
Men een skal visne og en anden trives ;
En voxer liben og en anden stor ;
En modnes, og en anden spød oprives.
Saa er vor Glægt : en mægtig Haand har stresed
Et frugtbart Frøse i hvet en Gjel den skabte ;
Men dette ej sin Skal igjennembrød,
Dg hñnt sin Kraft i tørre Jordbund tabte.
Et trædes ned paa Læsters Landevej,
Et kvæles brat af Kummers Ejorn og Tibsler ;
Blant tusinde sandt eet den Have ej,
Hvor Dybs og Viisdoms Helligkilde risler.
Hvi det er saa ? Det Spørgmaal gaaer for vidt,
Dg over Hjets snævre Grændse leder ;
For det jeg seer — endfjordt jeg seer Kun lidt —
Jeg Mesteren beundrende tilbedet.

Dg nu end videre vi skride fort
Til Drøftning af det Ob- og Subjective —
(En Deling, ej af nogen Digter gjort,
Derpaa jeg Dig mit Kresord før give) —
Men ligerviis — „Hvad ? Lignelser igjen ?“
Ja Rjærel nu eet Ord saa godt som tive t
Jeg heller strax kan slænge bort min Pen,
End Vers foruden Lignelser at skrive.

Det er en Vand, jeg nu eengang har —
Hvad enten den er medfødt eller ikke —
Og troet jeg, Du indrommer mig, min Fa'er!
Det er den værste ej af Digterslikke.

Det ligerviis da som blandt Blomsterne
Gaaer en Botaniker og urørt samler
I deres faure Blade, for at see
Allene til hvad Slegt og Art han samler.
De tusind flønne Farver seer han ej,
Kun Traabene i Begeget han teller;
Forgjæves duftende Roser paa hans Vej —
Han plukker dem som Tidsler og som Nælber.
(Dog, dette være sagt med et Maaske?)
Jeg alle over een Kam ej vil sejere;
Men hver Botaniker er ej Linnee,
Og kan naturligviis ej heller være.)
Jeg og for Eignelsen kun sagde saa,
For Eignelsen jeg siger ydermere:
Ornitologen kan en Lærke slaae,
Og Nattergalens Hals anatomere:
Ak! arme Skalb! Du est en Nattergal;
Din Anatomi med Kniven brat Dig venter:
Du est et venligt Blomst i Din Dal;
Men Din Botaniker Dig snarlig henter.
Hvorfor? mon for at Ivæges ved Din Lugg?
Mon for ved Dine Farver sig at fryde?
Nej! Du i hans System skal ordnes smukt —
Som Nummer hans Exempelsamling pryde,

I Digtning en Botaniker det var,
Der kunde Negler for en Digtet give;
En Anatomi den Grændse staaret har,
Som deler os det Obj. og Subjective.

Sen hørte Shakespeare — Shakespeare blev hans Helt,
Men Shakespeare Verden uden for sig maled;
Ehi bliver nu det Objective Welt,
Der stiger, mens det Subjective daler.

Kunstdommerpræf! Ejon er den Digters Øst,
Der kraftigt tolker fremmed Daad og Lænke;
Men den, en Verden har i eget Bryst,
Skal samme Laurbær til sin Tinding sørke.

Hvad Digterslagene der næst angaaer,
Jeg Dig min Tro v. i kortelig berette:
Hvert Slags — naar det er godt — min Hylding faaer;
Jeg elsker hvert især, kun ej det flette.
Jeg ynder Egens mandigstolle Kraft;
Jeg ynder bløde Lindes dunkle Glygger;
Jeg ynder Raunkens sode Mæltarsaft,
Og den man mig af Agrens Kjerner brygger.
Mig fryder Nosen med sin friske Duft;
Mig fryder Villien, Nelliken, Violen;
Mig styrker Winterdagens kolde Luft;
Mig kvæger Warmen under Sommersolen.
Jeg er lidt Diger og Naturens Ven;
Jeg sætter ej dens Blomster ubi Rader;
Jeg i dens Have vanker hid og hen;
Kun i min egen Glæde har jeg Grader.
Jeg til Rangering er ej fulig nok,
Og til Systemer ikke nok paa Moden;
Og ønsker Du en Ditzergrædestol,
Saa gal fra mig og hen til Bejerhoben!

Hvad tænker Du da, jeg mig bryder om
Hvormeget Hartkorn Shakespeare vel kan skynde!
Jeg uden nogen Recensenterdom
Ham sætter blant de andre paa min Hynde.

Zeg hjertelig ab Jean de France leef,
Og dybt bevoeget jeg med Hamlet græder;
Med Kildren jeg paa Don Quixote seer,
Og smelter naar Temoras Digter kvæder.

Før Elsperen er fun den Elskestes Kind
Allene rød, men alle andre gule;
Før hver en fremmed Unde er han blind,
Kun Gen er sjøn, og alle Andre fulle:
En snoever Sjæl er den Forelskede liig,
Hans svage Syn kun eet Slags Unde fatter;
Før ham er een Homer allene riig,
Gen Holberg vækker kun hans hele Lætter.
En Kyllingmave den, som ej formaer
Enhver Slags kraftig Hode at fordoje!
I Blomsterhaven den forgjæves gaaer,
Som Rosen ene mægter at fornsje.
Er Rosen rød, saa er jo Lillien hvid,
Violen blaue og Tulipanen broget;
Hver har sin lugt og hver sin Unde blid;
Hver har sin Dyd, sjondt hver dog flettes noget.

Og hvad betyder saa det høje Raab:
,,En Epiker af Alle er den største!“
Hør! hisset striger jo en anden Hob:
,,Theaterdigteren er dog den største!“
Er der ej Unde i Allegris Nat,
For Santios Pensel Dagens Skjønhed maler?
Er Eteros Beltalenhed da mat,
Fordi Demostenes saa kraftigt taler?
En vældig Klippestrøm er Weisles Røft,
Som Hjerterne almægtig med sig fører:
Den sode Stemme fra en Schulzes Bryst
Med ikke mindre Vælte Sjælen rører.

„Saa er da Forfjæl ej paa Digterværd?
 „Saa staar da alle lige højt i Rangen?
 „En lige Noes tilkommer een og hver,
 „Og ingen Grader gives da i Gangen?
 „En saadan Middelvej — jeg siger frit —
 „Er skjæv for mit og mange Andres Tøffer
 „Har en Homer kun dreven det saavidt,
 „Som den der skrev et lille Stambogstykke?
 „Er Kæmperne fra Morvens Bred,
 „Som Barnesnak af smaae Marionetter?
 „Og er en hyret sad Geburtsdagøsmed
 „En Skjald, som Du ved Schillers Sibe sætter?
 „Det er — min Troe! — en nojsom Digtersands,
 „Der under alt, hvad Peer og Pouls har skreven;
 „Forlad mig Kjære! saadan Tolerants
 „Er virkelig en Smule overdrene.”
 Det er den og, men min var aldrig saa;
 Troe mig! jeg er, i Sandhed! saare fræsen —
 Men nojere jeg mig forklare maae,
 Om Du skal finde Rede i mit Væsen.
 „Drik dybt — om Du est forstig — drik tilbunds!
 „Men nip ej til Castales Helligkilde!”
 Det er paa Dansk: „Nor’ Du Mjødkarrets Spunds,
 Da drik en Ruus! hvis ej, det gaaer Dig ilde.
 Af Midnats-Mørket blev det aldrig lyft;
 Og ingen vente — naar han selv ej brændet —
 At vække Varme i en Andens Bryg;
 Med Jis og Vand man ingen Tide antænder.
 Kun den som føler sterklt, og skuor grant,
 Og maler klarlig hvad han føler, skuor;
 Kun den en Vej til Digterbjerget fandt;
 Kun saadan Gjæl er tæydt ved ægte Luet.

Men Mangen tænder an sin stakkels Praas
 Ved Lygtemænd, og Mangen sig indbilder,
 Han stander højt op paa Varnasets Nas,
 Naar han i taaged Mose sig forvildor.

Man er ej Digter, for man rimer net,
 Endencen passer, Takten rigtig maaler;
 Ej heller for man skriver en Sonnet,
 Ej heller for man til et Gilde kraaler,
 Ej heller for man mon hilse saa
 Med: „Hil Dig Nabbi!“ i hver anden Gabe;
 Ej heller for man raaber selv brypaa,
 Ej heller for det staer i lærde Blade.
 „Man er just ej Genie, for man er gal,“
 Har Svensten sagt; det er med Travestering:
 „Man blier ej Digter ved en Perial,
 „Og Feber er ej nok til Phantasering.“
 Saalidt som man er Skjald for man engang
 Har skrevet et charmant Geburtsdagstrykke.
 Kort: Digter blier man ej for enkelt Sang,
 Saalidet som for Folianter tykke.

Der gives mangen Digtersjæl, min Ven!
 Som aldrig skjænked os af Guttungsaften,
 Ja som vel mere Digter er end den,
 Der skjænklede fra Morgen og til Aften.
 „Paa saadan Maade find s da Kun Gaa,
 „Der kan fortjene Digtternavn og Wre.
 „Er Vendt Top saa vanskelig at naae,
 „Hvor mange skal vel Laurberkranssen bære?“
 I Sandhed! der er ikke Gaa, min Ven!
 Som Kransen naae; men der er mange Flere,
 Der stræbe — skjøndt forgjævis — efter den;
 Og deres Tal vil altid sig formere.

Thi het var altid saa: at ej saasnart
 Opsteeg en Skjald ved sine egne Kræster,
 For hundred stimled til i Skundsom Fart
 I frikke Spoer at følge Skjalden efter.

„Hvo er da Skjald, af dem som klavret har?
 „Hvo vandt da egentlig, hvad han attrau'de?
 „Mon den der sig en egen Bane star,
 „Og gjennem den et værdigt Maal opnaa'be?“
 Ja! det er Knuden, Ven! Men troer Du da,
 Jeg Kasteskovlen nu i Haand vil tage?
 Kan Aynerne Du selv ej rense fra,
 Vil Kjernerne Dig heller ikke smage.
 Enhver, som tvende sunde Djyne sit,
 Kan gjerne see foruden just at plire:
 Det Dre, som er vant til reen Musit,
 Det kjender nok en Lyra fra en Lire.

„Vel! men nu komme vi til sidst engang
 Til Hovedsagen, som jeg vilde vide:
 „Hvo er da storst af dem der sig opsvang
 „Bud egne Kræster til Apollos Side?“
 Ak Ajære! Ved Apollos Side staar
 Ej Stole eller Bænke udi Rader;
 Der man ej Titel af Professor faaer,
 Og ej Magister- eller Doctor-Grader.
 Men hver staar højest paa sit eger Sted
 Og hver er først i Glands af egen Haver;
 Ved Phæbi Hof er ikke op og ned,
 Ej for og bag af Skjaldes Gressader,
 Der feeler ingen til sin Sidemand;
 Thi hvad Enhver annammer er hans eget
 Og ingen Undens — Ingen vinde kan
 Den Plads, hvortil en Anden er opsteget.

Der spørger man ej om Anticennitet,
 Et Sekel fra og til vil intet sige.
 Der har man albrig Statskalender seet;
 De ægte Skjolde er' hverandres Lige.
 Hvo græsste Heltes Daad besang, er størst;
 Storst er og den, der sang om scotske Zetter.
 Euripides mon sikkert sætter først,
 Og først man ligesaa Sophocles sætter.
 Men skulde jeg end ganske lønlig staae
 En elset Grædeskjald især til Ridder:
 See! dette subjectivt Du talde maae;
 Thi objectivt han hos de Andre sidder.

Og subjectiv er hver en Konstnerdom,
 Hvad enten Peder eller Poul den fælder;
 Den saldt igaar — ibag den fældes om:
 Den kun for Dommeren allene gjælder.

En ganske anben Sag det er, isalb
 Man uden Sammenligning vil bedømme;
 Men saa' vor Skjalden dommes af en Skjald,
 Thi andre kan jeg ingen Ret indrømme.
 Men slig en Dommer er en Fugl saa rar —
 En Phonix ret i Digtekunstens Lige,
 Som ti Poeters Hand og Styrke har,
 Som ejer Kraft og Billie tillige.
 Og sondelig! en saadan kostbar Skat
 I tusind Kar blir neppe eengang samlet,
 Og der vil tinde bort heel mangen Rat,
 For Gæthe atter recenserer Hamlet.
 Kun til en saadan kunde man betroe
 At føre Kasteflokken — om han vilde —
 At sige, hvad for Korn der skulde groe,
 Og hvad som svængt der maatte gøre tilspilbe.

Men for Kvakkalverne tag Dig iagt!
 Vøgt Dig for de æstetiske Møchteptet!
 Som lave af Horatier Extract;
 Og slaae ihjel med Popernes Recepter.
 Dog holdt! det laae just ikke paa min Vejs;
 Thi vil vi lade disse Droner fare,
 Som Honning slikke vel, men samle ej,
 Og ikkun paa de andre tage vare.

„Stor — storre — storst.“ Derfra bet var vi kom;
 Hvorfor ved „liden — mindre — mindst“ ej dvæle?
 Ja! giv mig blot et Schema for min Dom,
 En Aflen til at maale Digtersjæle!
 Stor er den Skjald, som Vaarens Unde sang;
 Men mod sit store Emne er han lidens;
 Hans Navn sig gjennem flere Sekler svang,
 Men ak! det er kun lidt mod Efterkilden.
 Stor er Cervantes med sit Skalkesmiil,
 Naar han mod Daarligheder Buen spænder;
 Men stump og veeg er dog Satirens Piil,
 Naar Daarskab den sin Kobberpande vender.
 Stor i sin høje Flugt er Fingals Son,
 I Skyen er hans Røst som Himlens Torden;
 Dog er den svag mob tusind Seklers Drøn,
 I Rummet svæver han kun tet ved Torden.

O! spørg da ej om Storhed' og om Rang!
 Viib! Digterbjerget er ej et Catheder;
 Det er en rummelig og yndig Wang,
 Hvor der er Plads igjennem Evigheder.
 Naturens Ophav er uendelig,
 Hans Ulmagt, Gjerning, ingen Grændse kender:
 Og Tankens vide Mark er evig riig;
 Geniets Rue usortæret brænder.

Spørg ej om Rang! hvad Dig behager, nyd!
 Kan Rang forhøje Skjaldens ædle Gave?
 I vilben Ørk den faure Nose bryd,
 Og bryd den, naar den staer i dyrket Have.
 Bryd den, og priis den evigrige Magt;
 Der lige stor i Stammen som i Lovet,
 Sit sjenne Værk saa vide har udstrakt,
 Og viis og god indblæst sin Mand i Stovet.

S. S. Blicher.

H o r v a l d s e n.

Jeg staer paa Fielbets Tind blandt Klippers Brimmel,
 Og stuer dybt i Horizontens Mand
 En Sol at funkle paa Europas Himmel,
 Og sprede Straaler over Land og Strand;
 Som Stierne tindred den ved Norbrepolen,
 Men var bestemt at straale klart; som Solen;
 Udi et Stiernessud den fra os svandt,
 Paa Sydens Himmel den som Sol oprandt.

H. Olsen.

Den serhundredaarige Brub.

Da Sydslands Keiser Friedrich Barbarossa, var efter Guds Byrd 1173, havde begyndt en blodig Strid med Pave Alexander den Tredie, var Pesten udbrudt i Venetien. — Ei var det Keiseren ligesyldigt, at denne vældige Stat havde erklaaret sig for Paven. I flere Draefninger havde den beseiret hans Bundsforvante; ja endog fanget Patriarken Ulrik af Aquileia, der, tilskyndt af Keiseren, havde vovet at angribe den, tilligemed tolv af hans Chorherrer, og kun frigivet ham under den vanerende Betingelse, at han, istedetfor sig og de tolv Chorherrer, skulde erlægge en aarlig Tribut af en Dre og tolv Galte.

Ogsaa Keiser Manuel af Constantinopel betrakteede Venetiens vildtværende Magt med misundelige Blikke. Ei allene hin Side det sorte Hav, men ogsaa til de yderste Grænser af Palus-Mæotis udstrakte Republikken sin Bælde. Nu var det Tid, at ydmyge den, meente han, og flur gav han Ordre til, at legge Beslag paa alle venetianiske Skibe, og erobre Dalmatiens Hovedstæder.

Men ikke faldt Venetia's Mod endba: sterkt nok følte det sig til, at binde an med tvende Keisere. Inden tre Maaneders Frist havde det bemandet en Glaade

af 100 Galeier og 20 Smaastibe. Dets Doge, Vitale Micheli, stillede sig selv i Spidsen for denne Magt, og efter i Flugten at have vundet Støderne Nagusa og Spalatro, seilede han kamplystig mod Helsingør.

Keiser Manuel studede og skild. Han ilte, at imodesende den sejerrige Doge Statholderen af Neapel, der i hans Navn skulle love enhver Gyldesgiorelse. Dogen stak da Seiersværdet i Skeden, og medens han, ifølge Keiserens Begiering, sendte to Gesandter til Constantinopel, at underhandle om Freden, lagde han sig selv for Anker med sin Glaade ved Marmorsøen Scio, at afvente Fredens Slutning.

Sebastiano Biani og Drio Malapiero hedte hine to Gesandter. Oprundne vare de af Venetia's ædlestede Slægter, og skindt de først stode i den mandlige Blomsteralder, betroede man dog deres Mod og Klogskab dette vigtige Hvert. Keiser Manuel lod dem modtage med glimrende Pragt: han smilte, da han saae begge de skionne unge Mænd, der i deres simple Vaabensmykke sælsomt kontrasteerte mod hans pragtsfulde Hof; thi han haabede, vel at vorde færdig med en Viisdom, under hvis Grundvold Blodet strømte saa hædt.

Istedetfor at lade Underhandlingerne begynde, fulgte den ene glimrende Fest den anden, og det lod, som man vilde feire Freden, før den endnu var sluttet.

ret. Men ei tabte Sebastiano Ziani, trods alle disse tilforn ei seete Herligheder, sit Maal af Sigte, og kündt hans Reisefølle, der i Constantinopel befandt sig saare vel, holdt ham tilbage, naar han i sin Tver vilde tale Keiseren alvorligt til, kunde han dog ikke hindre ham i, at underrette Dogen om Kaisersens forsættige Nolen. Men den forsigtige Vitale, der ønskede, at vinde Freden uden Sværdslag, bedt Gesandterne ei at hæste.

Omsider bragte man det dog hos Keiseren saavide, at Underhandlingerne virkelig toge deres Begyndelse. Manuel indtrømmede Alt. Freden behovede nu blot at undertegnes, men dertil kunde Gesandterne ikke bringe det. Keiseren opbød alle Kunster, for at adsprede dem, og selve Constantinopels Kvinder sogte, vel kændende deres Skionheds Magt, at indvlike Heltene i farefuldere Kampe, end de, hvori de nys havde seiret.

Malapiero's Hierte kunde ei modstaae saamegen Unde: for første Gang følte han Skionheds Magt, og det behagede ham vel i Constantinopel. Men Ziani længtes efter Hiemmet; thi et huldt Billed fra Fædrelandet hvilte, som en Talisman, dybt i hans Siel, og lod ham trygt styre mod sit Maal forbi alle Skær og Klipper.

„Har Du seet Dig om i Havnen her?“ spurgte han en Dag sin Ven: „har Du bemærket, hvorledes

(y*)

Skoven af Mastroer vorer fra Dag til Dag? — Troer
Du ei, man opholder os med Glid her, for, naar
man tilstrækkeligen har rustet sig, haanligt at aadvise
os med vor halvtsluttede Fred?" — —

Malapiero deelte ei Ziani's Frygt. Da greb
Denne hans Haand og sagde: „Orio, jeg veed, Du
elster her, dersor seer Du Alt om Dig i lyse Farver.
Men Hædrelandet være Dig dyrebarere end Din Kær-
lighed! — Staae dersor fast, og svigt det ei, thi det
har bygget paa Dig!" — Nebmende taug Malapiero.
— Da drog Ziani ham blidt op til sig og sagde: „Vaar-
ge for Bennen, et Venstabs helligste Pligt. Maaske
kommer der en Tid, da Du kan giengelde mig det!"
— Vennerne sank i hinandens Arme, og gik til Kei-
seren i samme Dieblik, med den alvorlige Erklæring,
at de, hvis ikke Freden strax blev undertegnet, vilde
ansee denne planmæssige Dvælen for en nye Krigser-
klæring, og reise endnu samme Dag. — Vel sogte
Manuel at berolige dem, men tydeligt nok gav han at
forstaae, at han paa ingen Maade lob dem reise nu,
skulde han end med Magt holde dem tilbage! — Da
nolede Gesandterne ikke længere: hemmeligt sendte de
et Bud til deres Glaade, meldte Dogen deres Stil-
ling, og besvore ham, uden Ophold at styre mod Con-
stantinopel, for med Magt at tilkømpe sig Freden, om
end deres Liv' derved skulde stedes i Fare. — Men
Glaaden udeblev: ei heller vendte Budet tilbage.

Giant assendte nu sin gamle ørige Baabendrager: han vidste, at denne i sikker Forklædning lykkelig var sluppen ud af Havnen, — men ogsaa paa hans Tilbageskomst ventede han forgivernes. Keiseren var ikke mere den Samme. Stolt og myndig var hans Tone nu: — de ahnede intet Godt. — Og deres Ahnelse bedrog dem ei! — Vitale Micheli's Glaade var slagen, var hartad tilintetgiort, og Nesten flygtet! — Døg ei for menneskelig Magt.

Snildt havde Keiser Manuel beregnet, med hvad Kraft han kunde skaffe den truende Fiende bort, og undvige den vancærende Fred. Selv besad han ikke Styrke nok: den gamle hellige Natur skulde da ved sine tonlige mægtige Kræfter hielpe ham til hans stændige Maal.

Han kiendte Scio's lumre, giftige Luft, og forudsaae, at der, hvis det lykkedes ham, at holde den fiendtlige Glaade for Anker der en Tid, vilde ubryde Sygdomme blandt den talrige Menneskemasse. Ei heller havde han forregnet sig. Den rødsomste af alle menneskelige Sygdomme, Pesten, traadte i frygtelig Skikkelse blandt Fienderne, og greb saa rasende om sig, at kun 13 svagt bemandede Galeier undflyede den, hiemilende sorgeligt og uden Fred.

Nu aabenbarede Keiseren Gesandterne deres Glaades Skiebne. Han erklærede Underhandlingerne for aldeles afbrudte, og gav dem, som af synderlig Maade,

Tillabelse til at reise. — Men hermed var Skiebnen endnu ikke tilfreds. Med de hjemflygtede Venetianere steg Pesten island; thi neppe var Vitale landet i Venetig med Resten af sin Glaade, for Pesten udbrosd her, gribende om sig med frygtelig Fil. Det var nu Ulykkesaaret 1173.

Akt underveis erføre Ziani og Malapiero beres Hædrestads sorgelige Lod. „Vi gaae en skækkelig Tiende imode!“ sagde Malapiero: „En Tiende, Mod og Styrke Intet mægter imod!“ — „Og dog maae vi den imøde!“ raabte Ziani: „Skiebnen har vel bestemt sine Øffres Tal; maakee vælger den os, og staaner Andres dyrebarere Liv.“ Hoit og bange slog hans stærke Bryst, da han sagde disse Ord; thi han kiedte en hulstopblomstrende Mø, for hvis Føraarsliv han gierne havde offret sit.

Da Venetig nemlig rustede sig til Tyrkekrigen, var Ziani en Dag med et nyt, af ham selv udrustet Far-toi seilet dybere ud paa Havet, at øve sit Mandskab. Underveis reiste sig en Storm, og ei uden Fare løb han ind under en af de smaae i Bugten liggende Øer. Ved Stranden sad en Pige, vinkende med et hvidt Tørklæde, og syngende ud i Stormen med klaren Rost. Ziani nærmede sig henbe, og paa hans Spørgsmaal fortalte hun, at hendes Fader og Broder, begge Fisser

re, endnu befandt sig med deres Baad paa Søen, os at hun ved sin Sang havde villet give dem det vanlige Tegn til at lande. „Der komme de langt om længe!“ raabte Pigen glab. „See kun, hvor de kæmpe med Bolgerne!“ — Biani sinede en Baad, der syntes et Legetøj for de rasende Bolger, men snart naaede Land ved sine snilde Styrmænds Kækhed.

„Dengang var Stormen nær vorden vor Mester!“ sagde den gamle Fisker, da Datteren med rørende Glæde hang sig om hans Hals. „Men det er ikke lykkes den, at frajage os vort Bytte. Vi har gjort en dygtig Fangst!“ og hermed fastbandt Mændene Baaden ved Bredden, mens Pigen fra en nærliggende Hytte hentede Kurve, at komme Fiskene i. — „J kommer til at blive her inat, ødla Herre!“ sagde den gamle Fisker til Biani: „J Bugten ligger Eders Kartoi sikert, og før imorgen tiblig sagtnes Stormen ikke. Vel boe vi ikke heller her: til denne Hytte the vi blot naar Uveir truer os; men sikker er den dog, og hungrig skal J ei heller forlade os.“ — „O ja, smukke Mand!“ raabte Pigen og greb hans Haand: „Bliv her, og spis af vore Fiske! troe mig, jeg skal lave dem ret herligt til.“

Snart brændte en lyslig Isb paa Hyttens Arne, og mens Broder og Søster beredte Maaltidet, satte Biani sig paa en Bænk hos den Gamle Bartholomeo Davonte var Dennes Navn. Han havde gjort

alle Republikens hæberlige Felttog med, og var om sider, bedækket med ærefulde Vunder, vendt tilbage til sit Fiskerhaandværk: senere havde han giftet sig, men hans ildfunklende Øyne syntes endnu ei at ville kende de graas-nende Lokker. Dog hørte Ziani kun Lidet paa den Gamles Tale, thi han formaaede ikke at vende sine Øyne bort fra Datteren; hendes henrivende Skabning og naturlige Unde kunde han ei beundre nok, og iløn takkede han Stormen, der endnu rasende henbruste over Hytten. — Endelig satte Pietro Fiskene paa Bordet. Giovanna frøtog Ziani Hjelm og Sværd, satte sig fortroligt hos ham, og medens hun med ubeskrivelig Godmodighed og barnlig Lystighed bragte Liv i Underholdningen, lyttede hun opmærksomt paa hvært den fagre Krigers Ord, og løb sit morke Dies Ild falde i hans Siel som Foraars Solglød.

„Vil Du ikke lave vort Leie til?“ spurgte Faderen efter Maaltidet. — „Nei!“ sagde hun letrodmende og bedende: „Nei, Fader, lad os ikke sove! Natten er kort, og hvem vilde kunne sove i den Storm? Lad os heller slæbde; hvem veed, naar vi igien komme til at tale med vor Gæst?“ — Ziani gav hende Bisald, Gleben paa Arnen blev holdt vedlige, og mens Godskens-bene arbeidede paa et fint Fiskernet, begyndte den Gamle at fortælle om sine Krigsbedrifter.

Endelig, da Oldingen gjorde en Pause, opfordrede Ziani Pigen til, at istemme en Sang. „Alt

igaar har jeg hørt Din rene Stemme ved Stranden,"
sagde han: „men jeg vil høre langt roligere til end
Stormen!" — Den Gamle gav Datteren et Vink,
og hun istemte en gammel Fiskervise, der led som
folger:

Moen henad Bolgen iler,
Solen rød i Vesten smiler,
Soen sagte Vover slaær.
Hende folger Vestenvinden
Længselsfuld, men Fiskerinden
Gi dens omme Røst forstaær.

Bolgen raaber: Hør, du milde
Wind, jeg øt, saa gierne vilde
Kysse Fiskerindens God!
Binden Bolgens Længsel stiller,
Dg om Pigenes Godder spiller
Heit og let den blanke Flod.

Hvilken Unde, hvilken Varme?
Raaber den: kan hendes Arme,
Kære Wind, jeg ikke naaz?
Binden fromt dens Billie folger,
Uk, og snart de vilde Bolger
Op mod Pigenes Skudre slate.

Høiere den end vil stræbe,
Raaber: Hendes Purpurlæbe
Lab mig kysse, gode Wind!
Binden Lusten giennempiber,
Bolgen med sin Bælde griber,
Løster den mod Pigenes Kind.

Gi sin Hensigt nu ben dølger,
 Billedt og frækt i høie Bølger
 Bruser nu den mørke Sø,
 Og før Binden det kan hindre,
 Farer den til Dybets Indre
 Med den blege Fiskermø.

Binden nu til Storm er vorben,
 Farer frem som Skvens Torden,
 Giennemstærer Bølgens Bryst,
 Åh, forgiæves! thi i Havet
 Er den arme Mø begravet,
 Langt fra milde Fædrekyrkj.

„Arme Storm! lykkelige Bølge!“ sagde Ziani
 sagte. „Nu, kør videre!“ raahte den Gamle: „Lad
 os synge den tilende sammen!“ Men Giovanna syntes
 at være blevet alvorlig, og skjøndt ogsaa Ziani bad
 hende, vilde hun dog ikke synde mere. „Duske J at
 høre Wisen ud,” sagde hun til ham, „da lad Eder
 imorgen sætte over i vor Baab; det klinger skønnere
 paa Søen.“

Saaledes randt Matten hen. Morgenen brøb
 frem, Stormen havde lagt sig. Ziani gav sine Folk
 Ordre at seile tilbage, selv besteg han Fiskerbaaden.
 Himlen var reen og klar, Søen glat som et Speil.
 Pietro roede foran, den Gamle styrede, og kæk stod
 Giovanna, overstraalt af Morgenröden, paa Baadens
 Spidse. Midt paa Havet begyndte de den igaar lovede

Sang. Det var en Verelsang. Pietro sang Ynglings
gens Stemme, Giovanna Bolgens, Faderen Bindens.

Ynglingen.

Nære Bolge, lad Dig sige,
Bær mig til min elste Pige;
Til den hulde staer min Hu!

Bolgen.

Skjonne Yngling, lidt Du nøle,
Dig i mine Perler kiole,
Grundet er jo Stormens Gru!

Bestenvinden.

Du for silbig kommer nu!

Ynglingen.

Silbig? Gler da, S Bover!
Soen nu hun stirrer over,
Benter omst sin Hiertenskær.

Bolgen.

Meget jeg Dig har at melde,
Eventyr jeg vil fortælle —
Duel hos mig til Morgenstær!

Bestenvinden.

Stum, at stum hun vorden er!

Ynglingen.

Stum? Naar hendes Mine lue,
Søde Ord i det at flue
Himmelglad ies stebse sit!

Bølgen.

Sig mig, fagre Ungling, ere
Mine Undre ei Dig mere,
End et jordfæste Pigeblit?

Bæstenvindeন.

Hjertenskær paa Dybet gik!

Unglingen.

Vove, falst Din Stemme klinger,
Mon ei hisset Du mig bringer
Anna's Glæsle rosenrod?

Bølgen.

Nei! den har jeg selv modtaget,
Da iastes jeg paa Braget
Hende Brudgomskysset bød.

Bæstenvindeন.

Stakkels Ungling, hun er død!

Man landede endelig i en afslidtes Deel af Venesbig. Udaf en fattig Hytte trædte Daponte's Hustru dem glad imøde med en Slut paa hver Arm. Man hav det rige Hytte ind. Ziani vilde trykke den Gamle et Guldstykke i Haanden. Men Giovanna bad Faderen, ikke tage derimod. „Give I min Fader Penge,” råabte hun vred: „vil I vel ogsaa dermed betale mig mine Sange?” — „Nei, sandelig ikke!” sagde Ziani: „Men vil Du da Intet modtage til Grindring om mig?” — „Jeg behøver Intet!” svarte hun, og slog Dines-

ne ned." — „Er Du saa stolt," meente Ziani: „saat
tør jeg vel ei heller besøge Eder mere — " — „D,
jeg er ikke stolt!" svarte hun, fæstende sit bange Blik
paa ham: „kom kun ret tidt igien, og J skal see,
hvør jeg er ydmig!"

Ziani gik tilbage til sit Pallabs, men under
Waabnenes vildeste Larm tonte stedse Giovanna's Stem-
me i hans Øre. Øfste gientog han sine Besøg, modte-
ges hvergang af Giovanna med barnlig-stormende Glæ-
de, og tilbragte i den lille Hytte sit Livs saligste Ti-
mer. Daponte holdt ham for en Skibscaptain, og da
den unge Mand behagede ham, saae han Giovanna's
rask opblomstrende Kærighed med Velbehag. Saale-
des ogsaa hans Hustru. Med Glid bulgte Ziani sin
Byrd: han var fri og uafhængig, og fast stod den Bes-
lutning i hans Siel, at øgte Giovanna, der kun
kiendte ham under Navnet *Sebastiano*.

Glaaben var nu udrustet: Ziani tövede ei længer
med, ataabne den Elste sit fulde Herte. At, hens-
des tilhørte ham jo forlængst, og med Glæde gave For-
ældrene deres Belsignelse. „Maar J seirende vende
tilbage fra den farefulde Kamp," sagde den gamle
Daponte: „da være min Datters Brudekrands Eder
Seierskrands!" — Ziani skistes fra sin Elste.

Med dobbelt Forfærdelse slog ham derfor den Ef-
terretning, at Pesten var udbrudt i Venetia. Neppé

var han hidkommen med Malapiero, neppe havde han forknyt den ulykkelige, med mørk Fortvivelse kæmpende Doge, Fredsunderhandlingernes fuldkomne Brud, før han med høitbankende Herte ilte ud i Staden, for at see, om ogsaa det græsselige Uhyre alt havde nærmet sig hin Hytte, og forgiftet ham den yndigste Blomst. Tro fulgte Malapiero ham, thi Ziani hadde indvist ham i sin Kærligheds Hemmelighed, og han deelte nu Bennens Sorger. De maatte giennem en stor Deel af Staden. Hvilke Rædselscener mødte dem her! Mange af de folkerigeste Gader vare blevne tauze; kun af mangt et dabenstaaende Huus sneg sig dets sidste Indbyggers Lamten. Mange, endnu ubegravne Liig laae ved Palladernes Døre, hvor de Ulykkelige havde søgt Hjelp i deres sidste Nod. Born hang ved den døde Moder, og indsugebe Gift af de blege dyrebare Læber; og midt i denne frygtelige Jammer vandrede forsædede Mænd omkring, der læssede de Dode paa Bogen, og sløge Sedler paa Dørene, med det ene græs-selige Ord paa: Uddsod!

Gru og Forsærdelse greb Ziani's Herte: Angst og Kærlighed bevingede hans Fied, han sloi til Das ponte's Vaaning. — Men ogsaa paa denne Hyttes Dør hang den gruelige Seddel: Uddsod! — — Fors gieves vilde Malapiero holde Bennen tilbage. — Bleg og som en Vanvittig styrtede han ind i Hytten, og raahte: „Giovanna! Giovanna!” — — Men Hytten

var tom; — Ligene vare bortskaffede — kun Hunsge-
raad og Klaeder laae endnu omkring, som om Hyttes
boerne nys vare udgangne. Ziani vilde ikke forlade
Hytten. Her vilde han dse, hvor den Elskede havde
udaandet sit Engleliv, og næsten med Magt maatte
Malapiero føre ham ud af denne Dædins rødsomme
Hal.

Da de igien vare paa Gaden, forkynchte fierne
græsselige Raab et Øplob, og de saae, hvorledes hele
Folkehobe skyrede til Dogens Pallads. „Kom, Zia-
ni!“ raabte Malapiero. „Glem Græmmelsen i eget
Bryst! kom, vor Mærværelse vil behoves.“

Folket fied al Skyld paa Dogen. Det meente,
og vel med Rette, at hans ukloge Øvælen paa Den
Scio var den eneste Aarsag til, at den skionne Glaade
var tilintetgiort, og at, istedetfor en glimrende Fred,
Døden var traadt i deres Huse. De vare vante til de
største Øffere, de røddedes ikke for, i Kampen at ud-
ose deres Blod for Fædrelandet, men hiemme ved egen
Arne, ved een Enestes Brøde, at offre Livet, det kunde
Hiertet ikke fatte, og Fortvivlelsens Rost kaldte Folket til
Hævn. Den rafende Hob havde omringet Dogens Pal-
lads: „Ned af Thronen!“ skreg den: „ned med Bedra-
geren, der hiembragte os Pest istedetfor Fred!“ —
Dogen forlod sig paa sin Livvagt, men ogsaa beriblant
vare Fædre og Sonner, der havde mistet deres Kiære,
og saaledes blev Larmen stedse værre. — — Da den

Sluttede Vitale at vove det Øverste, og, i Tillid til Folkets Kærlighed, som han ellers besad i fuldeste Maal, at gaae ud af sit Pallads, for at berolige det. Vær dig og alvorlig, iført sit hertugelige Smykke, tæn han blandt den larmende Hob, der vilde storme hans Borg. — „Her er jeg, Born!“ sagde han: „dommer mig, om I troste Jer dertil! Men Gud, ei jeg, har sendt os Døden inden vore Mure!“ Et Dieblik veeg Folket tilbage for hans ørværdige Skikkelse, mens ogsaa Ziani og Malapiero traadte til, føgende at berolige den vilde Skare. Men snart raabte adskillige Stemmer paany: „Med af Thronen! Ingen Forbarmelse med Forræderen! Ned med ham!“ og ligesaa lod det: „Plads! Plads! hvor er han, som har myrdet min Hustru og mine Born?“ Med disse Ord brod en gammel, ræsende Mand frem af Hoben, omklamrede Dogen med en Vanvittigs Styrke, og stodte ham Dolken i Hjertet. — — Den ulykkelige Vitale segnede, et Skibsnens Offer, og ustandset færed Morderen med sin blodige Dolk giennem den studsende Hob. Men strax gienkiendte Ziani i ham den gamle Daponte. Efter ham sloi han giennem de eensomme Gader, greb ham og raabte: „Du gruelige Menneske, hvor er Din Datter?“

Med et Vanvidssmil betragtede Daponte ham: „har Døden ikke truffet Jer endnu?“ sagde han: „Nu saa kom, jeg vil føre Jer til Eders Brud!“

Og hermed trak han ham giennem mange assides
 Gader, uden videre at agte paa hans Spørgsmaal, til
 en eensom Kirkegaard. I en Braa laae Giovanna her,
 stridende med Døden, paa et Knippe Straa. Daponte
 havde, efterat hans Hustru og ørige Born vare døde,
 forladt sin Hytte, og halv bevidstlos baaret sin alt syge
 Datter hid. I Fortvivlelsens Vanvid vilde han ende
 sin Undlings langsomme, qvalfulde Dødkamp og sit
 eget Liv, og var derfor løben til Byen, at skaffe sig
 en Dolk. Da havde Folkestormen revet ham med sig,
 og i sit Naserie havde han bragt sin Hævn det blodige
 Offer.

Ziani fastebe sig paa Kne ved Giovanna's Sibe,
 og nævnte hendes dyrebare Navn. — Da slog hun Dis-
 nene op og kiendte ham igien, og medens et ubeffri-
 veligt sedt Smil overslooi hendes blege Uasyn, gav hun
 ham et Vink at gaae. Men han tænkte ei paa Smit-
 tens Fare. Op løftede han den pestsyge Elskede, og
 bar hende paa sine Arme til sit Pallads. Daponte
 fulgte.

Her opbød Ziani nu alle menneskelige Kræfter, at
 frlse det dyrebare Liv. Intet Dieblik veeg han fra
 hendes Leie: Dag og Nat vaagebe han hos hende, som
 om han kunde tilbagefække Uhyret, der vilde fortære
 hende. — Og det lykkedes ham. — For en saadan
 Kiørslighed veeg Døden mildt tilbage endnu engang,

og medens han og Daponte, som ved et Underværk, blev fri for al Smitte, vendte Giovanna's Sundhed langsomt tilbage.

Dogens Mord havde syrtet alle gode Borgere i dybeste Sorg. Man tænkte alvorligt paa, at hindre lignende Oprin for Fremtiden. En ny Døge skulde vælges, og Valgstemmernes Gleethed erklærede sig for Drio Malapiero, hvis Virksomhed og vise Indretninger man isærdeleshed skyldte Pestens endelige Øphør.

Men Malapiero's Sicel var fri for Stoltheb. Fædrelandet gialdt ham meer end Rørs og Ere, og snart saae hans klare Blik, at der hørte en større Aand til, i dette vigtige Dieblik at grieve Statens Tomme. Med ødel Trimodighed traadte han frem for Valgherrerne, frabedende sig den høie Ere. Med sin mægtige Weltalenhed vidste han at overtyde dem om, at Republikens mislige Stilling udfordrede en Mand, hvis høie Mod og overlegne Landskraft inbgisb Partierne Ere-frygt; hvis Rigdom og høie Mavn drog Folkets for-blindede Mine paa sig. Han besvor dem, i sit Sted at vælge Sebastiano Ziani, der forenede alle disse Egen-haber. Grebne af den høieste Beundring gjorde Valgherrerne som han ønskede, dog under den udtrykkelige Betingelse, at Ziani's nu almeenbekendte Forhold til Daponte's Datter strax afbrodes. Folket selv afskydede nu Gyrestemorderen: dennes Datter kunde ikke vorde den nye Doges Gemalinde.

Glad ilste Malapiero til sin Ven. „Dogen er valgt!“ raahte han ham imode, og i hans Blin-kede Bevidstheden om, at have overvundet sig selv. Ziani betragtede ham med Glæde, og sagde, gribende hans Haand: „Gud velsigne Valgherrerne! thi forstaer jeg Dine Dines Skrift, ter jeg vel hilse Dig som Her-tug!“ —

„Ei mig!“ svarte Malapiero: „Gud velsigne Valg-herrerne og mit Hædreland! Thi Du er Døge!“ — Da funklede en hoi Begeistring af Ziani's Blikke; som til Eed opløftede han sin Haand og sagde: „Menneskes-lige Skiebners Styrer, har Du fæstet mit Folks Tro paa mig, da udrust mig med Kraft og Viisdom. Jeg sværger Dig, at vorde Thronen værd!“

Begeistret sank Vennerne i hinandens Favn. „Seg er Vidne til Din Eed, og har en hellig Ret, at minde Dig om dens Opfyldelse!“

Senatets Uffsendte kom, at hilse den nye Regent, og bede ham møde for Valgherrerne. Ved Malapiero's Haand gik Ziani under Folkets høje Jubel til Pallads-set, hvor Valget fandt Sted, og nu skulde bekræftes. Den usigelig høje Hølelse, at sie sit Folks Rørighed og Tillid, og at ville fortjene den, besølede ham; men i hans Hierte lyste ogsaa Giovanna's yndige Billed, og under de store, hellige Beslutninger, hilste ham tids den syde Tanke, at see denne Uskyldighedens Engel ved

sin Side paa Hersterthronen. Med disse Eslerer treen han frem for Balgherrerne. — Men en iisnende Kulde giennemstaaet hans hede Bryst, da han erfoer Betingelsen. — Lange stod han staelvende og taus, og kunde ikke satte det. Om sider raabte han:

„Mei! J har regnet falsk! Behold Eders Krone, naar J med den ville aksiobe mig mit Hiertes Salighed! Et Folk, der vil rive en saadan Kiærlighed ud af sin Hyrstes Bryst, forstaer jeg ei at regiere: det forlanger en Tyran!“

Dg hermed forlob han kold og stolt de studsende Balgherrer, og vandrede hjem. Med Indværdighed omfavnede han Giovanna, og sagde: „Du er nu helbredt, Giovanna, vil Du længer opsette vor Forening?“

„Mei!“ svarte hun blidt: „Vel fatter jeg ei, hvorlunde jeg skal forsiene Dig, thi jeg ahnede jo ikke, at jeg elskede den store Ziani, men jeg føler, at jeg kun tilhører Dig!“

Ziani bad nu den gamle Daponte, at lade ham fuldbyrde Formælingen med hans Datter endnu samme Aften. Han vilde undgaae al Opsigt og alle videre Indvendinger, og troede, at kunne handle desto friere, naar først Giovanna var hans Gemalinde. Folket havde imidlertid erfaret Grunden til hans Vægring, og jo varmere det almændelige Ønske var, at have ham til Herster, desto højere sieg Hadet til den forrige Doges Morder, der nu ogsaa med sin Blodskyld syntes at ville

heenge sig ved Ziani's Skiebne. Det sendte Deputerede til Valgherrerne, og idet det forlangte, at Man etter skulde tilbyde Ziani Kronen, forbrede det tillige, at Daponte og hans Datter skulde fængsles og straffes.— Nye Ussendinger fra Senatet kom til Ziani; han talte ikke med dem, men lovede, at meddele Valgherrerne sin Beslutning næste Dag.

Malapiero havde imidlertid opsogt Vennen igjen, og anvendt Alt, for at overtale ham. Han havde mindet ham om hans Eed, og om haint Dieblik, da han selv i Constantinopel sagde: Dit Fædreland være Dig dyrebarere end Din Kærlighed! — Al hans Bel-
talenhed var forgjøves.

„J vide ei, hvorom J bede!“ raaakte Ziani endelig i hoieste Bevægelse: „J ville rive Skytsaanden fra mig, der havde giort mig til Folkets Fader! Hvad kan Giovanna for sin ulykkelige Faders Brøde? Hun er en Engel, sendt mig fra Himlen, og fun ved hendes Haand kan jeg opfylde min Eed!“

Malapiers troede, nu at maatte tie, og spurgte med Deeltagelse om Giovanna. Da oplodes Ziani's Hierte: han fortalte, hvor nær hans Livs saligste Time var, og at Giovanna endnu i denne Mat blev hans for stedse. Malapiero forførbedes, thi han saae nu vel, hvorledes Fædrelandets skønneste Haab paa eengang vilde vorde knuist ved denne raske Handling. Han taug, men vidste vel, hvad han havde at gjøre.

Neppe havde Ziani bortfiernet sig, for hemmeligt at træffe Anstalterne til sin Formæling, før Malapiero begav sig til den gamle Daponte og hans Datter. Han sandt Pigen syrlende med at binde sin Brudekrands, medens Faderen, mørkt stirrende hen for sig, sad i en Krog af Stuen.

„Hvad seiler Din Fader?“ spurgte han Giovanna: „srydes han ikke ved Dit Bryllup?“ — „Nei!“ foer den Gamle op: „Nei, jeg gruer for det Bryllup. I min af Blodskyl betyngte Sicel er ingen Plads for Glæden mere!“ — „O, min ulykkelige Fader!“ raabte Giovanna, savnende ham om: „Kunde jeg giengive Eder Eders tabte Fred, jeg vilde kisbe-Eder den med mit Liv!“ — „Ogsaa med Din Brudekrands?“ spurgte Malapiero betydningsfuldt.

Giovanna betragtede ham længe, og sagde da med vaade Øyne: „Ja, ogsaa med den!“

Nu fortalte Malapiero aabenhiertigt Alt, hvad der var forefaldet. Med Begeistring viste han, at kun Ziani var i stand til, at forebygge Republikens Undergang, og at Fædrelandet havde en hellig Ret til, at forlange hans Kærlighed som Offer. — „Har da ei hans store Hjerte Rum til Kærlighed for mig og Fædrelandet?“ spurgte Giovanna skælvende. — „Nei!“ raabte Daponte, og hans Øyne funklede: „Nei, hans Hustru tor Du ikke vorde! Folket har Ret: En Morders Datter tor ei bestige Thronens Trin. I Fortvivelsens

Banvid støbte jeg Dogen Dolken i Hiertet: vil nu Du, Giovanna, i Kærlighedens Banvid børge Fædrelandet et endnu gladere Haab?"

Malapiero benyttede den Gamles Stemning; han greb Giovanna's Haand og spurgte: „Din Brudeklands har Du villet offre Din Faders Molighed; nu ligger ogsaa Fædrelandets Molighed i Din Haand: her staar Din og Ziani's Ven, men og en ørlig Borgers, og spørger Dig, hvad vil Du giøre?"

Bleg og skælvende stod Giovanna for ham, og stirrede ind i Faderens vildtrullende Øine. Da traadte hun langsomt til Bordet, tog Brudeklandsen, talte Malapiero den og sagde: „Her er mit Offer! Gud vel-signe mit Fædreland!" — Faderen greb sit blegnende Barn, trykte hende ømt til sit Hjerte, og foreslog nu, saa hastigt som muligt at undslye paa et Skib til fierne Lande. Malapiero gik.

Glodende af Kærlighed og Fryd vendte Ziani tilbage med en Geistlig, der skulde forene ham med den Elskede. Han fandt hendes Værelser tomme. Paa hendes Bord laae, ved Siden af Brudeklandsen, et Blad med følgende Ord:

„Ziani! Du staer mellem Kronen og min Brudeklands. Fædrelandet har Ret, kun Et af Begge kan Du vælge. Kronen rækkes Dig af Tusinder Dine hielpløse Borgere, Brudeklandsen af en ubetydelig Pige. Dit store Hjerte sører vel, hvad

det skal vælge, dog, for at spare Dig. Kamper, flyver jeg herfra. Elsker Du mig virkelig, da forse ikke, men frels mit Fædreland!"

Hvo beskriver Biani's Følelse? — — „Giovanna!" raabte han: „Giovanna! Du har ei frivillig forsøbt mig! Men ei skulle de losstive Dig fra mit Hjerte! Din Brudekrands opveier alle Jordens Kroner!"

Imidlertid habbe Malapiero fulgt de Flygtende til Havnen, og skaffet dem et Kartoi, der bar dem ud over Havet i den klare Maanenat. Han ilste nu tilbage til Biani's Pallads, fordi han vel følte, Vennen kunde behøve ham. Men da han ikke mere fandt ham her, gik han, efter længe at have søgt ham forgivæs i Staden, endnu engang tilbage til Havnen. Han forsørgedes ikke lidet, da han her fandt Biani i Begreb med at stikke i Søen med sin Galei, for at efterlede de Flygtende, hvis Spor det var lykkets ham at opdage. At holde ham tilbage, var ei at tænke paa. Neppé sik Malapiero Tid til, ogsaa at bestige Galeien, og ledsgage sin fortvivslende Ven. Biani vilde nu engang vove sit Liv for denne Kærlighed: dov var han før hver anden Stemme, og stod ubevægelig paa Skibets Forstavn, stirrende ud i det mørke Hav.

Da endelig Morgenens første Straaler glebe hen over Havet, saae man langt borte et Kartoi. Biani bemærkede det først: „Afsted!" raabte han: „hjæl flyver min Lykke!" — — Piilsnar sloi Galeien hen,

og nææbe Skibet. Biani kienbte strax Giovanna igien. Hun stod, som hiin Morgen, da hun sang for ham i Fisserbaaden, hvidklaædt, overstraælet af Morgentsøden, for i Skibet, men hun vinkede, at han skulde vende tilbage. Og da han udstrakte sine Arme efter hende og kælkte hende ved Navn, bad hun: „Vend tilbage! Fædrelandet kalder Dig!“ Men Biani hørte Intet. „Far hen, mit Fædreland!“ raabte han: „jeg foragter Thronen, der fordømmer en saadan Kærlighed!“ — Giovanna's rørende, hellige Bonner, Malapiero's alvorlige, kraftige Ord; Forbandelsen, den gamle Daponte truede med, Intet formaaede, at holde Biani tilbage. Han greb et Bret, for dermed at forene Skibene. Da tilraabte Giovanna ham med hosit Mod: „Du frygtelige Menneske, hvi vanhelliger Du vor Kærlighed? Trænger Du voldsomt over til mig, da skal Døden frælse mig af Dine Hænder!“

Men Biani hørte Intet. „Du er min, Giovanna!“ raabte han: „og ingen Magt kan lessive mig fra Dig!“ — Rask kastede han Brettet over, og stod alt midt derpaa, da den gamle Daponte med draget Sværd foer frem, at standse hans Øresværfaerd. „Saa vil jeg stille mig mellem Barn og Fædreland!“ skreg han: „vov en Dybt med mig!“

Men Biani vidste ikke mere af sig selv; ogsaa han rev Sværdet af Skeden, og styrtede, overmandet af sin Lidenskab, mod Daponte. — Da nu Giovanna saae Fader og Elster føgtes; da hun saae, hvorledes Begge

allerede blodte, flyngte hun et ved et paa Dækket ligende lille Anker fastbundet Tong om Livet, raabte: „Lev vel, min Elskte! For Dig og Fædrelandet gaaer jeg i Døden! Gør det lykkeligt, og mindes mig!” sprang modig i Bolgerne, og rev Ankeret med.

Gorsørdet lode Kæmperne deres Sværde synke. Ziani vilde styrte efter hende, men Malapiero holdt ham tilbage med stærken Arm. Ogsaa Skibfolkene vilde springe i Havet, at frelse hende, men Daponte forbød dem det: „Lad min Datter fare,” raabte han: „hun kender sin Vej!”

Bevidstlos laaer Ziani i Malapieros Arme, Giovanna hvilte paa Havets Bund, og langsomt fore begge Skibene tilbage til Venedig.

Grunden til Ziani's pludelige Reise var ved hans Eienere snart blevne bekjendt blandt Folket. Det havde nu engang sat alt sit Haab paa denne Mand: det rafsede mod Daponte og hans Datter, løb i store Hobe til Havnen, og havde alt bemestret sig adskillige Skibe, for at efterle og tilbagehente Ziani, da man saae hans Galei komme tilbage. Et almindeligt Glædeskrig konte ham imøde.

Ziani vaagnede som af en Drøm, og saae sig forundret om. — „Hører Du Folket falde Dig?” spurgte Malapiero: „hører Du det fordre Fred og Lykke af Din Haand?”

Men Ziani hørte Intet. Da greb Daponte hans Haand og sagde: „Har Du glemt Giovanna's sidste Ord? Skal hun have offret sit Liv forgivernes?” Laus skuebe Ziani op mod Himlen, mens store, tunge Taa- redraaber rullede ned over hans Kinder, og besteg Lands- dingsbaaden.

Zublende hilste Folket ham: „Tag Kronen, Zi- ani! tag Kronen! Du skal være vor Doge!” Man kyssede hans Klædebon, hans Hænder, knælede for ham, larmede, bad. Neppé saaes den gamle Daponte, før Stemmer Frege: „Hist staer Vitale's Morder! Ned med ham og hans Datter! de ville nu ogsaa berove os Ziani!” Da oplostebe Ziani sit stolte Hoved, og paabed Stilhed. „Dobdens den, der voer at lægge Haand paa Daponte!” raabte han alvorlig. „Jeg er nu Eders Doge, og skal domme ham selv. Thronen skal jeg bestige, men vogter Eder for mig; thi jeg bes- stiger den med koldt Hierte!”

I Triumph fulgte man ham nu til Senatet. Valget bekræftedes, Kronen var hans, men tomt og øde blev det i hans Hierte!

Daponte gik frivillig i Fængsel. Ziani overgav Senatet hans Sag; men Malapiero forsvarte ham med saadan Varme, at selv Senatet frigav ham for Datterens Skyld, og blev han da Ziani's troeste Tiener.

Bed den nye Doges alvorlige og vise Forholds- regler gienvandt Republikken snart sin gamle Kraft.

Folket, der forgudebe sin nye Herre, men ogsaa minbedes hans myrdebe Førgænger som en Martyr, udsatte nu høit sit Ønske, at Biani, ved at ægte Vitale's Datter, den sionne Blanka, vilde udslette Mindet om Faderens sorgelige Lod. Ogsaa hans Venner bade ham formøle sig, thi de haabede, at den mørke Alvor, der aldrig veeg fra ham, snarest vilde svinde for Kiærligheden. Men Biani vilde ikke forstaae deres og Follets Rost: han blev en Eneboer i sit Pallads, og gav Blanka's Haand til Malapiero, der allerede eiede hendes Herte.

Keiser Friedrich havde imidlertid ikke ophørt, at forfolge Pave Alexander III., der omsider, usikker allevegne, truede til et Kloster i Benedig, hvor han syntes at ville skjule sig for Alles Nine. Men Republikken var stolt af, at vide Kirkens Overhoved i sin Vaaretægt, og Doge og Adel forte Paven med stor Pomp ud af Klosterets Ensomhed til et pragtfuldt for ham indrettet Pallads. Man tilbød at være Mægler, og virkelig afgik et glimrende Gesandtskab til Keiseren. Men Denne viste dem med Foragt tilbage, fordrende Pavens Udlevering. Da nu Biani, der kiendte sit Hædrelands Kraft, standhaftigt nægtede denne, gaves derved atter Tegn til Krigens Udbrud.

Pave Alexander sollte vel, at hans Skiebne låa i Biani's Haand, og troede derfor, at maatte anvende alt muligt, for at knytte hans Interesse til sin. Han

havde en Niece, Hertuginde Valdrada, en af Italiens skønneste og rigeste Damer. Ved denne ønskede han nu at fængse Dogen. Deraf indbød han hende til Venedig. Langt overgik hendes Skønhed og Undebet hende foranilende Rygte, og da hun tillige var et Monstret paa quindelig Øyd, hylde hele Verden hende. Selv Ziani tilstod, ingenstede at have set en fulbommere Dvinde, og udmarkede hende synligt. Da Paven mærkede, at Ziani's hoie Heltebilled ogsaa havde gjort et dybt Indtryk paa hendes Hjerte, troede han nu, at maatte komme Dogens stille Kærlighed og beskedne Tausched imode. Da der deraf indløb Budskab om, at Keiser Friedrich lod en mægtig Glaade, anført af hans egen Son Otto, rykke mod Venedig, og Republikken trøstede sig til, at gaae den imede med 30 Galleier, da sagde den hellige Fader, idet Ziani ved Uffe-
den bad ham om hans Belsignelse:

„Drag freidig ud i Kamp og Strid, min Son!
Min Belsignelse møgter meer end tusind Sværde.
Seierherren har jeg bestemt det skønneste Klenodie,
Hertuginde Valdrada's Haand!“

Ud drog Ziani med sin Eskadre, Tienden imøde. Ved Istriens Kyst traf han den store fiendtlige Glaade. En frygtelig Kamp begyndte. Ziani selv fægtede som en Löve; Malapiero og Daponte ved hans Side. Den Sidste faldt. — — Stor var Tiendens Overmagt, men hvad formaaede den mod Venetianernes Tapperhed

og Krigskunst? — Mange af de fiendtlige Skibe blev
tagne, mange stukne i Brand, og da Ziani og Malapiero
selv bestormede Admiralskibet, og med egen Haand
toge Prinds Otto fangen, da var Seieren afgjort, og
Resten af Fiendens Flaade flyede.

Stolte vendte Seiervinderne hem. Budskabet om
den glimrende Seier sloi foran dem til Venedig. Pas-
ven jublede i inderste Hierte, og for at giøre Sierher-
ernes Hjemkomst ret høitidelig, besteg han, ledssaget
af Senatet og den høie Geistlighed, adskillige Skibe,
at drage Dogen imøde.

Paa sit Skibsdæk stod Ziani mørk og alvorsfuld,
laus henskuende over Havet. Malapiero greb hans
Haand og sagde: „Min Ziani, er Du nu tilfreds med
Din Skiebne?“ — Beemodig betragtede Ziani ham:
„Jeg er det!“ svarte han: „men veed Du, hvad for
en Dag der nys er oprunden?“

Det var Christi Himmelfartsdag; den samme Dag,
Giovanna, for to Aar siden, havde viet sig Bølgedøden.
„See!“ vedblev Ziani: „snart nærme vi os det hellige
Sted, hvor huin Engel sank i Havet, et Offer for sit
Fædreland, og uden Brudekrands; smykket med det
folde Laurbær, drager jeg hen over det Leie, hvor min
Elskete sover, liig en brusende Stormsky!“

Nu saae man de prægtigt smykkede Skibe, der
bare Paven og hans glimrende Folge. Den hellige Fa-
ther besteg Dogens Galei, og savnede ham ømt for Alles

Dine. „J er Eders Olds største Helt!” sagde Paven: „Fædrelandets Stolthed, Kirkens Støtte! Jeg er kommen, at møde Eder med Belsignelse og Tak!”

Ziani knælte for ham: Paven lagde sin Haand paa hans Hoved, løftede ham op og vedblev: „Men ogsaa bringer jeg Dig den forjættede Løn. Modtag af min Haand Valdraba's Forlovelsesring: hun vil hilse Seierherren som hans Brud!” og med disse Ord rakte han Dogen en funkende Ring. Ziani tog den, men hans Haand bøvede, og hans himmelvendte Dine fyldtes med Taarer. — „Kjender Du dette Sted i Havet?” spurgte han sagte sin Ven. Denne nikkede, veemobigt bekræftende, thi Skibene fore just nu over den Egn af Havet, hvor Giovanna laae begraven. Endelig fattede Ziani sig igien, vendte sig til Paven og sagde: „Lønnen, J byder mig, hellige Faber, vilde for hver Anden være større end Fortienesten; men jeg er alt forlovet! — — Her boer min Brud! Tillad, at jeg for Eders Dine end engang forlover mig med hende!” — Og han lod den gyldne Ring falde i Havet, længselsfuldt skuende efter den, hvorledes den forsvandt i tætte Bolgefredse, og ned sank til den paa Havbunden lummende Brub.

Men Paven forstod Ziani's Ord heel anderledes, og sagde: „Wel salt, Hertug! Havet være franu af Eders Brud, J har tilkæmpet Eder hende. Til evigt Minde om denne store Dag forordner jeg, at J og Eders Ef-

termænd, hvert Aars Christihimmelfartsdag, paa samme Maade skulle forlove Jer med Havet, til Tegn paa det Herredømme, jeg hermed forlener Eder over det!"

Hvot jublede Venetianerne over Indstiftelsen af den nye smigrende Fest, men Ziani trykte veemodig Malapiero's Haand: han allene havde forstaet ham.

Efter at man i Triumph var inddragten i Venetig, sendte Ziani den fangne Prinds Otto som Fredsbud til hans bekymrede Fader, og Venetig havde snart den stolte Glæde, ved sin store Doges Mægling, at see Keiseren og Paven forsones inden sine Mure.

Ziani blev uformælet, seirede enbnu ofte ben af ham og Paven indstiftede Fest, og sendte Giovanna sin Ring ned paa Dybet, til Tegn paa, at han var hende tro til Døden.

En og og halvsemitsindstyve Doger have efter ham besteget den hertugelige Throne. Giennem set Aars hundreber have de feiret deres Formæling med Havet. Men Ingen ahnede den smme, dybe Sands, hvormed dens Indstifter kastede den første Ring i Bolgerne, og medens de Alle, i deres stolte Indbildung, meente at formæle sig med Havet, vare dets mørke Bolger kun Silkesorhænget om Giovanna's Brudeseng, der modtog Ziani's Ringe, som Tegn paa hans evige Trossab.

(E. v. Houwald.)

Dødningkloffen.

Glad i Hu drog Sangeren Friedhold henad Veien til det nære Hjem. Vidt og bredt var han bekjent under Navnet den skionne Eitharspiller, thi ligesaa skion var han at sye, som hans Kvad og Harpetoner vare at høre. Ved kanten af Skoven, hans Vei forte igennem, havde en væbnet Skare leiret sig. Det var to Ridder mænd med deres Svende, der holdte Middag under Egens gronne Loft. De bade Ynglingen rage Plads hos dem, og en af Ridderne bød ham et Bæger kostelig Viin, sigende: „Eders Komme spaer os Held og Lykke; vi gaae paa Frierie, og man figer, I Sangere vide at stemme Hierterne som Eders Straeng.“ Leende svarte Friedhold: „Vel kunne vi vække den sevende Eiflorsgud, naar vi træffe den rette Tone, men han har Winger, og flyver tidt sin Vei, naar vi have sunget ham vaagen. Dog tiner jeg Eder gierne med hvad min Kunst formaer.“

Det viste sig i Samtalens Løb, at begge Ridderne hedte Hans von Sonneck og Bernd von Ehrenthal, og at de vare paa Veien til Rhyneck. „Hist oppe funkler en kostelig Perle,“ sagde Friedhold, „men vogter Eder haard er Muslingen, der giemmer den.“ — „I mene den skionne Veresvinde's Gader?“ spurgte en af Rid-

derne. „Ja, ja, den gamle Rhynecker,” svarte Hün.
 „Jeg fødtes og opdroges paa Rhyneck. Da jeg før
 fire Aar siden drog ud i Verden, begyndte Rosenknop-
 pen alt at udfolde sine Blade.” Ridderne høede ham,
 med faa Ord fortælle sit Livs Kronike, og Friedhold be-
 gyndte som følger:

„Min Fader tiente som Ridderstvend hos den gamle
 Kurt von Rhyneck, hvis Liv han to Gange frøste. Si-
 den blev han Kastellan paa Liebenfels, som Rhyneckeren
 arvede paa sine sidste Dage. Her fødtes jeg, og vorte
 op som en Blomst mellem Ruiner — den grønnes ly-
 stigt, naar den kun har Solens Skin og Himlens Dug.
 En vandrende Harpespiller lært mig sin ødle Kunst.
 Snart begyndte jeg at quæde egne Sange, og led sage
 dem med selvopsfundne Melodier. Alt længe slumrede
 dem gamle Kurt under Gravstenen i Borgkapellet, og
 hans Son, den nuværende Bargherre, der vel har Fa-
 derens haarde Skal, men ei hans gode Kierne, fattede
 et usorsonligt Had til min Fader, og jog ham fra Lie-
 bensels. Neppé beholdt den gamle Mand en lille Ager
 og en Hytte, hvori han kunde skjule sig. Da indgav
 mig Gud den gode Tanke, jeg kunde vel ved min Streng-
 geleeg erhverve saameget, som der behøvedes til at for-
 føde min Faders sidste Dage. Straf begyndte jeg
 min Walfart, og Himlen lod mit Forsøt lykkes. Vid
 Turneringer og andre Festet vandt jeg mangt et huld-

rigt Kvindedel og mangen gylden Kæde. Min Farer bringer jeg nu, hvad jeg har samlet."

Begge Ridderne roste Ynglingens barnlige Trost: Iart lagde den Eldste af dem sin Haand paa Friedholds Hoved, og sagde: „Der staar skrevet, at het maa gaae Dig vel paa Jorden!“ — Amen! svarte Ynglingen, og saae med de klare Vine mod den skyfrie Himmel.

„Underligt kommer det mig fore,“ tog Sangeren efter en Pause Ordet: „at J. Ridder von Sonneck, og J. Ridder von Ehrenthal, Begge drage sammen til Rhynck. J. ville dog ikke Begge beile til samme Ma?“ — „Jeg reiser blot med som Mægler,“ svarte Sonneckeren leende. — „Jeg frygter,“ vedblev Hiin, „J. ville saae en haard Øyst med den Gamle. Han elster Guldet, og fun det — jeg spaarier Jer kun siden Lykke!“ — „Hvad spørger jeg om Rhyneckerens Guld?“ soer Ridder Bernd op: „hans Datter søger jeg, fordi hun behager mig, thi hun er smuk, og veed fuldtvel, hvad der sommer en Ridderfrue; med denne Morgens gave er jeg veltilfreds.“

Dagen begyndte at helde; de Reisenbe broede op. Beien til Rhynck gik tilvenstre giennem Skoven. Friedhold maatte vende sig til Hoire, og sagde Ridderne Farvel; dog lovere han, at komme over til Rhynck om et Par Dage. Alt var det mere Mat, da han naaede

Hædrenesbytten. Den gamle Gotthardt, hans Fader, sad ved Arnen, berebende et lille Aftensmaaltid, thi det havde ahnet ham den hele Dag, at hans Friedhold, om hvem han længe intet havde hørt, samme Aften vilde vende tilbage. Deraf overraskedes han ikke ved den Elstedes Komme. Han rakte ham sin Haand, som havde han blot været nogle Uger borte, sigende: „Gi, der er Du jo!“ Friedhold havde underveis ret frydet sig til dette Giensyn; en desto bytere Beemod greb ham deraf, da han saae den dødsblege Gubbe, som af det hele lange Liv kun havde merke Grindinger tilbage. Friedhold begyndte at fortælle om sine Vanbringer, men før den Gamle var det Ord uden Betydning; snart faldt hans trætte Dine til. Morgenen efter folte han sig muntrere og stærkere, og deltog med Varme i Alt, hvad Friedhold fortalte. Da denne yttrede sit Forstørrelse, at vandre til Rhyneck, blev Olbingen alvorlig, og begyndte efter nogle Dieblikkes Tænkning:

„Da Du for fire Aar siden drog ud i Verden, da fortaug jeg Dig, hvad jeg nu maa aabenbare. Den gamle Rhyneckers Guld er besmittet med Saarer og Blod. Reisende har han plyndret og ihielslaget, for at bemægtige sig deres Gods. Sin vakre Huusfrue har han martret tilbode, fordi hendes Fromhed stedse var hans Ryggeslossen i Veien. Mig blev han hadelig, fordi jeg vægrede mig ved at sige falske Vidnesbyrd for ham. Uhy.. Skatte maa han eie, men det sølsomste

er, at han misunder sin egen Datter dem, og jeg har ofte hørt ham sige, at Ingen efter hans Død skal finde Stedet, hans Skatte ligge begravne paa. Den skjonne Beresvinde er Moderens udtrykte Billed. Alt dette siger jeg Dig, min Søn, fordi det er godt, at kiende de Mennesker, man er nær. Det kunde vel hænde sig, at et fortroeligt Vink kunde være begge Ridderne, der nu ere paa Rhynck, af megen Nutte." — Oprindeligt somit lyttede Friedhold til sin Faders Tale, dog sysselsatte især den skjonne Beresvinde hans Tanker. Efter Morgen efter sin Hjemkomst vandrede han over til Rhynck.

Ridderne var blevne modtagne med Kulde, dog bad Borgherren dem blive hos sig i otte Dage. I midlertid vilde han tale med sin Datter. I Grunden vilde han gierne være denvi qvit: kun frygtede han, i hver Svigerson at træffe en Fiende, der vilde efterstræbe hans Guld, ja selv hans Liv.

Med Friedholbs Komme blev det muntrere paa Borgen. Selv fra den gamle Rhyncker syntes stundom den onde Mand at vige, naar de ømme Eithartoner lode, og Englingens følsomme Stemme klang dertil. Med Velbehag hvilte Bereswindes Nine paa den milde Sanger, og hans Spil gjorde et Indtryk paa hendes Hjerte, der begyndte at forurolige hende. I Skjaldens Sange oplodes en ny Verden for hende, men alt var formlest deri, og den skjonne Harpeslager selv pass-

sebe ingensteds i Virkeligheden, hvis Nag hun skulle under.

Friedhold hentyktes ved Synet af den blomstrende Mø. Han aandede kun i hende, uden at han tenkte paa Kierlighed, og ham kom det for, som kunde intet Lys opklare hans Liv, uden disse Dines Himmelstraale. Var han hende nær, da rørtes intet Ønske, intet Haab i hans Bryst. Hans indre Tilstand blev ham først klar, da Ridder von Sonneck en Dag spøgende hvistede ham i Dret: Tag Eders Dine i Agt! I seer formeget i Solen, og deraf kan man vorde blind. — Friedhold rødmede, men op blussede den i hans Hierste hidtil slumrende Funke. Fra dette Sieblik af var han tungsindig og forlegen, og hans Haand rystede, naar den i Beresvindes Nærverelse berørte Strengene. Hun spurgte, om han ei befandt sig vel. Han havde ikke Mod til at svare, men Sonneckeren, som stod hos, sagde leende: „Frøken, jeg vil sværge paa, I allene eier den Urt, som kunde helbrede den stakkels Sanger.“ Hun forstod disse Ords Betydning, og slog forvirret Dinene ned. Men Friedhold maatte forlade Gemakket: han vandrede ned i Borghaven, og her sagtnedes østerhaanden Stormen i hans Siel. Han sad paa en Bænk, og brod en ved hans Side epblomstrende Rose. Hans Laarer drøppede paa Blomstens Blade: „Besvinde!“ raahte han med al ulykkelig Kierligheds Smerte, og slog Dinene op. Da stod Tomfruen for

ham: ræs stod Friedhold op, og gik henbe imøde.
 „Frøken,” sagde han, „tillad mig, med faa Ord, at
 aabne Eder mit Hjerte. Beklente vil jeg Eder min
 Brode, thi jeg har astrykt Eders Billde i mit Hjerte,
 og forgivernes er min Straaben at udslætte det. Straffe
 vil jeg mig selv, og sieblikkelig forlade Borgen; giv
 mig blot Eders Tilgivelse med paa Veien!”

„Jeg ved Ier ikke skyldig i nogen Brode!” svarte
 hun blidt, og stred for at tilbageholde sine Daarer.
 „D, I er en Himmelens Engel!” raabte Friedhold, og
 hørtsfierede sig ræs. Da han vilde boie om ab Gåns-
 gen, saae han sig tilbage. Beresvinde tog Rosen op,
 der var falben ham af Haanden, og skulzte den paa sit
 Bryst. — „Ak, sagde Unglingen til sig selv, kunde
 hun giøtte, at det er mine Daarer, der hænge ved
 denne lykkelige Blomstis Blade!”

Da han creen ud af Haven, mødte ham Borg-
 herren, der spurgte, hvorhen han vilde. „Over til
 min Fader.” — Hvem er Ier Fader? — „Eders for-
 rige Kastellan, den gamle Gotthardt.” Ridderens
 Yasyn mørknedes ved disse Ord; hans Pande rynkedes
 og hans Die lynte Fordærvelse. Sagte tordnende Kas-
 stade han et giftigt Blik paa Unglingen, og slog med
 Hestighed Hovedoren i efter sig. Sonderreven var
 Unglingens Sicel: saadan vilde han ei se sin Fader
 igjen. Han besluttede derfor, at tilbringe Natten i
 den første den bedste Hytte. Næste Morgen tidlig bes-

gav han sig paa Veien; ikke havde han vandret længe, før han bag sig hørte Menneskestemmer og Hestetramp. I denne Stemning vilde han ikke gjerne sees af Mogen, og skulde sig bag en Buss. En Rytterskare brog langsomt forbi. — Det var Beilerne, der kom fra Rhyneck, med deres Svende. Af deres Tale hørte Friedhold, at Faderen havde bortviist dem, og at ei heller Beresvinde havde viist nogen synderlig Tilbeielighed til Ridder von Ehrenthal. „Jeg vedder min Rødkimmel mod et Esel,” sagde Sonneckeren blandt andet: „Løsen havde før taget Harpespilleren end Ridderen.” Meer kunde Friedhold ikke høre, men det var Nok til, i Natten, der omgav ham, at tænde en Haabets Lysstraale. Hans Siel tabte sig i den sorte Drem, at han vel ikke var den Hulde gandske ligegeyldig, at hun maaßee aldrig vilde bortgive sin Haand, og, efter Faderens Død, optage ham blandt sine Dienere. Saaledes stedse at være om hende, udspeide hendes Ønsker, vinde hendes Tiltro, syntes Unglingen den skjønneste Lov, og dens milde Billeder ledsgagede ham til den faberlige Urne.

To Dage havde Friedhold tilbragt hos sin Faber, da kunde han ei længer bekæmpe sin Længsel efter Rhyneck. Han vandrede ud. Kort deraf stodte han paa en gammel Svend fra Borgen, og gav sig i Tale med ham. „J gjorde vel — sagde denne — ikke længere at blive i det Syndehuus, thi ingen ørlig Mand kan der være glad et Dieblik. Især har den gamle Herre i de

sidste Dage været reent dicevels; han banker og slaaer os alle over en lav Høl, dog meest sit eget Barn, der sandelig er en Himmelens Engel, og ved sin Fromhed als lene har udvirket, at Beelzebub ikke for længe siden har hentet den gamle Synder."

Svenden fortalte nu allehaande, der syldte Ynglingens Hierte med Uro, Medlidenhed og Gru. Imidlertid vare de komne til en hoi Eeg, hvori der stod et Mariabilled. „See,— sagde Svenden — til dette Maasbilled vandrer den fromme Beresvinde hver evige Morgen, og bekranser det med friske Blomster. Besøgt engang, hvor frisk og lystigt Kransen blomstrer fra i Dag; det kommer af, at en reen Haand har plukket dem.” Svenden blottede sit Hoved og bad. Friedhold gjorde ligesaa. Derpaa brod han en Blomst af Kransen, og trykkede den paa Hjemveien meer end engang til sine Læber.

Næste Morgengry ilte han atter til Billedet i Lund. Underveis plukkede han de ferskneste Blomster, han saae, at smykke Billedet med. Dog faldt det ham ind, at Beresvinde derved vilde vorde, om ikke forusroliget, saa dog borsvet en from Glæde, og han bestudede, at skule sig, for i Løn at skue den Elskete.

De første Soelstraaler blinkede just giennem Lovet, da Beresvinde kom vandrende opad Huulveien, som førte til Borgen. Hun har en Krands af Markblomster i Haanden. Efterat hun havde aftaget den gamle

Kranbs, og hængt den nye om Tomfrenens Billed, satte hun sig ned paa Grønsværshænken, og oploftede sine Hænder til Bon. Stærkt bevægedes hendes Bryst, hun udstrakte Arme, og raahte hosit i Doddsangstens Jammer: „Gierne vil jeg jo være et Offer for min Fader, at hans Siel kan frelses!“ I Kærlighed og Beundring havde Friedhold funnet styrke for hendes Fodder, og paatage sig Boden for hendes Faders Syn-der — Beresvinde stod op: Mod eg Trost syntes ovenfra nedstegen i hendes Siel. Hun gik til en nærligende Kilde, vaskede sine forgrædte Hinde i dens klare Vand, og vandrede derpaa tilbage til Borgen. — Hver Morgen gik Friedhold nu til Billedet, og Beresvinde udeblev ingenfinde.

Kort efter Midnat vaagnede Unglingen engang ængstelig beklemt. Han kunde ikke sove meer, stod op, og tiltraadte sin vanlige Balsart. Mattens Skygger laae endnu over Mark og Skov, Skyer stiulte Himlen, en hold Vestwind hviinte ham imøde. Tæbt i sine Drommerier gik han meget langsomt, og mørkede ei, at han alt var forbi Træet med Billedet, før han foran sig saae Ruinerne af et Kapel, ikke langt fra Borgen Rhyned. Han satte sig ved Muren under et Hyldetræ, og skuede op mod Himlen, der stedse mørknedes meer og meer, og hans Blikke sogte en venlig Stjerne, men ingen vilde vise sig. — Pludseligt rasselde det blandt Ruinerne. Et Par Stemmer lode sig

høre. Det var et Par Røvere, der, som deres Tale viste, havde Die paa den gamle Rhynckers Guld. De vilde anfalde og bortføre hans Datter, og Faberet skulle da løse hende dyrt. Det giennemsiisnede Friedholds Siel.

Midlertid var det blevet lysere i Skoven. Da sagde den ene Røver halvsagte til den anden: „Der er hun!“ og ilste deres Bytte imode. Op foer Friedhold som en tirret Løve: i vild Hast sogte han at afdrive en Bogegreen. Da hørte han allerede Beresvindes Nodsvaab, og uden Vaaben styrtede han mod Røverne. „All Helvede med Eder, Vanditer!“ kreg han dem imode. Overraskede og besyrtede slap de deres Bytte, og flyede. Der stod Pigen, uden Klæde og hartad uden Liv. „Gud være lovet, Fører frelst!“ udbrød Friedhold, nærmende sig hende. Hun stirrede paa ham, og sank bevidstles i Ynglingens Arme. Længe stod han ubevægelig med den elskede Byrde, og hans Siels eneste Ønske og Tanke var, at hans Liv maatte bortflye med hendes i dette Sieblik.

Endeligen oplobes etter hendes Nine. „Gud være lovet!“ raabte Friedhold. Tomfren betragtede ham, som svævende mellem Drømmen og Vaagen. Men snart fattede hun sig: „Gud har sendt Eder til min Frelse!“ hvilfede hun, og af hendes Nine funklede den reneste Kjærligheds Straale. „O, nu har jeg leveet, nu vil jeg gierne døe, nu, i dette Sieblik!“ raabte

Ynglingen, og hans Aasyn syntes forklaret af overjors
dise Salighed.

Beresvinde bad ham følge sig paa Vei til Borgen,
af Frygt for, at Røverne skulle vende tilbage. Tause
ginge de ved hinandens Side, hensunkne i Aehnelse
om deres Fremtidsstiebne. Alt nærmeste de sig Skovens
Rand, da vakkede Beresvinde paany, blegnede, skialv,
og vilde støtte sig ved sin Ledssager, men sank i samme
Lieblik andengang afmægtig i hans Arme. — „Flye ei
herfra uden mig, Du Fromheds Engel!“ raahte Frieds-
hold, og saae bedende mod Himlen. Beresvinde besin-
dede sig snart, men var saa svag, at hun maatte lægge
sit Hoved paa Friedholds Skulder. Da slog en græs-
selig Latter mod deres Dren — forsørdede fore de op,
for dem stod Beresvindes Fader.

„Har jeg da endelig udspeidet Dine Snigveie,
usle Volerste!“ streg han, fraadende af Brede, og rev
Beresvinde fra Friedholds Side. „Og Du, Du, Du,”
vedblev han, med draget Sværd mod Ynglingen, der
tolig betrakte ham, og blottede sit Bryst, sigende:
„Læster! Efter Blod, da tag mit! Eders Barn er
reent og uskyldigt, som Himlens Engle. Men ei vil
jeg forfolge Jer, at en lønlig Flamme gløder for hende
i mit Hjerte. Dog histoppe er Een, som vil domme
og hævne.“ — Utter brast Ridderen i en Helvedes
Haansatter. „Ei skal Du døe for ærlig Haand!“ streg

han med vrebequalt Røst: „Mavnen skulle synge Dig Dit Requiem.“

Nogle Svende var imidlertid komne til. Dem hød Ridderen slæbe Unglingen til Borgen, og faste ham i det underjordiske Fængsel. Friedhold lod sig taalmodig føre heret. Nu stillede den Gamle sig med korslagne Arme for sin Datter, der med Kneet støttede sig mod Jorden, og med Haanden ved et Træ. „Jeg skulle indespærre Dig i den nederste Taarnhøveling, gørde jeg Dig Din Ret!“ begyndte han efter lang og truende Taushed: „men jeg vil være heimelig, og lade Dig bøde i et Kloster. Folg mig!“

Med disse Ord rev han hende ublidt op fra Jordens, og førte hende til Nonneklosteret Waldruhe, der låaer nær ved Rhynck. Her overgav han hende til Abbedissens strængeste Opsigt. Den klosterlige Stilhed vilde været Beresvinde saare velkommen, hvis ei den ulykkelige Unglings uvisse Lod havde fyldt hende med quælende Angst. I sin Gelle nedkastede hun sig mod Krucifixet, og nedbad sig Trost fra Himlen. „Fader — raaalte hun — Du er retfærdig! skal den Arme lide, fordi han frelste mig fra Skændsel og Fordærvelse? Nei, nei, Du vil, Du maa hielpe ham!“

Trostrig var hende denne Tanke, og det var hens de vist, at Friedhold maatte vorde frelst, skulde det end ske ved et Underværk. — Denne låae imidlertid i det flumle Borgfængsel, smeddet til en Blok med

tunge Lænker. Hans Siel var lys og glad, og det tyktes ham en hoi Gunst af Skiebnen, at torde døe for hende, han ikke torde leve for. Min Død, tænkte han oste, vil vorde det Baand, der forener os for Evigheder. — Virkelig havde ogsaa Rhyneckeren besluttet hans Død. I Stilhed forberedtes den, og næste Morgensol skulde alt bestraale det blodige Skuespil. Angtet udbredte Tildragelsen i den hele Egn; ogsaa til den gamle Gotthardts Hytte. For Morgengry begav Gubben sig paa Beien til Rhyneck, og Angsten for den elskte Son bevingede hans svage Fied. Borgherren modtog ham med et trædſt og hadeligt Smil. „Hvad gielber det, Gamle — sagde han — Du sov nu gierne ti Eder, for at frelse Din Sonneskes Liv?“

„Herre,“ svarte Oldingen, „I vil engang staae for Gud, som jeg nu staær for Eder, og Han vil forbarne sig over Eder, som I forbarmer Eder over mig.“ — „Din Son vil jo være min Svigersøn, og jeg faaer da vel giøre lidt af Jer, Svoger!“ Med disse Ord lod Borgherren bringe et Bæger Viin, og satte det for Oldingen, bedende ham at være glad i Hu, og drinke de unge Brubefolks Skaal.

Gotthardt ahnede Borgherrrens døvelſte Trædſt hed, og løftede de torre, skjælvende Hænder mod Himmel. Da tonte en Klokk — Feberkulde giennemrystede Oldingen. „Lydig, Gamle, nu gaaer Bryllupet

an!" raahte Borgherren. — „Det er Dødningklokken!"
stammede Gotthardt.

„Ja, ja; Dødningklokken!" svarte hin: „Den
lyder for Din Søn." — „Det loist Du, Morder!"
raahte Dødingen, og hans halvudslukte Øje funklede
som et Lyn, og en Glorie syntes at omsvæve hans skla-
bede Isse. „Det loist Du, den ringer Din Stamme
til Graven!" Med disse Ord iilte han ud.

Ridderen bævede inderligt. Som Torden slog ham
Gubbens prophetiske Tale. Det var ham, som stod
han i sine Fædres Grav, og de Døde stege ud og stregen
Vee over ham. — Klokken vebblev at lyde, og hver dens
Tone klar i hans Sicel som Dommedagsbasunen. „Jeg
vil bede, jeg vil give alt mit Guld til Kirker og Hospi-
taler," raahte han, men forsvandtes da han havde sagt
det, thi han kunde ikke bede, ikke losdrive Hiertet fra
sit Guld. — Aandelos indsyrtede en Svend: „Herre,
Eders Datter er død! Hun saae ud af vinduet, da
Friedhold nebentil blev ført forbie, og strakte sine Arme
efter ham. Hun har vel stukket Hovedet for langt ud
— nok, ned styrte hun, og knustes paa Stedet." Ridderen
blev som Marmor; hans Blod iisnede,
hans Haar graanedes; bevidstlos sank han paa en Stol.

„Herre, endnu veed I ikke Alt," begyndte Svens-
den paany: „Friedhold er fri; Folket streg, Gud havde
domt, og sonderrev hans Vaand." — Endnu sad den
Gamle taus og ubevægelig. Da treen Gotthardt ind-

„Du har laret mig besale,” sagde han med fryst
telig Kulde, „at lyde med Dødningklokkens, da Du var
tilsinds at døe. Jeg gør det gierne, thi Du har jo
giengivet mig min Son.”

„Hvær befoel Dig det?” spurgte Borgherren med
Dødens kolde Daareperler paa sin Pande. — „En sæl-
som Skikkelse,” svarte Gotthardt. „Det bares mig
fore, som det var Eders Datter, og dog syntes det in-
tet menneskeligt Væsen, men lignede et Billed paa rul-
lende Bolge.” — „Gak Du, og lyb med Klokkens!”
tordnede Rhynckeren, og greb krampagtigt Stolens
Arme. Hastigt bortfiernede Olbingen sig, og fort ders-
paa lod Dødningklokkens huult og frygteligt over fra
Kapellet. Ridderens iisnende Blod begyndte at koge —
op sprang han, rev Sværdet fra Væggen, og flyttede
sig deri.

Friedhold var imidlertid blevet befriet af Folket,
dog formaaede man ei, at bringe ham bort fra den
Elstkes Liig. Nu lod Budskabet om Rhynckerens ræds-
somme Døb. Med larmende Skrig stormede Hoben til
Borgen, og plyndrede og forstyrrede hvad der fandtes.
Nogle lagde Ild i Gemakkerne, og snart slog den gnis-
strende Flamme ud af de hoie Buevinduer. Friedhold
og en Præst, der havde lebsaget ham paa Dødsveien,
vare allene blevne tilbage. Præsten vilde lade Liget
bringe i Klosteret, men Abbedissen tillod det ei, fordi
man, som hun sagde, ikke kunde vide, om Beresvinde

var død som Selvmordsterste: dersør kunde hun ei vorde begraven i Klosterets viede Jord.

„Jorden er viet, hvor denne Engel hvilet!“ raahte Friedhold, der hidtil stum og ubevægelig havde knælet ved den Dødes Side. Snart kom Flere til. Paa Ynglingens Begiering bare de Liget til den gamle Gotthardts Hytte. Ei langt derfra stod et Trækors. Da Friedhold med Baererne kom dit, fandt de Gubben sysselsat med, under Korset at kaste en Grav. „Jeg gjor mig her et lille kieligt Kammer tilrette,“ sagde han til sin Son: „thi jeg mærker, mine Dine ville falde til. Men der bringe Jen alt Indsovet; lad da Hende lægge sit Hoved her!“

Friedhold hialp sin Fader at fuldende Graven, og de begroede Liget deri. Ynglingen bedækkede det først med Blomster, saa med Muld. Snart begrov han sin Fader ved Siden af. Hver Aften vandrede han ud til Graven, og slog Harpen og lob Sangen tone. Gage henvisnede hans Liv, og han stedtes til Hvile ved sin Elste. Øste hørte de Omboende føde Toner Klinge fra Gravene i stille Nætter, og Mange ville have seet Sangerens Hånd ved Korset paa Duen.

(A. Schreiber.)

Undine.

(Tro efter et Ortenau'st Folkesagn.)

En mild Sommaraften vendte Peter von Staufenberg hjem fra Jagten. Alt blinkede Aftensiernen over fra Westens Himmel, og i Landsbyerne klang Bedeklokken, da han naaede Neßbach. Her, under de gamle Ege, var en Brønd, hvis fløslige Vand Ridderen tænkte at lødse sig paa. Pludseligt fuste ham et hvidt Daabyr forbi, og istedetfor at forfolge det, begyndte hans Jagthunde at hyle. Rystende paa Hovedet saae han sig om: da saae han ved Brønden en sneehvid Dvinbesikkelse i let og lustig Dragt. Hun sad paa en mosgroet Steen, og Daabyret nærmede sig hende uden Frygt, læggende sit Hoved i hendes Skoob. Peter var just ikke frygtsom, og gik mod Synet. Skondt det alt begyndte at bære, saae han dog vel, at det var en Mø i faureste Livsvaar, af yndig Skabning og underdeiligt Asyn. Han hilste hende, og hun besvarte hans Hilsen sædeligt og milbt.

Ridderen tiltalte hende, og sagde blandt Andet:
 „J hører vel ikke hjemme i Egnen her, sion Tomstu?“
 — „Som J tager det, Hr. Ridder!“ svarte hun.
 „Vel er jeg fremmed for Jer, hvorvel jeg boer i Eders Nabolaug.“ — „J spørger,“ svarte Peter. „Jeg veed ret god Besked i Egnen heromkring, og maatte vel kiende Jer, hvis J var herfra.“ — „Det kunde

dog let hørbe," sagde Komfruen leende, „at jeg med det første hilsté Eder fra mit vindue." — „Og Eders Navn?" spurgte Ridderen. „Jeg hedder Undine," var Svaret. Samtalen varede endnu en Stund. Peter begyndte efterhaands at vorde noget kæk, og vilde rove den skønne Ubekendte et Kys. Men i samme Øjeblik overstænkede hun ham med Vand af Brenden, og da han, efter at have kørret sine Hine, saa sig om, var hun forsvunden.

Peter sogte hende overalt, — Intet Spoer! Hensunken i mangehaande tanker vendte han tilbage til sin Borg, og tilbragte Matten uden Sovn, thi det skønne Billed ved Klippebrønden stod levende for ham, hvorhen han end vendte sine Hine. — Da Borgkapel-lanen næste Morgen besøgte ham, havde han denne skrive Navnet Undine ret zirligt paa et Pergamentblad, og male en Krands af mangehaande Blomster derom. Vel mærkede Munken hvorlunde Ridderen var faren, og opfyldte hans Ønske. Peter stirrede paa Navnetræket, som om han deraf vilde udstudere sin Elsktes Billed, og trykte hundrede glødende Kys paa Bladet. Mod Aften vandrede han atter op mod Nussbach, i det Haab, at gienfinde den Ubekendte ved Brønden, men denne Gang fandt han sig skuffet. Dagen efter gik han atter dit, og satte sig ved Brønden. Solen daledede alt, og spillede med sit sidste Skær gennem Egelsøet, som

overskyggede Kilden. Som han nu fæstede sit Blik paa det blanke Vandspeil, saae han pludseligt et Billed titte frem deraf. Det var Undine i al sin Undes Tryllecie. Hun smilte saa huldsaligt, at han vilde have svoret paa, det var hende selv livagtig, og alt udstrakte han sine Hænder, for at overbevise sig derom, da en mægtig Stovregn udgiød sig over ham. „Bed Gud, det gaaer ei rigtigt til!” raabte Peter, og torrede sit Ansigt. Da slog en Latter mod hans Øren, han vendte sig, og for ham stod — Undine.

„Ei, da veed jeg dog, I har ikke Eders Bolig i Brønden her?” — „Vist har jeg det!” svarte Somfruen: „jeg er jo en Havns.” Ridderen giennemraklede i første Dieblik en sagte Bæven, dog forsvandt al Engstelighed, da han mindebes Sagnet om sin Ahnherre, hvorlunde ogsaa han havde elset, ja øgtet en Undine. Hun kom ham desuden saa henrivende for, og fra hendes hele Væsen udgik et saa mægtigt Elskovstryllerie, at Peter følte sig omslynget af uoploselige Baand. Han bad om hende Haand, bod hende sit Hierte og de helligste Horsiktringer om evig Trostab.

Undine betænkte sig, og sagde dybtbevæget: „Herr Ridder, dolge vil jeg ei mine Følelser for Eder. Øste skuede jeg Eder useet, naar I hvilte her ved Brønden, ofte hørte jeg Eders Samtale med Eders Svende og med Hvitteboerne, der vandrede hid at hente Vand. Min Haand vil jeg give Eder, hvis I vil være mig tro,” —

„S, jeg vil!“ falst Ridderen ind. „Jeg aanher jo
kun i Dig, Du sode, hulde, ubegribelige Væsen.“

„Den sterkeste Flamme efterlader kun kolden Aſſe!“
svarte Undine. „Hør, hvad jeg vil ſige Eder. Skal
jeg troe Eders Kærlighed, da maa jeg have Eders Liv
til Pant. En fremmed Kærlighed vilde bringe Eder
Doden.“ Ridderen ſvor ved alle uſynlige Magter, han
vilde blive hende tro til Doden, og have hende kær
ſom ſin Diſteen.

„Herr von Staufen,“ talte Tomfruen derpaa med
dømpt Røft: „jeg maa nok engang bede Eder betoene
Altig vel. Ubestandigt er Menneskets Sind, og Faar
have nok i een Kærlighed. Lov, til Guldmaanen
tredie Gang blinker giennem Eders Haveparks Solv-
popler; kald mig faa der tre Gange ved Navn, og jeg
ſkal da komme, at erfare, om I vil vove det med mig.“
— „Jeg vil det, vil det ſtrat!“ — „Hør mig ud!“
ſagde Undine. „Den Time, I offrede mig for en frems
med Kærlihed, maatte adſkille os for evigt. Mig
ventede Græmmelſe da, Eder Doden.“

Bed viſſe Ord bedækkeſe hun ſig med ſit Slør,
ſor at ſkiule ſine Zaarer, og forsvandt i Krattet. Dybt
tort lønede Peter ſig mod en Egestamme. Sin Kær-
lihed mægtede han ikke mere at betvinge, men liges-
faalidet formaaede han, at forjage en bange Uhælfe
af ſin Siel.

Langsomt og sorgeligt henrunde de næste Dage paa Staufenburg. I Skumringen vandrede Ridderen sædvanligt nnder Træerne ved sin Havepark, og kaldte sin elskete Undine ved Navn. Vel kunde han først vente hendes Komme om tre Maaneder, men Hiertet hænger saa gierne ved sine Drømme om Fremtidslykke. Engang dvælede han her lige til Midnat; da løb pludseligt en Karm op af Vandet, og Peter skuede ved det klare Maanestkin allehaande vidunderlige Skikkelser, hvoraf negle haanligt udloede, andre truede ham. Uvilkaarligt udraabte han Navnet Undine, og Nædselsbilledeerne forsvandt, og en ziirlig, sneehvid Dvindehaand løftedes over Bolgen, tilkastende Ridderen en blomstrende Myrthegreen. Den faldt i Sivet ved Bredben, og da Peter boiede sig efter den, og meente, at have grebet den, holdt han en Bandsnog i sin Haand. Nu kom han Sagen dog betænklig fore, og han kom paa den Lante, Undine var vel kun et spøgelseligt Wesen.

Engstet af denne Forestilling, befoel han sin Huusskapellan at besvørge og bortmane Uhyrerne i Parken paa kirkelig Vis. Munken var villig hertil, men neppe havde han udalt de forestrevne Ord, og stænket sig med Nievand, før Bolgerne bruste op, og Vandet skyllede over sine Bredber, omstormende Kapellanen fra alle Sider. Forgiæves gientog han, skielvende og i Dodsangstens Sveed, sine Besværgelser; alt stege de skummende Bolger til hans Hage, og han troede sig forloren,

ba en hvidklaedt, underdeiligt Femfru hensvævede over Vandene, stillende de usyrlige Vovers Raserie. Efter saa Dieblikkes Forlob stod Munken atten paa det Ørre.

Peter, der stod tætveb paa en Hoi, og med Forfærbelse havde betragtet det frygtelige Skuespil, gienkiendte i Moen den skønne Undine — uvilkaarligt kalde han hende ved Navn, da henfled Skikkelsen i et let Rosensticke, der endnu en Stund svævede over den miltbølgende Glade. Borgkapellanen forsikrede ved Alt, hvad helligt var, her boede ingen af Afgrundens Aander, thi de vilde umueligt have funnet modstaae hans Besværgelser, ei heller var dem nogen Magt forlenet over Herrens Salvede; men vel var det muligt, at Wandaander boede i Parken, thi de tillode sig ofte, at haane Menneskenes Børn paa allehaande Maader. En Klippebyrde faldt ved disse Ord af Ridderens Hierte, og det var ham klart, at alle disse Syner blot havde til Hensigt, at probe hans Standhaftighed.

Trediegang stod nu Guldmaanen paa Firmamentet, og blussende af Længsel ille Ridder von Staufenberg til Parken, der lave for ham i Sølverglands. Trindtomkring dybeste Stilhed! Ingen Luft rørte sig i Breddens Siv eller Poplernes Grene — selve Bolgerne syntes at slumre. Stærkt slog Ridderens Hierte, og ubevægeligt fæstede han sit Blik paa Parkens Speil, thi han meente, Undine vilde komme beraa. Dog — nu raslede det ved hans Side, han saae sig om,

og stuede en cerværbig Olding med snehvidt Skæg; ved sin Haand ledte han en tilsloret Pige.

„Ridder von Staufen,” sagde Gubben, „jeg bringer Dig Din Brud. Dig venter med hende Kærligheds Velsignelse, faalænge Du ikke sviger Din Trostakseed. Kunde Undine nogensinde gaae Dig af Minde, da vee hende eengang, vee Dig trende Gange! Hvor Du i et saadant ulykkeligt Diblik end monne være, der ventte Du et frygteligt Tegn, et Tegn paa Din Brude og Din Straf.” — „Maanen histoppe er ikke renere end mit Hjerte!” raahte Ridderen, og greb Undines Haand. Hun slog Sløret tilbage, og sank rovende til hans Bryst.

Nogle Dage efter blev Vielsen fuldbyrdet. Undine bragte Ridderen til Morgengave tre kunstigt skæltede Kurve, den ene med Wedelstene, den anden med Guld, den tredie med Sølv. Et større Skat modtog han i hende selv, thi som Blomsten kun vender sig mod Lyset, saaledes aandede hun kun i sin Kærlighed. Ridderen gik det imidlertid snart som den rige Mand, der lidet Måd, fordi han har formeget. Han kunde ei begribe et Hjerte, der bevægedes af een eneste ubegrændset Følelse, og ei havde Rum for nogen fremmed, fordi det i dette Fremmede maatte gaae tilgrunde. De første Maaneder henrandt dog i Fryd og Glæde; men Undine var kun lidet munter, og efterhaands fælte Ridderen en trykkende Domhed i sit Bryst. Hele Timer kunde

hun sidde ved hans Side, og lægge sit lokkede Hoved mod hans Bryst, og trykke hans Haand mod sit Hjerte, uden at tale et Ord; dog kom ham Sligt omsider kies beligt fore, og han begyndte, meer end nogensinde før, at sysselsætte sig med Jagten.

Hartad et Aar vare de forenede, da Undine nedsom med en deilig Dreng. Paa samme Tid led Rygset, at en Krig var udbrudt ved Overthim. Flur fartsede Peter den Beslutning, at soge Noes og Ere paa Waabenmarken, og meddeleste Undine den. I Begynnelsen blegnede hun; men snart fattebe hun sig og sagde: „Din Hæder vil vorde vor Sons bedste Arvelod; jeg undbrager ham den ei.“ Uden Nøsen lavede Peter sig til Reisen, og ved Afskeden havde Undine Kraft nok til, at holde sine Zaarer tilbage. Men da Ridderen med sine Svende red gennem Porten og over Vindebroen, da nedslode de hede paa den hulde Slut, der smilende hvilste ved hendes Liliebarn.

Med sin lille Skare drog Peter til Burgund, og mobtoges med Glæde af Hertugen, hvis Sag just ikke stod paa det bedste. Fienden var ham overlegen i Antal, og nogle tabte Føgtninger havde gjort hans Krigere modløse. Men med den tydße Ridderens Ankomst syntes ogsaa Hertugens Lykkestierne gienoprunden. Peter ubemærkede sig ved mangen hæderlig Bedrift; saaledes ipli-

ledes bet ham engang, i en lang og blodig Fægtning at afgisre Dagens Skæbne. Burgunderne vandt nyt Mod, og da det siden lykkedes Hertugen at forsøge sin Stridsmagt, saa besluttede han at forsøge et Slag. Den tydste Ridder skulde fægte ved Hertugens Side.

Alt var Midnat forbi, og Peter laae slumrende ved en Dagtilb, da vaktes han pludseligt af Strænges leeg og Sang. Peter foer op, og saae i ringe Frastrand en deiligt Dreng med en Harpe. Han kunde vel staae paa Grænsen af Ynglingsalderen, var hvidklædt, og blonde Lokker ombolgede rigt hans uskyldige Kasyn. „Hvo er Du, og hveden kommer Du?” spurgte Ridderen. — „Jeg boer histovre ved Mollen,” svarte Drengen, „og hvis I mener det ørligt med Hertugen af Burgund, vil jeg sige Eder et Middel til, at ende denne Krig uden meget Blods Udgylde. Men Eet maa I love mig forud.” — „Jeg lover Dig det forud!” sagde Peter. „Nu da,” tog Huum Ordret, „sag hør, hvad jeg til Eders eget Bedste fordrer af Jer. Naar jeg hjälper Eder, at giøre Udslaget i Kampen i Morgen, da forlad vieblikkelig dette Land, og vend tilbage til Eders.” Ridderen kom denne Begicering følsom fore, dog gjorde den ham lidt urolig, og han gientog sit Lovte. — Drengen treen ham nærmere, og sagde sagte:

„Hist, hvor Strommen vildt henbruser mellem sine Klippebredder, staer en gammel Kirke; ved denne tilbringer den fiendtlige Hærforer Matten. Han har

ken faa Folk hos sig, og, naar jeg viser Eder bid, vil det voere Eder let, med tyve til tredive Ryttersvende at tage Feltherren fangen." — Peter tænkte paa List; men et Blik i Drengens klare uskyldige Øine, og hja Advarsel, der syntes at komme fra Undine, forjog strax hans Mistanke. Strax tog han tyve Ryttere med, og lod sig vise Bei af Drengen. Lykkeligt naaede de Kirken. Den fiendtlige Feltherre vilde just bestige sin Hest, og meente at Rytterne, som galopperede ham imøde, bare hans egne Folk. Men som et Lyn blinkede Ridder von Staufens og hans Folgesvendes Sverde — for seent blev han sin Wildfarelse vær, dog foretrak han Døden for Gangenskab, og sank, med de Haa, som omgave ham, under Tydskernes Sverdblæs.

Strax vendte Ridder von Staufen tilbage til den burgundiske Leir, og meldte Hertugen det gode Budstaben. Denne benyttede Dieblikket, angreb Fienderne og slog dem albeles. Man kunde nu ansee Krigen for endt, og Hertugen overoste den tydsske Ridder paa selve Valpladsen med Roer og Ere. Peter glemte Drengens Raad og sit Lovte. I Seierspragt drog han til Hertugens Hofleir. Fyrsten viste sig saare taknemmelig, og bød Ridderen en af sine Døtre til Egte. Hibtil havde Peter paa sin eensomme Skovborg levet efter sine Fædres Sæd. Nu saae han forstegang et Hofs glimrende Pragt. Prinsesse Abelgunde, som Hertugen havde tiltænkt ham, var af hoi og ødel Skabning. Wel

manglede hende den blide UvinDELIGHED, der omgav Undine som en hentivende Trolddom; men netop dette smigrede hans Ergierrighed, at torde kalde den stolte, hybende Hyrstedatter Sin. Imidlertid var han dog for ørlig til, ei at frabede sig den høie Ere. Oprigtigt fortalte han Hertugen, at han alt var gift, og hvorledes hermed var tilgaet. Betenkligt rystebe Hertugen paa Hovedet. „Herr von Staufen,” sagde han, „det gaaer aldrig rigtigt til. Udentvibl har den onde Aand førgålet Eder Noget, for at styrte Eders Sial i Fordærelse.” Høskapellanen blandte sig i Samtalen, og beskæftede sin Herres Mening.

„Men,” svarte Peter, „min Undine gaaer dog i Kirke, betegner sig med Korset, og gaaer til Herrens Bord. Det før en ond Aand dog ei!” — „Idel Spilfægterie!” faldt Kapellanen ind. „Eders Undine er intet virkeligt Væsen; hun er et Skyggebilled, et Indstet, og deri stikker just den dævelske Forblindelse, at I mener, hun har Kød og Been, som Menneskenes Døtre. For I veed deraf, vil hun ligge i Eders Arme som en Slange, og bibe Jer ihiel.” — Kapellanen fortalte herpaa nogle gruelige Eventyr, og Peter var alt paa Veie at troe, han havde hidtil været en Bold for den Ondes Luner. Han gav sit Minde til Gifterns maalet med Hertugens Datter, og Munken forsikkrede høit og helligt, at saasnart Prinsessen var viet til

ham ved Præstehaand, vilde Spøgelsen paa Stausen forsvinde.

Ridder von Staufens Trolovelsse med Prinsesse Abelgunde feirebes med et høitideligt Gilde. I al sin Lykke var han dog ikke glad. Månt af bange Ahnelser sneg han sig midt om Matten bort af den larmende Brimmel, og vandrede ud i Haven, der begrændedes af en Flod. Maanen bestraalte den stille, eensomme Egn, stedse tungere blev hans Bryst. Lønende sig op mod en Poppelstamme, stuede han en Stund ud i Strommen, og det bares ham fore, som om han maatte springe deri, for at slippe sin quælende Angst. Op fra Sivet syntes han at høre klagende Beemobster; han mindedes, hvad han havde lovet, mindedes Oldingens Trudsel. I det han nu stod der, tvivlende og forsagt, begyndte Floden pludseligt at bruse og fraaede, skøndt det var blikstille, og ingen Sky formørkede den klare Himmel. Det kom Ridderen fore, som om truende Skikkeler stuede op af Bolgerne, udstrækkende deres Arme efter ham, og mellem dem troede han at skeue en Qvinde, der holdt en Patteglut imod ham, som vilde hun bevæge hans Herte til Medlidenhed. Ridderen grebes af en usigelig Angst, og havde dog ei Mod til, at rose sig af Stedet. Nu hørte han Mensestemmer — der kom Folk fra Slottet, hvor man

havde savnet ham, og frygtet, der var tilstodt ham Noget. Ridderen søgte at fatte sig, men ved hans Indtrædelse i Salen forraadte hans blege Nasyn og det forstyrrede Væsen, han ei formaaede at dolge, at der maatte være mødt ham Noget. Hertugen tog ham til en Side, og Peter fortalte omstændeligt, hvad ham var hændet. Kapellanen kaldtes; han erklærede At for Spøgelseværk, og gientog sin Forsikring, alle disse den onde Aands Forfolgelser vilde ophøre, saasnart han var forenet med Prinsessen ved helligt Egteskabsbaand. — Hertugen vilde derfor vide Wielsen fremstyrnet, og tredie Dagen berammedes dertil. Kapellansens Ord havde givet Ridder von Stausen nyt Mod, og da der ei heller videre hændtes noget Betenkligt, fortrængtes hans Sicels mørke Ahnelser let af Diebliklets smilende Billeder. De glimrende Forberedelser til hans Formæling smigrede hans Forfængelighed, ogsaa vidste den flisne Brud at fængsle hans Hierte med Trolddoms Magt. Wielsen fuldbyrdedes, uden at der forefaalde noget Ubehageligt. Paa den fulgte et glimrende Middagstaffel, og Glæden beherskede alle Sandser. Man drak Brudeparrets Skaal — et jublende Raab gientonte i Hallen. Ridderen satte just Bægeret til Munden, da hans Nine faldt paa Væggen lige overfor. En smuktformet quindelig God stak i dette Dieblik frem af Væggen. Bægeret faldt af hans Haand, haas Blod iiisnebe. Dog mørkede i den al-

mindelige Kummel Ingen hans Bestyrtele. Synek forsvandt, og Ridderen meente, hans Indbildningskraft havde skuffet ham, eller det havde i alt Fald været Hervedaandens sidste Spøgeri.

Mod Aften adspredtes Selskabet i Haven. Ved Glodbredden bukkede Adelgunde sig efter en Blomst, da faldt Myrtheekrandsen af hendes brune Løkker ud i Strømmen, der bortrev den med sig. „Ak, mine Myrther!“ raabte hun, og Peter sprang i Vandet, at bringe hende dem tilbage; men da han meente at grieve Krandsen, greb han en iiskold Menneskehaand. Det var Undines! Dødsbleg, Barnet ved sit Bryst, sorgfuld og veemodig stuede hun op af Vandet i Ridderens Hie. Besindelsen forlod ham — han stred for at trive sig løs. De ved Bredden meente, han var pludseligt blevet svimmel, og sprang til, at frælse ham. Vel saae de Haanden ei, som holdt ham fast, mens det kom dem dog fore, som om en usynlig Magt drog ham ned. Stønnende sank han i Bolgerne, der skummende luktet over hans Hoved, og selv hans Liig fandtes ikke mere.

(A. Schreiber.)

Sagnet om den hellige Cæcilia.

(En nordisk Digtning.)

Bed de Tiber, da det begyndtes at prædike Evangelium her i Norden, var det klarligen at bemærke, hvornude det mægtige Helteliv med sit Versæckermod og Valhallahaab lidt og lidt begyndte af sig selv at gaae tilgrunde; og det lod sig hartab sige, at den skæggede Ædin, som ristede sin Rune og spaaebe sit Falb for den hvide Christ, alt itide drog sin graa Kappe omkring sig og tilhyllede sit barske Nasyn. Gram i Sind stampeude den vilde Nordmand i Torben, naar han fornam flige Tidens Tegn; og blandt Skialbdene, dem det kærligere Pust var slende aandede over Strængene, og de siunge fremmede Toner, men vidste ikke hvad det monne være.

Ubi Hardanger boede ved beinne Tid den mægtige Bonde Thorkild hin Frækne, som fiernt og nær var rygtet at overgaae alle andre Kæmper i Mandbom og Bedrift. Og gav Rygtet ham saadan Berøm, da forglemte det ikke heller at prise hans eneste Datter, Randi den Vøne, der udi Skionhed og Klogt som Mildhed og Sædelighed ei havde sin Lige. Randis Fæstemand var Hrolf, der ei trængte til andben Noes, end at Thorkild havde ubseet ham til Maag. Og var det Ord paa samme Tid gaengs om en brav Kæmpe, at han for-

tiente at døe for Hrolfs Haand eller leve med hans Fæstemø. Det begyndte at rygtes i Hardanger, at kristne Præster droge om i Landet, nedreve Gudernes Stotter og lørte Folket en ny Lære. Thorkild og Hrolf besluttede at forsvare Hedenstabet med Liv og Blod. Just kom en ivrig Munk, Antonius fra Bremen, til disse Egne, og begyndte at udbrede det hellige Evans gelium. Allerede varre mange af Fieldboenderne omvendte og dochte, og Rygtet om den fromme Mand samlede Folk fra sierne Steder.

„Thor hielp! Det bliver argere og argere!“ sagde Hrolf en Dvel og sprang op fra Bænken. „Randi, giv mig Misdhornet, jeg vil drikke paa Præstens Helsfart!“ Randi syldte det, og strog Kæmpens gule Løsfer bort fra Panden. „I Aften præker han hos Gulbrand tæt herved paa Bollegaard. Du skulde dog høre ham engang; jeg hørte en halv Time paa ham i Gaar, og maa tilstaae, det flied ham som Misid fra Munden.“ Saalunde talte en gammel Svend henne ved Brisen. „Aa neil!“ svarte Hrolf: „Slig Bespottelse lyster jeg ikke at høre.“ Randi gik nu op i sit Jomfrubuur til Lærerne; men Thorkild og Hrolf blev siddende og talede om, hvorlunde man ret skulde oprykke med Rob og Kierne den nye Lære, som saa hastigt udbredte sig.

Men Randi tyktes det heel underligt, hvilken gamle Præst drog op i fremmed Land og bød sit Liv tilfals

for et vredt Folk. Samme Nat fortæs en underlig Drøm hende fore: Hun syntes at det var den store Fest for de tolv Guder. Hendes Brudgom skulde offre Blodofferet. Hun holdt det tunge Horn, fyldt med røden Guld. Det nu Sangen var tilende og hun skulde øække sin Brudgom Hornet, traadte pludselig en gammel Mand frem for hende ubi hvide, lange Klæder. Med Magt fratog han hende Hornet og slog det ud paa Jors hen, og det brændte alle Urter, hvor det strømmede over. Derpaa fyldte han atter Hornet med gylden Viin, takte hende det og sagde: „Herrester skal Du drikke af dette Offerblod!“ og hun drak. Men en lislig Varme gennemglødede hende; hun blev som heel forvandlet.

Hun vaagnede i det samme, og følte sig betagen af en svær Beklæmmelse og Forlængsel efter at see og høre den kristne Præst. Thi stod hun stille op, listede sig ud, og ilgte i den lyse Sommernat over til Bolles gaard. Da hun kom dit, sad Gulbrand med alt sit Húusfolk omkring Bordet, og Præsten, som hun af Drømmen klarlig kände igjen, stod med foldebe Hænder og bad til en eneste Gud om Maade og Oplysning for disse Mennesker. Da faldt hun ned for ham og sagde: „Ricere Præst! tag ogsaa mig med i Din Bon.“ Og han lagde sin Haand paa hendes Hænde, og saae alvorligt paa det fromme Uasyn. Derpaa sagde han: „Øer velkommen, min Datter, Du er kaldet tilberds paa det store Offerlam og paa hans hellige Blod.“

Bed Morgengry ginge de først Alle fra hverandre? Huusfolkene vankelmodige og uvisse om, hvad de skulde troe, Randi brændende efter ny Lærdom. Hjemme bulgte hun vel, hvor hun havde været, men gav noie Agt paa Faderen og Førestmanden, deres Taler og Beslutninger. De aftalte, at den christne Mand ei skulde rores, saalenge han var paa Bollegaard, fordi det ei var værdt at stifte Uvenskab med en Nabo for hans Skyld. Men saasnart han drog derfra, vilde de drobe hannem. Neste Nat gik Randi etter til Bollegaard, bad Folkene holde hendes Vandring hemmelig, og mørkede saa paa Antonii Røst om Jesus og hans Dod for al Verdens Skyld. Den Gamle fulgte hende ud. Da berette hun hannem om det Unslag, der truede hans Liv. „Jeg har ogsaa besluttet at forlade disse Egne,” svarede Anton; „thi Guds Ord faaer endnu intet Indpas hos Menneskene her.” — „Og jeg,” afbrød ham Randi grædende: „jeg skal ha gaae tilbage til Mørket?” — „Nei, nei!” gientog Presten: „det skal ikke skee; før vil jeg udsætte mit graa Hoved for Din Førestmands Sværd.” — Og det blev nu aftalt, at Anton skulde skule sig i Skoven tæt ved Randis Hjem, ud i en gammel forladt Hytte, og hver Dag skulde Randi hemmelig give ham Mad og Drikke. Saa skedte det, og efter nogle Maaneder gav Antonius hende i den hellige Daab Navnet Cœcilia, og meddelede hende Kalken og

(13*)

Bredet. Hun var meget bedrøvet over sin Faber og Fæstemand, og gruede for at skulle tilhøre en Hedning. Men hun torde ikke oplade sin Mund til dem om Christus.

Da hændte det sig, at Hrolf en Aften seent kom ind med den Besked, at nu vidste han hvor Christmanden boede, og var det vel Tid at slaae ham ihel. De ginge da Begge med harmfuld Glæde til Hytten, men blev rasende og ude af dem selv, der de funde Randi hos Præsten. Begge singe de paa eengang Bersærkergang, og reva Brandene ud fra Arnestedet midt paa Gulvet, og antændte den mørke Hytte. Den hede Lue svæbte sig omkring Hytten, og under Kæmpernes vilde Skraal, men Antonii og Cæcilie Psalmer, syrtebe Taget sammen. Men da Morgenen kom, laae baade Thorkild og Hrolf udstrakte paa Marken, og begræb det de havde bedrevet; thi nu var Bersærkergangen over, og de sørgebe over Randi den Væne.

Aar og Dag sørgebe de frænke Kæmper, og ginge omkring som Skygger i Helas Sale. — Da hortes vidt og bredt tale om den hellige Cælestinus, der med sin liflige Tale omvendte mange Hundrede. Dette Rygte satte atter Kæmperne i Harim, og de svore, paa Munken at hævne Randi. Og see! en Aften traadte Cælestinus ind til dem. Det var just Gilde, og alle Frænder og Venner vare samlede om de lange Borde. Thorkild foer op, gram i Hu. Men neppe havde Cælestinus begyndt at tale, da blev han frygtsom staende,

Da reiste Hrolf sig og raaabte hoit: „All denne Preæt
nytter Dig til intet, thi nu maa Du dse, det har jeg
svoret. Randis Skygge hœvner jeg paa Dig, med
mindre“ — tilfsiede han med et haanligt Smil, „med
mindre Du kan skaffe mig Randi igien, med eet af de
mange Tertegn Du praler af.“ — „Wilde Du saa tro
paa den Korsfœstede?“ spurgte Cœlestinus. „Ja, da
vilde jeg tro paa ham!“ — „Da ville vi Allesammen
tro paa ham!“ finge de Alle an at raabe. „Da er hun
her!“ svarte Cœlestinus, og kastede Kappen af sig, og
Enhver gienkendte med Forbauselse den voene Randi. —
„See, saa underlig forste Gud mig paa den doende An-
tonii Bon ud af Luerne, at jeg i Dag skulde vinde saa
Mange for hans Rige!“ sagde Cœcilia med en hellig
Forklarelse. Men Hrolf styrte ned for hendes Fodber,
og Forsamlingen prisede den almægtige Gud; og Nyg-
tet herom udbredte sig over hele Landet. Cœcilia blev
Hrolfs Huustro, saasnart der var kommen en Christen
Preæst op iblandt dem, og han var dobt. Efter sin
Død kaldte man hende den hellige Cœcilia.

Ville vi gienkiende vore Venner i Himmelriget?

---

*H*vor er det muligt, da vi her i Livet kun kiende dem ved Hjælp af udvortes Sandser; da Gienkiendelse beroer paa udvortes Mørker, hvilke Dødens haarde Haand udsletter, som Stormen en Skrift i Flyvesandsret? Kan ikke alt en Rab af Aar giøre os Vennens Asyn fremmed og ukieneligt?"

Det er vel sandt, og bestaaer Vensteb og Kærlighed bligt deri, at Stov slutter sig til Stov, ei Siel til Siel; da er Vensteb en skæbelig Stoel, og Kærlighed en ormslukken Stav! Da ophører al Gienkiendelse hin Side Graven! Men Kærlighed og Vensteb gribe med deres Rødder dybt i Menneskets Indre, og skulle de forsvinde, da maa Mennesket ei kunne føle meer!

Er da Asynet, eller er Skabningen det Eneste, hvorpaa vi gienkiende Venner? Og om end vort Die trolsst vil tage feit af en gammel Bekjent; om end hans Gang, hans Øst, er vorden os fremmed, ville vi dog gienkiende ham paa hans Lune, paa den ham egne Tankeorden, paa hans Overbevisninger, hans Handlemaade, hans Udtryk og Sprog. Menneskets indre Væsen asspeiler sig i deis Ødre. Men ei er dets Aand i stand til i Asynet at aspræge sig saa reent, som i vores Merværks finere Væv, der er den ydre Uns-

figtsflabes Underlag. Nu slutter jeg: naar Døden en gang, ved at tilintetgøre det grovere Legeme, udvider vore Hølelsers Uttringskreds, da ville vi vorde vore Venner desto fiendeligere. Ei heller lader det sig tænke, at Evnen til at meddele Andre vore Tanker og Hølelsers skulde svigte os i vort Livs høiere Periode, da dette Tak vilde løse alle det selskabelige Livs Baand, og tilslukke os den rigeste Glædes- og Uddannelseskilde.

Hvormeget inderligere slutte ikke Sjælene sig her til hverandre, naar de oploftes af det høje Haab, at Venstabs- og Kærlighedsbaandet, knyttet her paa denne mørke Jord, engang skal gienknyttes for Evigheder i det lyse Himmelens Rige, hvortil vi Jordborgere alle stunde!

(Edv. Stern.)

Siebnens Luner.

I Arrod i Ungarn levede en Læge, Dr. Buchwald, der under Krigen mellem Østrige og Frankrig tilsig var Overlæge ved de franske Krigsfangers Hospital. Til sin Tiener havde han antaget en fangen Franskmand, der endog anraabte hans Medlidenhed for en af sine Ulykkesbørns dre, som måtte gaae under i sin Hammel, hvis

ei et menneskeligt Hjerte vilde forbarme sig over ham. Han var indqvarteret hos en Justitsbetient, hvis Son han underviste, men behandledes her saa slet, at han kun fik Gangekost, og maatte sove inde lukket hos de Ulykkelige af sine Landsmænd.

„Lad ham komme!“ sagde den menneskelige Læge; og Tammersbilledet kommer, beklædt med usle Pialter; dog fremskinne ødle milde Træk af det dødningsblege Asyn, og det unge Menneskes Anstand røber en god Opdragelse. „Hvem er De?“ spørger Lægen. — „Teg er Sergeantmajor“ var Svaret; „mit Navn er Henri Penchant. Nedtrykt af min Elendighed anraaber jeg Derecs Forbarmelse. Ei formaer jeg længere at høre min Ulykke, giv mig Leilighed til, ved Undersøsning at fortíene mit Bred. Teg har studeret, og gierne vil jeg arbeide, for ei at falde Dem til Byrde, saasnart De har udrevet mig af det Elendighedsforhold, som truer at tilintetgiore mig.“ — „Hvad forstaer De?“ — „Teg taler Fransé, Latin, Engelsé og Italiensé, forstaer Naturhistorie, Chemie, Physik, Kasmeral og Statsvidenskab.“ Lægen prøver ham og studser over de Kunstsakrer, han finder. Han beslutter at frelse den Ulykkelige, tager ham i Huset, giver ham Klæder, og staffer ham Leilighed til, at undervise en Grev Wenckheim i Statsvidenskaben. Greven tilbyder ham 50 Fl. maanedlig. Han vægrer sig ved at modtage dem. „Min Ven,“ sagde Lægen, „Stolthed

passer sig kun sikt for Deres Stilling." — „Godt!" svarte han, „jeg modtager dem som en Daglon; man ikke lykkes det mig, engang at tilbagebetale dem som en Gield."

Med hver Dag vinder Fangen sin milbe Verts Agtelse og Vensteb i høieste Grad, men strengt undviger han hver Samtale om Familieforhold, og hver Hentydning derpaa synes at saare ham dybt. „Hold Dem til det Navn, jeg fører!" ubraabte han smerteligt: „Und mig Navnet Ven, det er det eneste, der har nogen Trost for mig. Åh, jeg har ei Fader, ei Venner, ei Fædreland mere!"

Saaledes henrinder et Aar og mere, da en Kiesmand i Arrod en Morgen lader sig melde hos Doktoren. „Har De en fransk Krigsfange hos Dem, der kalber sig Henri Penchant?" — „Ja!" — „Tør jeg tale med ham?" — Han kommer. — „Min Herre, er dette Brev til Dem?" — „Ja." — „Vel! saa er ogsaa denne Anvisning paa 20,000 Hl. til Dem." — „Riktig! Og at De kan vorde overbeviist derom, siger jeg Dem, at der i Brevet maa være et Pas til mig fra Minister Touché egenhændig. Forund mig et Dies blikks Molighed til at løse Brevet, Haab og Glæde besøger mig for voldsomt. Halvdelen af Anvisningen udbeder jeg mig strax, og for den anden Halvdeel er sikkert Vexel, jeg kan hæve i Wien."

Man overlader ham til sig selv, og efter en Dømme Fortsb vender han tilbage til Lægen. „Min dyre Ven!“ udraaber han: „Ja, min kærlige Fader! Dem skylder jeg min Frelse, min bedre Lod. Åbenhjertighed mod Dem er nu min hellige Pligt. Jeg hedder ikke Henri Penchant, jeg er Octavio Segur, Son af Keiserens Stor-Ceremoniemester. General Segur er min Broder. Hør min Skiebne:

Jeg var Overpræfект i Frankrig, en lykkelig Mand og Fader, da jeg, som alle Præfekter, i Aaret 1804 fik det Hverb, at samle Stemmer til Napoleons Keiservalg. Jeg gjorde det ikke. Napoleon reiste gennem mit Departement, og bebreidede mig bittert min Efterladenhed. „Sire — sagde jeg til ham — jeg er opvoksen med Hertugen af Enghien, han var min nærmeste Ven. Smerten over hans Død udslettes aldrig af mit Herte.“ Rasende forlod Keiseren mig, og truede med skækkelig Hævn. Jeg forudsaae min Skiebne, kun Flugt kunde frelse mig. Jeg undveeg til Holland, lod mit Skæg vaxe, for at giøre mig ukiendelig, og gik derpaa til min Brothers Armeekorps, hvor jeg tog Tjeneste som gemeen Soldat, og snart avancerede til Sergeantmajor. Jeg blev fangen, kom hid og fandt i Døm min Frelser. Forst her fik jeg for ikke længe siden at vide, at min Fader stedse begrebed mit Død, at han kun forlangte sin Son tilbage af Keiseren, der, efter helligt at have forsikret „han vid-

ste Intet om mig, havde intet Skribt giort imod mig,"
havde givet Ordre til, at føge mig overalt i Keiserdom-
met, jeg maatte være levende eller død. Hele fem
Aar havde jeg tient under min Broder, uden at give
mig tilkiende for ham, og vidste Intet om Keiserens
Speidere efter mit Opholdssied. Nu tilskrev jeg herfra
min Faber; jeg fik det sammeste Brev, Pengene og
Passet, for snarest at vende tilbage til mit Fædres
Land. Saameget der end fængsler mig til dette Sted,
kan jeg dog ei modstaae mit Hiertes Længsel. Modo-
tag deis inderligste Tak, og Levvel!"

Grev Segür reiste, efterat have esterladt sig man-
ge Tegn paa sin Erkiendtlighed. Ingen af alle dem,
han folte at skyde Noget, blev uden Minde om ham.
Fra Paris fik Dr. Buchwald hans Portrait, kostbare
indfattet, samt en Gulddaase med Napoleons Billed.

(Dr. R. Meyer.)

D v i n d e h æ v n.

Isidske Halvdeel af forrige Aarhundrede var Achmet
Bey Statholder i Egypten, og havde, som sædvan-
ligt, sin Residence i Cairo. Med Hensyn til al den
Undertrykelse og de Pengeudpresninger, som Storher-

rens Satraper fødvanligens tillade sig, havde denne Stads Indvaanere juist ikke megen Grund til at glæde sig over hans Ophold der, allerhelst da hans Udsvoerelser bragte en Ulykke over dem, ved hvilken flere Dusinde af dem nedslæbbedes i Nød og Elendsghed. Beretningen derom lyder saaledes:

Achmet Bey var en af Østerlandets største Vellystlinger, og Ingen kunde erindre sig, at Nogen havde levet saa Sardanopals som han. For at underholde sit Harem oddsede han store Pengesummer, at han deri overgik selve Storsultanen. Ved hans Agenters Virksomhed, som paa alle Markeder opkisbte Slavinder for ham, bragtes omsider Antallet af hans Skionne i Harem til 1200. En af dem, ved Navn Fatima, var saa udmarket skøn, at Achmet valgte hende til sin Favorit-maitresse, i hvilken Egenskab hun vedligeholdt sig to Aar, og imidlertid behørstedes han aldeles af hende. Om sider falbt hans Blik paa Irene, en ung Grækerinde, som elskede ham omst og i lang Tid havde løngtos efter hans Undest. Hvilken Uliighed mellem Fatime og hende! Den Første var stolt, herskessyg, høvngierrig og færdig til at opoffre Alt for sine Passioner; den Sidste var sagtmødig, inderlig god og blufærdig. Achmet forundredes over, at han ikke før havde bemærket denne elskedige Piges Fortrin i enhver Henseende, hvorfor han strax ophejde hende til Favorit, og Fatimas Vælde havde Ende.

Neppe bemærkede Fatima denne Foranbring i Achmet's Tænkemaade, førend hun tænkte paa blodig Hævn. Adskillige Gange gjorde hun Forsøg paa ved Gift at fåsse sin Medbeiserinde ud af Verden, og da dette misslykkedes, bestemte hun sig til at bruge Dolken, men Achmet var lykkelig nok til altid at forekomme hendes Forsøg. — Til sidst faldt hun paa den affindige Tanke, at sætte Ild paa alle fire Hjørner af Serailet. Til Udsørelsen af dette Forsøgt valgte hun Natten imellem den 2den og 3die December 1755, da en heftig Storm tillige rasede. Forst lagde hun Ild i Nærheden af de Værelser, hvor Achmet og Irene boede, og da hun saae, at Ilben allerede opluede, flyndte hun sig til tre andre Sider af Serailet, hvor hun havde lagt brændbare Materialier, og antændte dem. Inden faa Minutter stod hele den store Bygning i Rue. Achmet havde lykkeligvis i Tid mærket den truende Fare, og undkom, tilligemed Irene, til et andet Pallads. Tre hundrede af hans Slavinder flattrede halvnsgne og med Livsfare over Serailets Tag, og blev reddede, mens alle de øvrige, tilligemed den grumme Fatima selv, omkom i Rue. Binden flyngede Ifdfunker vidt omkring fra Palladset, og inden Dagen frembrød laae 10,000 Huse af Staden i Aske; hele Cairo skulde blivt opbrændt, hvisom det ikke omsider havde lykkedes ved kraftige Foranstaltninger at standse Ilben. Skaden ansløges til 36 Millioner Piastre.

Catharina den Førstes Statuter til Sædelighedens
Haandhævelse.

Begyndte Sædeligheden alt at synke i Rusland med Peter den Stores Kraft, saa næede Sædernes Forsørvelse sin høieste Grad under hans Enkes Scepter, og det især ved hendes Exempel. Overladende alle Statsfager til sin Undling Menzikows uindskrænkede Magt, forte hun selv det yppigste Levnet. Helle Mætter sværmede hun omkring under aaben Himmel, offrende tigt til Venus og Evan. Hendes Monster virkede paa Mængden, og det med saadan Styrke, at hun saae sig evungen til, ved nogle Statuter at sætte en Dæmning for den overhaandtagende Usædelighed. De isde, charakteristiske nok, som folger:

1. Til Levemaadens Forbedring blandt Statens Grusentimmer skal der oprettes blandede Assembleer. Den, i hvis Huus Sammenkomsten er, skal lade saadant bekjendtgøsse.
2. Assembleen skal begynde om Estermidbagen Kl. 4 eller 5, og vare til Kl. 10.
3. Detten behøver ikke at gaae sine Gæster imøde, ei heller at følge dem tildors. Kun maa han sørge for Stole, Lys og Liqueurs(!), iligemaade maa han forsyne Selskabet med Kuart, Tærninger(!) og Alt, hvad til Spil hører.

4. Enhver kan forresten komme og gaae naar han vil.
  5. Det staer Enhver frit for, at sætte sig, gaae omkring eller spille. Slet Ingen maa heri være ham hinderlig, eller opholde sig over hvad han tægger sig til i mindste Maade, under Straf af at komme den store Dri (en stor Pokal, fyldt med Brændeviin).
  6. Standspersoner, Adelige, Stabsofficerer, Risoemænd og Kræmmere, anseete Professionister, især Sommermænd, som blive brugte ved Cancelliet, kan komme paa Assembleerne, som ogsaa deres Koner og Børn.
  7. Betientene skal man give en Stue for sig selv, at de ikke skulle tage Pladsen op i de ordentlige Assembleeværelser.
  8. Gruentimmer skulle ikke drikke sig fulde, under hvad Paaskud det være vil, og Mandspersoner maae ikke understaae sig at være bestoekede før Klokken Ni.
  9. Damer, der lege Panteleeg, eller hvad det nu kan være, maae ikke giøre formeget Spektakel eller stabe sig uanstændigt til.
  10. Ingen Mandsperson maa med Magt give et Rys, og Ingen maa, under Straf af blive excluderet, paa Assembleen byde et Gruentimmer — Prygl(!)
-

N o g e t o m H o l s t e e n
og i Særdeleshed om Veteranen Müller i Thehoe.

Holsteen er et af Naturen med fieldne Gaver smykket og velsignet Land. Alt længe, og med Ret, kaldte man det Nordtysklands Spisekammer. Dog ei dette ene giver det høit Værd, men ogsaa dets yndige Besiggenhed, dets isandhed paradisiske og ikke nok beskiedte Egne. Selv det saa høitpriste Schweiz har ikke skønnere, sørere duftende Enge at fremvise. Størrens Bredder ere næsten overalt romantisk smukke; denne Flod indfattes af de herligste Enge, som tallose Hiorde græsse paa. — Ved Thehoe især viser denne Naturskønhed sig i den yppigste Fylde. Da det kun ligger otte Mil fra Hamborg, og fireogtyve adelige Stiftsdamer af det holsteeniske Ridderstab op holdte sig her, fryder Staden sig ved en behagelig Velhavenhed, der gior et mildt Indtryk paa den Reisende. Kongen af Danmark gjorde sin Gemalindes Søster, Prinsesse Julianne af Hessen, til Abbedisse i dette Kloster. Dog gives der egentlig intet saabant meer, men Stiftsdamerne boe adsprede i Byens bedste Huse.

Paa min Forespørgsel førte man mig til det mindste, snereste og mørkeste Stræde i Byen, og i dette til et lidet, uanseeligt Haus. Jeg trinrer ind. En høi, meget rank Olding staaer for mig i militair Stilling,

og skarpt fixerende mig med de blaa fyrige Øine, spørger han: „Hvad er til Deres Dieneste?” Paa mit Svar: „Jeg ønsker at see Hr. Müller, der har skrevet saa mange smukke Romaner,” opklares hans Asyn, og han siger ret mildt og artigt: „Det er mig selv, behag at træbe indenfor!” —

Alt i Stuen rober mere Drang end Formuenhed, men Neenlighed og Detden. Det hvide Gulv er bestroet med Sand; paa en rodbrun Skriverpult seer jeg smukt indbunden: Siegfried von Lindenberg, Waldbheimerne, og Müllers øvrige Skrifter, hvilke han har samlet om sig som elste Born. Den endnu rafte og rørige Olding — nær de Fjeresindstyve — seer det saare gierne, at giennemreisende Fremmede besøge ham, og med det muntrreste Lune af Verden sladrer han med dem om alle de Gienstande af Kunsters og Videnskabers Nige, man bringer ham paa. Den nye Skole angreb han med bitsker Spot og træffende Satire.

Da jeg havde samtaltet en Stund med den fyrige, høistinteressante Gamle, traadte to meget smukke unge Piger ind i Stuen, hilsende mig sædelig - mildt, Oldingen barnlig - færligt. Det var Müllers endnu ugifte Østtre, Minna og Mariane, begge ligesaa skønne som blomstrende, og deres friske Ungdoms Kontrast med Gubbens Solverlokke frembød et henrivende Billed. Jeg frydedes ret inderligt herover, og mens Pi-

gerne fortalte Faberen, hvad der var medt dem paa
deres nysfuldende Lystvandring, betragtede jeg ham
opmærksomt og noie. Müller har en umiskiendelig
Liighed med de Portraiter, man har af Voltaire, kun
mangle ham ganske de abemøssigt forbreiede Træk,
denne havde at takke for den Øre, af nogle Bonder
at vorde holdt for Frederik den Stores Ubekat. Müller
er ogsaa i Sammenligning med Voltaire virkelig smuk,
men denne liig med Hensyn paa den Skalkagtighed og
hittre Ironie, der lyser af hans Træk. Man kunde
sige: Müller er den tydste Voltaire.

Müllers militaire Holding kommer af, at han
lønge har tient i den preussiske Armee som Dragon.
Før levede han af sine Forfatterarbeider, nu har Kon-
gen skienket ham en Pension af 400 Daler, og Conrad
von Ranckau, Greve til Breitenburg, har givet ham
fri Bolig. Saaledes betrygges han i det mindste for
Mangel. Han fortalte mig meget om sit huuslige Liv.
Om Sommeren staaer han op Klokkens Tre, om Win-
teren Klokkens Fem. Sin lange Dag tilbringer han
med at læse, roge Tobak, og passe sin lille Have.
Gjeldene gaaer han ud. —

Mirakeldoctorsten har jeg ogsaa set. Hun var
først pga Regeringens Foranstaltning sat fast, og siden
frigaves hun paa nogle Troendes Forbøn, efterat man
havde befundet hendes Pulvere og Urter aldeles uskade-
lige. Hun helsbreder sine Patienter ved et Slagts mag-

etistisk Kur og ved Haandspaalæggelse, idet hun om Natten fører dem ud under Stiernehimlen, og lader dem vælge sig en Stierne, under hvis Indflydelse hun lægger den. Forstegang siger hun den Syge bestemt forud, om han staaer til Redning eller ej; i sidste Tilfælde modtager hun ham ikke. De Fattige helbrede hun uden Betaling, de Rige give efter Behag. I Threshoe syntes man ret fast at være overtydet om hendes Ufeilbarhed, og behandlede denne Overbevisning som en Troessag. Mange Syge paastaae, at være helbredte af hende; men hos Mange kunde man vel løse Gaaden med Grelserens Ord:

„Din Tro haver hiulpet Dig!“

Walter Scott.

Denne berømte engelske Digter boer i Edinburgh. Der kan man træffe ham hver Morgen, naar Retten skal holdes, i en lille dunkel Stue bag et med Acter bedækket lille Bord. Han er en lille bredskuldret og temmelig haandfast Mand med lyse Haar, bred Nose, rundt Ansigt og et sovnigt Udseende. Han bærer en luvslidt sort Kiole; han skuler sit halte Been under

(14*)

Bordet, og udstrækker det andet paa en Maade, hvor-
paa hverken noget halt eller sundt skulde udstrækkes.
Den som saaledes seer ham, den skulde sandeligen
svørge paa, at han havde en godmædig ørlig Sicel
for sig, der just ikke kan rose sig af Overflodighed paa
Forstand, en munter, trostkyldig Kompan, der gierne
Vederqvæger sig ved Porter, der uden Knurren betaler
sin Skat og synger sit God save the King. Intet
poetisk Træk, ingen Straale af Genie i hans Ansigt.
Han er omtrent 47 Aar gl., og nedstammer fra en
ubersømt Familie i Grevskabet Lothian. I hans
Barndom satte gamle Folk ham, som han selv fortæller,
paa deres Kne, kaldte ham lille Waltry (lille
Walter), og fortalte ham allehaande gamle Historier
og Eventyr, imedens hans Brødre arbeidede derude;
da han halsede, var han selv fri for Arbeid. Maaskee
sylder Engeland denne hans Halten, at det nu bes-
siddes en stor Digter mere. Havde Walter Scotts
ene Been ikke været kortere end det andet, saa var der
maaskee blevet af ham en dygtig Haandværksmand,
men ingen Skribent. — Scott har øgget en Kone fra
Guernsey. Hun er en uægte Datter af den forrige
Hertug af Devonshire, og skal have bragt ham en
Medgivt paa 10,000 Pb. Sterling. Til hendes førs-
lige Egenskaber hører et ustyrligt Raserie imod dem,
der tage fat paa hendes Mands Værker. Man for-
tæller, at da Scotts Marmion var blevet critiseret i

Edinburghs Review, og hun nogen Tid bereftet var i Selskab med Recensenten, hun ikun med megen Umag afholdtes fra, at nappe ham i Øerne. Scott er vel-signet med flere gode Ting, der sielden falde i Digtens Lod. Han er Scheriff-Deputeret i et Grevskab, lader Forbrydere sætte i Fængsel, og sender dem heel behændigt til Galloirne. Han er ogsaa Clerc ved samme Ret, og for alt dekte nyder han en Indtøgt af 800 til 1000 Rd. Sterling. Skiondt de fleste Reisende, der komme til Edinburgh, besøge ham med Anbefalingsbreve, saa har han dog sieldent Selskab. Han indskräcker sin Omgang til nogle Personer af Ministerialpartiet, og er med Varme Kongen og den engelske Kirke tro. Hans Laber ere behagelige og ikke foranderlige; det eneste Affecterte, man bemærker hos ham, er, at han bestræber sig for, ei at gielde for Digter. Han er meget munter og har mange Anecdoter at fortælle; han gør ingen Fordringer, og glimrer derfor heller ikke i Selskaber.

Nørst Velkommen til Ingemann.

Alle Eider have hædret Digtekonsten, Menneskets
Kjønneste Ledsgarerinde fra Buggen til Graven, og in-
tet Folk var raat og forældet nok til gandske at være
stumpet for dens hellige Toner. I Grækenland og
Palæstina, i Hispania og i Scandinavien forenede
sig Plectret stedse med Sværdet, og den begeistrede
Kriger følte glad sit indre Kald. Senere, ligesom
de ydre Forme for Livet og dets Virkekreds blev mere
og mere forskellige, syntes det som om Digtekonstens
Sønner maatte tilhøre de stille fredelige Sysler, hvis
de udenfor deres Skjoldstab ellers skulde have Syslet.
Dette oprandt naturligvis deraf, at Nationerne blev
vorne; men den Vorne er ikke mere, som ethvert
Barn, Digter. I den prosaiske Undersøgelse af Sandt
og Fabel, Anstændigt og Nyttigt, git Phantasien un-
der, og skulde den nogensteds frit bevæge sig, maatte
be ydre Forhold begunstige den. Denne Begunstigelse
fandt den i den lærde Stand, der for at lære et Grunds-
sprog, hvori de hellige Bøger, hvori Pandekterne &c.
ere skrevne, nødtes til at lytte til Hellas Harpeklange
og Romerskjaldenes Lyra. Den hele øvrige Verden
bekymrede sig kun lidt om de braagede Sommerfugle-
Vinger, hvormed Phantasien svinger sig fra Blomst
til Blomst. Paas det Nyttiges Vægtsskal veiebe Blom-

sterstøvet saare Libet, og saaledes talte sig Ugelsen for
 Digtekonsten. Men unøgtelig havde Digterne stor
 Skyld i den Ligegyldighed, hvormed man betragtede
 dem. Tomme Efterklange, usle Spilfægterier med
 barokke Forestillinger og det Helliges Unvendelse til
 slaut Spøg, til nebrigt Smiger for jordisk Storhed,
 ja et ryggesløst Levnet — gørde dem altsor ofte til
 Gienstande for Medborernes Ningeagt. O, at dog
 Digteren, med det mindre eller det større Pund, vil-
 de sole, at af alle Herrens Gaver har han erholdt den
 høieste! at han blev givet at aue, hvad Philosophen ei-
 kan udgrunde; at igennem hans begeistrende Toner ud-
 taler sig det Evige og Uendelige. Erkiender han i Yd-
 myghed sin Bestemmelse, helliger han sit Hjerte til det
 store Embede, at udtale sit Syn paa det Evige der
 rører sig i ham, fremfor i Skaren af hans Medmennes-
 ker, da behøver han ikke at gribte efter jordiske Papir-
 Kroner; da skal han ei heller slae sin Harpe forgiveves.
 Lad saa end tusinde Forblindede miskiende hans hellige
 Kald; Nogle skulle erkiende, at han er udkaaren til
 Gubdommens Præst, og at han ikke taler af sig selv,
 og de skulle bortføres med hans Toner fra den smaalige
 Verden til hans Hjem og til deres Barndoms Hjem
 og dele hans harmlose Fred. Snart gaaer han bort
 til det stille Skyggernes Land, men hans Sange døe
 ikke med ham, og en taknemmelig Eftertid skal velsig-
 ne hans Minde.

Nedskriveren af disse Linier har nylig med inderlig Morelse læst Ingemanns deilige Digt: Lassos Besværsse, og vil giøre sine Landsmænd opmærksomme paa hvor sandt og skjænt den blideste af Danmarks Skjelde har digtet om Skjaldens Liv og Vilkaar. Er end dette Digt ikke som dramatisk nogen glimrende Blomst i Ingemanns Flora, det er som Malerie af Kunstnerlivets Høihed et værdigt og elskeligt Sidesyfke til Dohlenschlags Correggio, og naar den blide Sanger engang udfolder sine Himmelvinger og kaster Støvkiolen, skal dette Digt rørende tone over hans Grav.

Netop har det os aandelig beslægtede, ædle Danserfolk jublet deres elskede Skjald et Velkommen imøde, og han har inderlig sluttet sig i sit Fædrelands Arme efter en Stund at have vandret, Dansk i Hiertet og Dansk i Toner, under fremmede Himmellegnne. Med Uroe hørte Dine Landsmænd, ædle Barde, de Nygter, der bragte dem Efterretning om at Du i fjerne Lande havde fundet Din Grav i Bølgerne; men ogsaa i Norge slog mangt et Hierte vemodigt ved Tanken om at have hørt de sidste Toner fra Din Wolsharpe; egaa fra Norge lyder et glad „Velkommen til Dit Fædreland“ hen over Godanshavet. Jeg, hvem Gud gav en ringe Deel af den Gave han i stort Maal tilbelede Dig, jeg bover her at tolke Dig dette „Velkommen“ og at sige Dig, at Du er inderlig elsket imellem Nors Skjelde. Det maa jo glæde Dig, om det end kommer

fra en ubetydelig Mands Bryst; thi Kærlighed er det
jo Skjalden vil; dens Krands er ham dyrebare end
Laurens.

Lidet er mit Kalb paa Jord,
Svagt jeg ørre kan min Tunge;
Men fra Klippen i mit Øer
Maa jeg Dig min Vise sjunge.
Rørt jeg rækker Dig min Haand,
Bennehulde Skjald, og hæver
Glad, mens sig mit Herte hæver
Mod Din elÆtige Land.

Ei en Krands jeg binder Dig,
Mine Blomster er for matte;
Men saa godt det tyktes mig,
Om jeg en Viol Dig satte. —
Thi min Land Du er saa kær,
Procnæs Digter, Blancas Sanger,
Naar Du paa Din høie Ganger
Er Seraphens Himmel nær.

Naar Du knæler stille ned
For den tresold store Mester,
Naar paa Herrrens Missundhed
Hjet Du i Ørken fæster;
Naar den ringe Fisser maa
Herrrens Willie blidt udføre,
Naar i Trolbens Konst vi høre
Tidens vrangte Troe fremgaae.

Ingemann! fra Klippens Linde
Zoner Dig min ringe Gang;

Snart bens matte Røst vil svinde
 Hen i Tidens Hølgegang.
 Men den Stræng der svag mea tone,
 Skal i Østen vist engang
 Tone ud en bedre Sang
 Naar vi mødes for Guds Throne.

M. C. Hansen.

Hedelørkens Velkommenhjem til Nattergalen.

Længe har jeg savnet, o Broderlil! Din Sang;
 Hvor har Du været den Winter mørk og lang?
 Is og Sne har dækket mit lyngtakte Huus,
 Haglen om mig roslet i Stormenes Suus;
 Gensom har jeg flaggret paa Marken kold og hvid,
 Indrørligen længtes efter Foraorets Tid;
 Tænkt med Fryd og Smerte paa hensarne Lyft —
 Blomsterrige Sommer og frugtrige Høst.

Hvor har Du været den lune Foraarsnat?
 Lyttende jeg ledte giennem Skov eg giennem Krat;
 Solen straalte venlig igiennem Negn og Glub,
 Martsviolens dufted og Bogen sprang ud;
 Blomsterflokken smilte paa Ager og i Kær,
 Lundene grønnebes — men Du var ikke der;
 Alle de Smaafugle sang op i Skov og Bang —
 Hvor var Du henne, o Broder! med Din Sang?

Hvor har Du været den Sommernat saa luun?
 Øste jeg lyttende er vaagnet af mit Blund:
 Træsken kvidbred i Skovens dunkle Gal,
 Stillitsen og Droslen — men ingen Nattergal.
 Åh! hvor har Du været i Høsten, da jeg svang
 Over gule Stubbe mig i Skyen med min Gang?
 Alle mine Frender forlode mig nu —
 Zaug da, o Broder! og forlod mig ogsaa Du.

Var Du i det Land, hvor Citronen vokser vilb?
 Gulborangen glsber i Sommersolens Glid;
 Wilde Vinde viste fra Himlen reen og blaae,
 Giennem Myrthelunde de snelle Bække gaae.
 I de grønne Dale er Strængeleeg og Dands;
 Brune Vokter flaggre under spraglede Krands;
 Githaren klinger i maanelyse Nat;
 Brune Nine tindre under nikkende Hat.

Var Du i det Huus, som paa Soiser er bygt?
 Giennem mange Storme det stander fast og trygt:
 Gamle Marmorstætter udi den høie Hal
 Eytte saa tause til Klippefossens Fald.
 Der sørger Niobe for evig uden Trost;
 Gængerne krysts Laocoons Bryst;
 Hægteren krummer sig i Døden paa sin Arm,
 Cytherea smiler med Haanden paa sin Barm.

Var Du blandt de Klipper, som Skyen gaaer forbi?
 Budende i Taagen staer Mulen paa sin Stie,
 Gamle Drager lure i Hulen dyb og mørk;
 Klippeelven bruser hen i den øde Skov;
 Tordener brumle i Biergets hule Skov;
 Giennem Ros og Ule opstiger Euen røb.

Gnistrende Lava bag det flygtenbe Folk;
Mellem faldne Mure Banditten med sin Dolk.

Broder! af hvi vilde Du til det fierne Land
Drage bort saa vide ubover Mark og Strand?
Leer ei her om Dagen den Sol paa Himlen blaae?
Maanen ei om Natten med sine Stierner smaae?
Ingen Klippe reiser sin snebedækte Krop;
Men med Lov og Blomster er smyklet Hsiens Lov.
Ingen Klippeelve i Dalen brole vildt;
Men i grønne Enge gaaer Bækken taus og milbt.

O! saa bliv nu hjemme paa elste Fædrese!
Flyv ei meer forvoven ubover vilden Sse!
Lad de Andre flaggre ustadige omkring!
Her er dog det bedste paa hele Jordens Ring.
Bliv og hyg Dit Rebe i grønne Fædrelund!
Fryd med Dine Sange den tause Midnatstund!
Syng, naar Solen stiger paa Østenhimlen blaae!
Sædt, naar Solen daler, Du Dine Triller flaae!

S. S. Blicher.

Schielderup.

Stolte Laurbærtræ, som byder
Helten dine Lov, og Issen pryder,
Der omstraalebes af Sejrens Glands —
Staae kun urort! dennesinde
Kan jeg uden dine Blade binde
Grens usorvisnelige Krands.

Men af dig, du Slovens Konge!
 Dine grønne Blade evig unge
 Vil jeg plukke, gamle danske Eg! —
 Sædtbesæget vil jeg vinde
 Dem omkring den ødle danske Linde,
 Som — et længe — var i Graven bleg.

Schielberup! — hør! Harpen klinger
 Som bevæget af usete Vinger —
 Edie Schielberup! er det Din Hånd?
 Engel ubi himmerige!
 Hører Du de Toner, som opstige
 Fra en usortklaret Bardes Hånd?

Kan Du skue fra det Heie
 Skærerne, som af et jordiske Øje
 Vælbe frem i overjordiske Lyst?
 Salige! kan Du fornemme
 I Dit Paradiis den Glædestemme,
 Som udhryder af et døbligt Bryst?

Hvor den sorte Mand maa buske
 Under hvide Bødlers Nog, og sulke
 For han Lyset kun til Trældom saae,
 Hvor de lænkebundne Hænder
 Han forgiværes til Tyrannen vender,
 Der ham slæber over Bølgen blaa.

Der i hine Smertens Egne
 Lever end velsignet allevegne
 Mindet om den ødle blanke Mand:
 Denne blodbestenkte Slette
 Skal i Evigheder ej forgjætte
 Navnet af din Søn, o Fædeland!

Som en Guddom fra sin Himmel
 Steeg han ned blant arme Slavers Brimmel,
 Sankede dem til sin Faberbarm,
 Uden Lænke har han bundet
 Ørkens Son, og uden Sværdslag vundet
 Usordunklet Gejerherrenavn.

Gejerherre over Hjertet!
 Ej af Blod den mindste Draabe sværter
 Din Grobringts ætherrene Glands:
 Zaarerne, Din Haand har stilleb,
 Zaarerne, som ved Din Baare trilleb,
 Ere Perler i Din Heltekunds.

Frygter ej, at Skjalben higer
 Efter Sølv og Guld for byklet Smigel!
 Schielberup er længe i sin Grav.
 Intet Monument sig rejser,
 Ingen prægtig Marmorstatte knejser
 Over hans nedlagte Vandringestav.

Men en ærlig Bardes Stemme
 Skal igjennem mange Slægter gjemme
 Mindet om din Son, mit Fødeland.
 Slavekysten har hans Bene —
 Díse Runer paa hans Bautastene
 Ristes her paa gamle Danmarks Strand.

O. S. Blicher.

Bon Wefsten.

Hvide Blomst! hvorfor saa bly
Staaer du her i Sneens Ly
Oppe under Polen?
Hvorfor i den vilde Ørk
Under Klippen kold og mørk?
Eøst dig op mod Sølen!

Mildeelig du smiler Nej!
Just i Mørket var din Bej,
Skjøndt en Mørkets Hjender,
Just ved Nordens Kolde Barm,
Skjøndt i eget Hjerte varm
Blodet monne rinde.

Dersor ubi Mørkets Hjem
Lyset fra Jerusalem
Kob du venligt glæde;
Og med Ild af Sydens Sol
Nordens iisbedælte Pol
Kjærlig du optæde.

Du fra Hjem og Fædreland
Til en vild og fremmed Strand.
Vandred ufortræden;
Dersor som et Nordlys fal
Du paa Nordens Himmelhalb
Glinne efter Øden.

Hvide Blomst! hvorfor saa blyk
Løft dig op med højten Svæ!

Lad dig Solen stue!
Hvad du virkede, hvad du leed
Tegnet staer i Evighed
Med uslukket lue.

S. S. Blicher.

D u e t t e r .

Jomfruen. De Skumlere! det Esgnepak!
Jeg faaet Slegsfrebbet! tænk: hele to!

Kaboen. Tys, hierte Jomfru! tys! af Folkesnak
man veed jo, fun det halve man skal tro.

Moderen. Kys ei Wilhelm, Henriette!
Hører Du? jeg raader Dig.

Henriette. Moder! tro dog aldrig dette;
Han nok selv vil kysse mig.

P o l y b i u s.

„Det var Karle, de Gamle!“ sagde Rector Behra nauer til sin Niece, den blonde, fortyslende skønne Agathe, der arbeidede lige overfor ham ved Syebordet — „det var Karle, de Grækere og Romere!“ Og med disse Ord lukkede han en stor, for ham liggende Bog.

Agathe taug. Fra Morgen til Aften maatte hun høre dette Udraab af sin gamle Onkel, og pleiede i Almindelighed at give ham Ret med et smilende: „Ja, ja, kære Onkel!“ — „Saadanne monne S være, S tossede Wæsener —“ begyndte nu den gamle syrige Mand fortædelig. „Ad altiora kan S nu platud ikke svinge Ter op, og hvad der ikke kan bages, saltes, spæs eller vaskes, det er for Ter et Nonens, og rører ikke Eders Hierter.“ — Agathe sukkede; hun tænkte just i dette øieblik paa en Gienstand, der rørte hendes Hierter dybt, og dog hverken lod sig bage, salte, sye eller vaske.

„Teg maa virkelig fortælle Dig den Tildragelse.“ begyndte Rectoren, i det han efter slog Bogen op. „Hør nu! Kristsides“ — „med Tilnavn den Retsfærdige“ saldt Agathe ind — „at, kære Onkel, den Historie har De fortalt mig tusinde Gange, den kan jeg udenad!“ — „Udenad? Tusinde Gange? Saa, Mama sel Næsviis! Nea, hvordan lyder da den Historie,

man har hørt tusinde Gange og kan ubenab?" — „Aristides, med Lælnavn den Retfærdige" — fremplapprede Agathe i Peblingemaneer — „blev ved en Folkesamling, som udjog ham af Fæbrelandet, af en Almuesmand anmodet om, at skrive Navnet Aristides paa hans Lavle, fordi han ikke selv kunde skrive. Aristides gørde det, og spurgte: hvad har den Mand da gjort jer? Intet, svarte Karlen, jeg kan kun ikke vide, at man kalder ham den Retfærdige."

„Male," brummede Rectoren, miserabel fortalt, uden Kraft og Saft, som en Quartaner. Men hvad nu? Finder man det da ikke Ullagen værdt, at lære at liende et Folk, som Frihedens Stemme er saa hellig, at selv den Fortiensfuldeste maa underkaste sig den?" — „Jeg veed ikke," sagde Agathe ørgerlig. „hvad kiont De finder i, at en Mand, der formedelst sin ophoede Øyd i levende Live kaldtes den Retfærdige, maa vige for blindt og rasende Pøbelhad." — Der kom den arme Agathe kiont åfsted. „Ne lutor — Skosmager, bliv ved din Læst. Si tacuisles — havde Du holdt Din kaade Mund, havde Du ingen Dumhed sagt." Med disse Ord stod Rectoren vredeblussende op, tog sin Bog under Armen og gik.

I Døren vendte han sig endnu engang: „Man bilde sig for Alting ikke ind, at vi ikke vide, hvorfør Grækerne og Romerne idag forekomme os saa nichts-würdige. — Vi har allotria i Hovedet. Vi tænke

paa den Døgenicht, den bortsløbne Urtekremmersvend, den Vilhelm, hvis Geburtsdag det er idag. Ellers lob man det passere, men nu, efter Faderens Død, ere Forholdene anderledes. Den Vilhelm er en snævs Karl, en — en Hasendandser, en homo nequam et nullius frugis. Tilmeld er han en uvidende Blære in Litteris og en usammelagt Bengel, der har forgrebet sig paa vor Person. Ecce puncta diairesos, det er de Grunde, hvorfor hans og mit Navn aldrig kan udsiges sammen. Ugentvis vil han ikke heller bringe det høit i Udlændet. Men posito, han kom tilbage som General, for mig er og bliver han dog civiliter død. Man tage Saadant ad notam, Gemfru!“ Derned slog han opbragt Øren i efter sig, og gik brummende op paa sit Studerekammer.

Agathe lagde sit sionlokkede Hoved paa Sypuden og følte milde Daarer. Dakelen havde fuldkommen Ret. Det var Wilhelms, hendes elskede Wilhelms Fødselsdag, hun idag fejrede i det stille Hierte: det var den, der ikke tillod hende, at beundre Grækernes og Romernes Heltedebudst. „Det vilde han ogsaa have gjort!“ tilhvistede Ricterligheden hende ved ethvert op-hojet Træl i hin svundne Kæmpeold, og hun var fast overtydet om, at Vilhelm, naar Leiligheden gaves, vilde have tilkämpet sig Offerdoden som Leonidas, styrs

set sig i Fiendens Spyb, som Decius, eller labet sin
Mine udstinge af Solens Pike, som Regulus.

Rectoren tænkte anderledes, og havde vel paa sin
Viis ei heller gandse Urte. — Vilhelm Heydt, en
Raadssherres Son, var en smuk, men usyrlig Krabat,
som, stolende paa sit herlige Hoved, Intet gad lære i
Skolen. Græst og Latin, hvormed Rectoren uophor-
ligt piinte ham, var ham dødelig forhadt. Faderen
tog ham altsaa ud af Skolen, og satte ham i Lære hos
en Urtekremmer. — Hidtil havde Vilhelm været Agas-
thes baglige Legekammerat, og han hang ved den lille
Pige med en ubestryelig Inberlighed. Da han nu
forlod Skolen, gik hans Fader med ham til Rectoren,
med hvem han stod i venskabelig Forbindelse, for at
lade Drengen tage ordentlig Afsked.

Slioldt nu den gode Behrnauer ikke begreb, hvor-
ledes det var muligt, at man kunde foretrække nogen-
somhelst Stand for den Lærdes eller Skolemandens,
ytrede han sig dog temmelig venskabeligt for Faderen
over denne Forandring i hans Sons Leveplan. Det
unge Menneske kunde engang i Tiden, som reisende
Factor komme til Grækenland, meente han, ved samme
Leilighed træde i Handelssforbindelse med Nygrækerne,
og saaledes i det mindste erhverve sig en temmelig Inds-
igt i den nygræske Mundart, da nu engang det herlige
gamle ægtehelleniske Tungmaal ikke mere var at
finde der.

„Gud bevare mig fra al Commerce med Grækerne!“ fusede Vilhelm ubesindig ud. „Min Principal, der længe har opholdt sig i Frankrig, siger, der kalder man en falk Spiller un grec og Nygrækerne ere de ørgeste Gavtyve, man kan handle med. Jeg kan vel øenke, de har det efter deres Forfædre, thi Ebler falder ikke langt fra Stammen. De selv, Herr Rektor, sagde jo engang paa Skolen, at man forbudt pleieds ordsprogsvis at kalde alle Gavtyvestreger græca fides!“

Men hvo skildrer her den dybtkroenede Rektor lynende Brede! „Punica fides, han tredobbelte og tre Gange tredobbelte Es—“ streg han — „punica fides har jeg sagt!“ Og med disse Ord udstrakte han sin lange Knokkelhaab efter Synderens krusede Haartop. Men den smidige Krabat underløb Grækernes stivneude Bundsforbandt, og flied ham, før den tilspringende Faber kunde hindre det, saa kraftig hen i Hjørnet af Sofaen, at en tyk fra Rektorpartykken nedbølgende Taage formørkede Valpladsen. Vilhelm undveeg, og uden at øndse alle sin Vens Forestillinger sad den ørverdige Skolemand, ikke mælende et Ord, med Partyken for sine Fodder, hele ti Minutter, hvor Antigretteren havde sat ham. Endelig kom han til sig selv, og vor, saalænge hans Mine stode aabne, at holde den nichtswürdige Guilielmus Heydt ti Skribt fra sin Øer. „Og saadan Misgierning, saabant indigne facinus,“ sagde han til, ville ogsaa Guberne straffe!“

Møsten lod det til at den Gamle vilde beholde Ret. Wilhelm vilde heller ikke gisre godt i Læren, og da han ved sine hyppige faade Spilopper forstyrede den offentlige Rolighed, blev han af Senatet tilkiendt fire Ugers Arrest paa mager Kost. For imidlertid at seaae hans almeenagtede Fader, tillod man ham, at udstaae sin Straf i Skolecarceret istedetfor i Stadsfængslet, og til den Ende blev han overantvordet Rector Behrnauer.

Nu var han godt opskjortet. Han havde meent at komme til at høde i al Stilhed og Indgetogenhed, uden at blive seet og bekiget af Mogen — thi han var ligesaa ørgierrig som vild og overgiven. Rectoren derimod troede at skynde Grækernes og Romernes krænklede Ere, at stille Forbryderen, som Straffen saa hastig havde indhentet, offentlig til Skue, Andre til Skræk og Advarsel. Daglig trak han derfor op i Spidsen for hele Skolerungdommen til Gangens Gittervinhue og lod enhver Pedling, fra Primaneren til den yngste Quarzater, lige ind til ham, saa at Wilhelm hver Dag maatte lade sig begloe som et vildt Dyr. Derhos udraabte Rectoren pathetisk: „Discite, juvenes! Besiegt engang! Det kommer der ud af atforgiore sig mod sine Lærere og stiende Grækerne og Romerne i deres Grave.“ Arrestanten var førdig at forgaae, naar det frygtelige Corps med lydeligt Skrig og raslende Pennaler kom anmarscherende, og den hvide Rector

parke viiste sig som en Skyssile foran den til Carceret
Mørke vandrænde Peblingesværn.

Den lille blide Agathe kostede Vilhelms Straf og
Udmigelse hede Laarer. Hun sogte at mildne hans
Uhæld saa godt hun kunde, i det hun snart tilraabte
ham et Par venlige Ord, snart lod lidt Slikkerie falde
ned i Hullet til ham. Men engang overraskede Onkelen
hende ved et saadant Kærlighedsverk, og i det han
paakaldte alle Overs- og Underverdens Guder, greb han
det arme Barn ved Armen og forte hende bort som en
Stormvind. Aldrig har Agathe ret villet ud med hvad
der ved denne Lejlighed arriveerde hende, men hendes
nedslagne Nine og rodmende Kinder forraabte Vilhelm,
saa ofte han talte derom, at Onkelen i at straffe sin
Myndling for denne Gang havde foretrukket den mo-
derne Straffemæner for den antike. Da Vilhelm
igien slap ud og fulde tilbage til sin Principal, blev
hans Fader farlig syg. For at lette sin Moder hans
Pleie, maatte han tage hjem. Daglig foreløste han
her, for at opmunstre og adsprede den Syge, de forskiel-
ligste Bøger, og denne Lecture bestyrkede Vilhelms
Hang til at see sig om i Verden. Lejligheden tilbød sig
kun altfor snart. Faderen døde, og han besluttede nu,
med sin Moders Minde, at søge sit Brød som Skriver
eller Sekretair. Hun gav ham sin Belsignelse, for-
manede ham til det Gode, trykte ham et Par haarde
Dalsere i Næven, og den lystige Ungersvend drog, med

sin temmelig magre Mand sel paa Ryggen, veltilmobs ud af Byen, efter at have taget en om og hemmelig Afsked fra sin lille Kæreste.

Et Aar randt hen efter det andet — man hørte intet til ham. Saasofte Agathe spurgte efter ham hos Moderen, svarede den vakre Gamle bittert grødende: „jeg veed intet, mit Barn, slet intet!” Den stedse skionnere opblomstrende Agathe valte imidlertid megen Deeltagelse, hvortil den Omstændighed ikke lidet bidrog, at hun var den rige Onkels tilkommende Arving.

En ung hoist pedantisk Skolemand, ved Navn Pundelille, ansat som Collaborator ved Byens Skole, oploftede sine Wine til hende og anholdt formelig om hendes Haand. Hvorvel nu den gamle Behra nauer ikke ugerne saae Herr Pundelille som en god Philolog, led dog ikke den fysige, driftige Mand, hvis Ild syntes at blusse desto kraftigere i Beiret, jo ældre han blev, Collaboratorens øengstlig, ydmyge, umandige og krybende Væsen. Mandens bekendte Gierrighed og sær hæslige Ansigt havde især indtaget Agathes Herte for ham i den Grad, at Reetoren gav Herr Pundelille den Besked, han skulde melde sig igien om et Par Aar.

En Maaned randt hen efter den anden, et Føraar efter det andet — ikke et Ord fra Vilhelm. Agathe stod nu i sin Skionheds fulde Blomster, og den Herr Pundelille fastsatte Ternin nærmede sig sin Ende. Han var nu Tertius, havde arvet en betydelig Sum Penge,

og syntes ved det collegiaſſe Forhold at være blevet
Behrnauer taaleligere.

Just i dette kritiske Dieblik indløb Efterretninger fra Vilhelm. Paa Vejen fra Kirken indhentebe den gode Gamle Agathe en Søndag, viiste hende med Glede bestaarer et Brev og en Pung fuld af Guld, og samm mede: „fra min Vilhelm!“ Agathe græd ret herteligt med, ſindt der just intet var at græde over. Ved Rectorboligen fiktes de Lykkelige ad under lydelig Hulsen, og fastsatte en Aftentime, hvori de ret vilde giøre sig tilgode med det goede lange Brev.

At vise Onklen lige med eet ſin aabne Saligheds Himmel, holdt Agathe ikke for godt. Hun temperede derfor ſin Gleedes ſtraalende Farve, ſaa godt hun kunde, ved et mørkt Blik og en kummerfuld Mine. Men dog spillede den haabrigie Kicerligheds ſode Tryllesmilk om ben hvide Kind og de purpurrsde Læber. Hendes Gang var Ungdomsbands, og i hendes Die bœvede den helligste Længsels blinkende Taare. „Hvad er der med os?“ spurgte Rectoren: „Hvad har man for en Roselſe? Hvi flæber man ſaa frimodig og hartad exulte rende? Man svare!“ — „Teg, Kiære Onkel?“ spurgte Agathe ſagte og ſmilende. — „Maa ja, hvem ellers? Teg for min Deel beſinder mig i en fuldkommen paſtwiſſ ſtatu.“ — „Ak, Kiære Onkel! — der er kommet et Brev —“ — „Maa, vilde man ved hvert Brev, der kom, faaledes tage ſin politiske Ligevegt —“

„Ja, Søre Onkel, Brevet er fra Vilhelm!“ — „Fra Vil —, hm, hm! See, betragt en Gang! naa, hvad skriver da den Landlober?“ — „Landlober er han ei!“ faldt Agathe heftig ind — „Han sender sin Moder Penge.“ — „Naa, og skriver intet.“ — „Jh jo vist — han skriver — han skriver græst —“ — „Guilielms mus Heydt skriver græst? Til sin Moder?“ — „Fra Grækenland,“ rettede Agathe, „eller hvad det føre Sted hedder.“ — „Søre Sted? Agathe, ak Agathe, betenk hvad Du siger! Hvad hedder Stedet?“ — „Ak, jeg husser det ikke mere; men græst klang det, det veed jeg. Han skriver, han har lidt meget Dndt“ — Onkelen sagde ikke et Ord. — „Sygdom, Sorg og Kummer har han maattet lide —“ Rectoren taug. „Mangen, mangen Dag har han ikke havt andet at spise end tort Brod!“ — „Pergo!“ sagde Rectoren, slettende sit Hoved paa Haanden. „Pergo! videre!“ — „Bidere?“ spurgte Agathe i en skjærende Tone. „Skulde han maaskee sulte ihiel? — „Bene dixisti! Sulte ihiel, det havde maaskee bragt ham til Hornust. Men saa havde han ikke kunnet skrive Moderen til.“ Agathe borttorrede en i hendes Die blinkende Taare. „Tyve Guldsykker sender han sin Moder,“ begyndte hun paany. — „Hm! han har vel kostet hende ti Gange saameget.“ — „Nu er han Major i ssterrigst Dieneste.“ — „Ma — Major?“ stormede Rectoren forbauset. „Naa, nas — en vakker gradus. Og

stader i Grækenland?" „Ja, i Grækenland," forsløf
Frede Agathe modigere. „Hm, hm! Er mig dog ikke
bekjendt, at Erzhuset Østerrige har gjort acquisitiones
i Grækenland. Gad dog nok seet det Brev." „D,
det skal jeg strap hente!" raabte Agathe og sprang op.
„Vist ikke, vist ikke," sagde Rectoren; „man sætte
sig og spise sin Middagsmad. Det har slet intet Hasto
værk med Majorens Skrivelse; saa overmaade interessa-
serer den os just ikke!"

Det gode Dileblik var forbi. Men henimod Aften
kom det igien. Agathe hoppede, saasnat Onkelen var
i Classen, til Vilhelms Møber, som, inderlig glad
over at torde forkynde sin Sons Lykke, strap gav Bres-
vet hid. „Hvordan lever Agathe? Er hun mig troe,
elster hun mig endnu?" Disse Ord havde Moderen
læst i Margen af Brevet, og Agathe ilste henrykt hiem,
for ret at betragte de gyldne Ord. Hendes Indbille-
ningskraft afflørede hende derhos en saa yppig og simi-
lende Fremtid, at hun derover glemte at læse Brevet.
Nu ringede det. Hurtig skulste hun Bladet. Det var
Onkelen.

„Her er Brevet!" raabte hun den Indtræbende
imode. „Ei, hvad Brev! brummede han fortrøedeligt,
i det han lagde Hat og Stok fra sig og tog Plads i Læ-
nestolen. „Man flye mig Platonis symposion!" —
„Aa, siære Onkel! med Deres gamle Jøder — Græ-

Kere vilde jeg sige; nu taler De ikke et Ord ben helse Aften."

Rectorparlykken spabserede fra det ene Dre til det andet; et sikker Varsel for vaagnende Wrede. „Agathe," sagde han nu, „man er en Gaas — man give mig Bogen, og lægge for øvrigt en Capsun paa sin lascive Tunge." — Agathe gav ham Bogen, og satte sig stille hen ved sit Sybord.

Efter en halv Times Forlob lukkede Rectoren Bogen i med triumpherende Mine: „der staar det jo, Ord til andet. Jeg vidste nok hvad jeg sagde. Rector Behrmauerus tager ikke saa let feil, he, he, he! Naa, man communicere nu Brevet quæstionis!" „Her er det, kære Onkel," sagde Agathe, i det hun tog Brevet frem af sin Barm. „Hm, hm! — smilte den Gamle sarkastisk — Man har jo forvaret denne Skrivelse ganske fortæffelig vel!"

Nu læste han Brevet. Wilhelm meldte sin Morder, hvorlunde han, efter mangehaande Nod og Modgang, endelig var gaaet i Militairtjeneste. Ved sin smukke Haandskrift og gode Opsørel havde han anbefalet sig Commandeuren i den Grad, at han efter et Kars Forlob var blevet Officer. Nu havde han slusberet Dag og Nat, for at indhente det Forsomte. I Krigen havde Lykken været ham førbeles huld. Han avancerede til Capitain, forflyttedes til Generalstabben, og blev om soie Lid Major. Nu stod han i Theresiopol,

hvort han dirigerebe trigonometriske Opmaalinger. Han havde ikke villet tilskrive sin Moder for, for ei at forsøge hendes Sorg, eller bringe hende paa den Formening, at han begierte nogen Understøttelse af hende; desuden havde Tyrkkrigen hindret ham deri. Men næste Aar haabede han, hvis Himlen gav Fred, at kunne besøge hende.

„Theresiopol? — sagde Rectoren — Hm, hm, det klinger rigtignok, som om det var noget. Vil dog engang consultere Hübneri Zeitungs-Lexicon. — Bulgariet altsaa,” sagde han med Ringeagt, efterat have læst Artikelen igennem. „Tænkte jeg det ikke nok!” Med disse Ord lagde han Brevet sammen, og Agathe saae i Onkelens Mine Vilhelms Actier falde betydeligt. Nast vovede hun dersor nok en Storm paa Rectorens Hierte. „Mig lader han ogsaa ret kicerligt hilse.” — „Saa?” sagde den Gamle lyttende. „Ja, han spørger, om jeg endnu holder af ham som før, og om jeg tænker paa ham.” — „Betragt engang! mehercle! det maae vi dog selv læse.” Med disse Ord tog han Brevet tilbage, satte Brillerne paa, og læste nu ret opmærksomt, medens Agathe søgte at læse Liv eller Død i hans Blikke. „Ja det staer i Margen, gandske fint Krevet” tilfoiede hun endnu, ret modig midt i sin Angst.

Havde Du blot tiet, skakkels Pige, eller først læst Brevet noie igennem, da havde Du ikke fremkaldt det Uveit, det nu opstiger over Dit Hoved. Nejpe havde

Rectoren læst en liben Stund, før han begyndte at giore flere Grimasser, Parukken spabseette rase frem og tilbage, Fingrene løb som to Kronmestokke paa Snuusdaasen — alle Warsler for en fremsusende Storm. — „Nichtswürdige Hasendandser!“ hører Agathe flere Gange lydelig accentueret, og Maalen falder af hendes Haand. Nu bryder Stormen los. Med begge Hænder griber Rectoren vældeligen om to svære forgylde Knapper i sin kaneelbrune Kiole, tæt ved Halsen. Saalunde løber han ned Stormkridt nogle Gange op og ned i Stuen, uden at mæle et Ord, og ryster sig selv af og til saa kraftig, som om han havde den fiendtlige Major ved Kiolekraven. Angstens kolde Sveedbraaber perler paa Agathes Pande. Gandske nær triner den Forbitrede, endnu stedse i den samme Stilling, hen til den skælvende Pige og begynder, stammende af Vrede: „Hans hejdede Velbaarenhed, Oberstebagtmester Vilhelm Heydt nærer, som denne Skrivelse dokumenterer, en ikke gandske avantageuse Mening om os. Vi giengielde saadant, som sig het og bor, af gandske Hierre, vel ihukommende hans Nyggesloshed som Pebbling her i Skolen. Da det imidlertid børes os saa fore, som om bemeldte Herr Oberstebagtmester har Spekulation paa vor Myndling Agathe, og samme Agathe igien paa bemeldte Tribunus, saa byde og besale vi herved, under Straf af vor faderlige Unaade, fra Dato af indtil evige Tider, i Lethe at nedænke

Hans Thukommelse; hvorimod man holde sig parat til, inden fire Uger at contrahere matrimonium med Ter-tius ved Byens Skole, Herr Pundelille." — „For ingen Priis i Verden, — raahte Agathe — om det end kostede mit Liv!"

I samme Moment colliderte Onkelens tsrre Haand saa sterkt med Agathes Fløjelskind, at Zaarerne styrte af hendes Hine. „Man parerer Ordres, — streg Rectoren med Lovestemme — og egter inden siorten Dage Pundelillium, eller pakker sig paa Døren." Dermed tog han et Lys fra Bordet og forlod Værelset. Agathe samrede sig og græd. — Endelig faldt det hende ind at eftersee, hvad der dog kunde have giort den Gamle saa vred. Thi skondt han kunde faae det i en Hast, elskede han hende dog med Faderomhed, og havde, siden Vilhelm sad i Garceret, ikke givet hende et Slag. Det maatte altsaa være noget ret Slemt, der havde bragt ham til denne Haardhed. Hun giennemlæste nu Brevet ret opmærksomt. Der stod indvendig i Margen gandse tydeligt:

„Lever den gamle puddrede Bavian, Agathes Onkel, endnu? Gierne spillede jeg den gamle græsse Pikkelering endnu et Puds for al den Oval, han har voldet mig i Skolen."

Nu sukkede Agathe ligesaameget over Vilhelms Moders Ubesindighed, som over sin egen. Sagen var besværrre ikke at ændre: der blev hende altsaa ikke andet

Tilbage, end at tie og ved Omhed og Glæde at forsone den Gamles Brede. Dennes Trudsler vare ikke komme. Efter nogle Dages Forløb gørde Herr Pundelille, just som Rectoren var i Classen, sin Opvarming, og vævede en heel Deel frem om Haab og Elskovsvarme, hvorpaa Agathe fort og godt svarede, at hun, naar hun giftede sig, vilde gifte sig af Tilbøjelighed, altsaa ikke med ham. „Elskoven vil vel komme post festum nuptiale“ — meente Herr Pundelille — „vil nok komme, ganske overmaade venererede Demoiselle af Hiertet.“

Agathe værbigede ham intet Svar. Han gik og kom, og kom og gik, blev ofte til Aften, og Mandslingen snappede imber, naar han saae sit Snit, efter Agathes varme Gloielsingre, med sine altid fugtige, Kolde Hænder. Onkelen brød sig om Intet. I Pundelilles Nærvoerelse bestemte han Bryllupet til tre Uger efter. „Ikke sandt, Herr Collega tertius, dermed er De tilfreds?“ — „Hvis jeg tor være saa fræk —“ „Ei hvad! Væk med det skidne Kryberie! Man kan jo vel holde Bryllup uden derhos at være fræk.“ — „Pardonner, estumatislime, saadant var det ikke at forstaae. Jeg meente kun, om jeg torde være saa fræk at spørge, hvorban det staar sig med dotalitium eller Medgivten, eftersom jo Deres Rigdom i den hele Wye —“ „Ei, ei, Herr Collega,“ sagde Rectoren halv vred — „det var endnu skidnere. Efter De da

Agathum blot for Mebgivtens Skylb?" — „Jh vel
quasi dog. Den meget venereerte Demoiselles udvortes
Undighed er da en respectabel Tilgivt, synes mig useil-
barlig. Behager derfor Herr Rectoren gunstigst at be-
stemme —" „Jeg bestemmer slet intet," sagde Rec-
toren, endnu vredere. „Det maa komme an paa,
hvordan mine Børn forstyrde det af mig. Agathe, see
engang ud; det ringer."

Agathe gik, og bragte Aviserne tilbage. Møns-
dene grebe efter Bladene, og satte sig, begierligt inda-
sugende den politiske Honning, hver i sit Hørne af
Stuen. Efter en Stund raabte Pundelille pludselig:
„det afvende dog Himlen i Maabe!" — „Hvad er der
nu igien?" spurgte Rectoren.

„Læs De selv, humanistme! Der staer det." Rectoren læste: „Gesandternes Bestræbelser for at bis-
lægge Stridighederne mellem begge Hoffer, have været
forgiveves. Betydelige Troppekorps have derfor samlet
sig paa Grænsen, og man torde vel om soie Tid see
alvorlige Optru imøde." — „Besynderligt!" sagde
han. „De forrige Aviser talte endnu om Mægling." — „Jeg er en Ulykkens Mand, — raabte Pundelille —
hvis Landsherren hitter paa at ville føre Krig. Vor
allernaadigste Konge og Dronning skulde dog vel ikke —
hvad mener De, Herr Collega?" — „Uden Nodven-
dighed begynder Kongen ingen Krig," trøstede Recto-

ten. Men Pundelille var i sit Væsens Grundpiller saa dybt rystet, at han paa Gode skyndte sig hjem, uden at tage den sædvanlige omme Aftsted fra Agathe.

Næste Dags Morgen begyndte det alt at blive ærligt i Byen. Der kom een Couerer efter en anden fra Residenten, alle Krigsformenhedeb bleve borttransporteerte, Posten standset. Man talte stærkt om Landeværnets Organisation. Pundelille skialv og bøvede. En Oberst marscheerde ind i Spidsen for et betydeligt Troppekorps for at sikre Byen mod et Overfald, og fremstylene Landeværnets Udmarsch.

Saameget end Agathe sialv for Krigens Rødsler, slog dog hendes Hjerte høit af Glæde ved den Tanke, om at see sin Wilhelm drage ind som Seierherre i sin Fædrenestad.

Efter et Par Dages Forlob kom Pundelille en Middag aandelos og dødsbleg løbende, da Agathe just var ene hjemme. Hans Knæ bøvede, hans Læber bevægede sig convulsivisk. „At hvilket Torden slag, bedste Demoiselle! Gud forbarme sig over os Alle i Maade!” Med disse Ord sank han om i en Lænestoel.

„Jesus, min Onkel!” færg Agathe: „hvad fejler ham? hvor er han?” — „Hvad Onkel —” svarte Pundelille stammende. „Hele Byen fuld af Artillerister og Haubitser! — See, see der, Landesværnet maa aftenst.” — „At, nu forstaner jeg Dem først, — svarte Agathe leende — De har en Green

af Kanonfeberen, ikke sandt? De gab nok hellere tilbords end tilfelts?" — „Tilbords? Jeg har ingen Appetit, jeg har vaporess. Åh, hvor jeg har ondt for Hiertet!"

Agathe loe, saa Vandet traadte hende i Dinen. Hun rev et trykt Blad, han holdt i Haanden, fra ham og læste: Proklamation til Landeværnet. — „Ja, seer De, — stonnede Pundelille — seer De, Alle og Enhver maae grieve til de fordomme Vaaben, og jeg maa med, jeg svagelige unge Menneske!"

Rask traadte Rectoren ind. „Du min Skytsaand, mit Skjold og mit Værge!" raabte Pundelille halvt græbende, og krobb bag ved ham. „Åh, er det da sandt fortislime?" Behrnauer saae paa ham med store Dine. „Herr Tertiussen — erklaerede Agathe — er halv død af Skæk over Landeværnets forestaaende Ubmarsch og Artilleristernes Ingvartering her i Byen.

„Courage, Pundelille! lys Deres Brud, og da rask til Vaaben! Thi sandt er det, at Landeværnet rykker ud." — „Pyt med Bruden, Pyt med det Kys-serie! — streg Pundelille hvæsende — jeg kysser Ingen, jeg øgter Ingen, jeg vil til mine Dalere!"

„Elenlige midste Aand!" raabte Rectoren, glæbende af ædel Brede. „Åh jeg kunde love den usle Orm min Piges Haand — Psiui! Med os er det ude. Men rob ikke Deres flændige Feighed paa Skolen,

eller ved den levende Gud — ". Vor — dum! gik det paa Gaben.

Alle styrkede til Vinbuet. Tambouren rorte Trommen tæt udensor Rectoren, og oplestes derpaa en Proclamation til samtlige landværnspligtige Borgere om flux at samles paa Raadhuset. Pundelille maatte strax afsted med Rectoren, og Agathe takkede ret Himslen, fordi den havde slæbt den hende til Brudgom beslæmte Tertius saa fejkhertet.

Sildig om Aftenen kom Behrnauer tilbage. Som en Yngling glødede den gamle Mand af Kamplyst. „Monarken — sagde han — har talt et Ord i rette Tid. Foruden de allerede exceerte Landeværnstropper, der imorgen rykke ud, skal der af vore vorne Gymnasiaster organiseres en Drop Frivillige. Landsherren haaber, at de Gamles uafsladelige Studium i Cerere og Disciple skal have vakt og næret den klassiske Fortids frædrelandske Øyder. Og ved de Udodelige! han skal ikke have feilet. Jeg selv vil overvære disse Tyronders militaire Uddannelse, ja, jeg selv vil føre dem i Kampens Fld. Ha, hvor jeg skal arbeide! Men de unge Personer maa for Alting lære at see Blod. Man maa strax see at faae en Cryptia arrangeret. I vore Arrester ere der Heloter i svære Maengde, og skulde Krigen gaae i Langdrag, maatte vel de spartanske Parthenice — „Hvad vil alt det sige, kære Onkel?“ spurgte Agathe. „Cryptia, mit Barn,“ svarte Rectoren med en behas-

gelig Iver, „hed den Indretning i Sparta, ifolge hvilken man gav de modigste Unglinge en Dolk, og derpaa sendte dem, sparsomt forsynde med Levnetsmidler, ind i Landet, hvor de om Dagen laae i Baghold og om Natten nedstodte alle de Slaver, de træf paa: herved vænnedes de til krigerske Uforsærdethed.“ — „Det var jo skæckeligt,“ sukkede Agathe. — „Parthenice, det vil sige saameget som Tomfrubørn —“ blev Rectoren ved — „Det ringer!“ raahte Agathe, der ingen Lyst havde til noiere at lære Fortidens Anstalter at kiende, og sprang ud.

Imidlertid blev Krigens Gang alvorligere, og de frivillige Gymnasiasters Vaabenovelser stedse kraftigere. Fra Morgengrye saae man Rectoren paa det store Torv bivaane Exercitsen, som dreves med megen Iver under adskillige Over- og Underofficerers Opsigt og Anvisning. Sandelig! det var beundringsværdigt, hvorlunde den gamle Mand udholdt dette ham aldeles fremmede Liv, blot besiclet af den Idee, at efterligne Spartas Helte. Medens den første Halvdeel marscheerde og skild tilmaals, holdt han til den anden Halvdeel høist energiske Taler, hvori han fortalte de unge Krigere Fortidens meest op-hiede Heltegierninger, besværgende dem ved Ere og Hædreland, altid at giøre frontem mod Fienden, aldrig at bortkaste gladium, men holde det for den høieste Hæder og Lykke, at døe og bløde for Hædreslandet. Ja han forlangte endogsaa selv at blive ansat, hvilket dog,

med Hensyn til hans høie Alber, blev ham nægtet. Derimod erholdt han paa Magistratens Indberetning af Regieringen Capitains Characteer og Ridderkorset for sin ærværdige Tver. Da disse Hæderskenn offentlig bleve ham givne, trædte en Zaare i den vakkre Gamles Die, vidnende høit om hvad hans Hierte sollte i dette høitidsfulde Drieblik. Istedetfor hans kaneels brune Kiale bar han nu de Frivilliges Uniform med de ham tilkommende Udmærkelsestegn, derhos sit fingers brede hvide Halsklæde, sorte Silkestromper og Skoe med smaae runde Sølvspænder. En lang spanske Kaarde hang lødret ved hans venstre Side i det brede Belte. Høit oppe paa den hvide Giedehaars Paruk holdt sig med megen æquilibrist Kunstfærdighed en lille trekantet Hat med uhyre Cordons. Lidt ovenfor Maven brilleerde Civilordenen pro meritis. Saalunde udstafferet veeg han den hele Dag ikke af Pletten, og vilde med sin mangfollige Lærdom og glødende Tver have virket store Ting, hvis han ikke havde seet Alt, hvad der skulle udføres, i Forhold til Athen og Sparta. Saglebes maatte man igien frataage ham den Opsigt, man havde betroet ham over Stafetterne tilføds, fordi han ved i dem at skue Oldtidens Hemirodromer, hartad bragte dem til Forvivlelse. Iphikles, der løb over Kornarene, uden at nedtræbe dem; Lades, der løb saa rass, at hans Fodder intet Spor nogenside efterlode, var hans Forbillede, og han syntes, han var ganske rimelig, naar

han forlangte, at de stivbenede Bønderkarle paa een Dag skulde løbe ti Mile frem og tilbage. Det kom til Klage. Stadens Fædre betragede hverandre med spørgende Miner da Behrnauer provocerede til Philonidem og Anystim fra Elis, der ogsaa havde været Mennesker og paa een Dag havde tilbagelagt 1200 Stqdier, altsaa næsten 30 tydse Mile. Man fandt dette Factum hoist mørkvaerdigt, men maatte dog, paa Stafetternes gientagne Suppliker, tage Embedet fra ham. Ligesaalidet kunde man, som han forlangte, indføre den brune lacedæmoniske Suppe, hvortil han medbragte Recepten. Det velvise Raad smagte vel selv et Par Skeefulde af samme Suppe, men befandt sig saa ilde derefter, at Sessionerne maatte suspenderes hele otte Dage. Man vovede altsaa, uagtet derved kunde være sparet svære Penge, ikke at byde Garnisonen den.

Den kommanderende Officer, der agtede den gamle vakkre Behrnauer saare hosit, fortalte ham engang, man havde erfaret, at der i en faa Mile hinside Grænsen liggende fiendtlig Bye, under en svag Bedækning opbevaredes en utrolig Mængde Krigsfornedenheder af alle Slags. Saa usandsynligt det end var ham, synedes det ham dog Ullagen verdt, noiere at efterspeide Sagnets Grund: han sogte derfor et Menneske, der var snu og modig nok til at liste sig ind i Byen og, efter at have udforsket Alt, ud igien. Behrnauer studerede et Dieblik, derpaa omfavnede han Obersten og

raabte: „Teg har det!“ og nu fortalte han, hvorlunde et Menneske, man havde skiaaret Næse og Øren af, bløbende skulde begive sig til den omtalte By, og der med klagende Stemme forbandede sine grusomme Landsmænd. Nort af Medblidenhed vilde naturligvis Hjenden lukke den Fremmede ind i Byen, hvor han da gandst kommodigt kunde erkynlige sig om Alt, og derpaa ved første givne Leilighed smøre Haser. Det til denne Gre udseete Værktøi var ingen Anden end den arme Pundelille, som Behrnauer i sit Hiertes Inderste affskyede, fordi han som en los og ledig Mand paa 40 Aar, under Paaskud af Svagelighed havde permitteert sig. Man kan let tænke, hvor velkommen et saadant Hjerv vilde have været Herr Tertiussen. —

Obersten gjorde sig al Umage, for at vise den vakte Behrnauer det Eventyrlige og Uvisse i et saabant Stratagem, og bad ham, ikke at tænke videre derpaa. Men Behrnauer var ikke den Mand, han saa let opgav en Undlingsidee. Han havde nu engang sat sig det i Hovedet, at ville vise Obersten, hvorlunde en ægte Lærd, besølet af Grækernes og Romernes Helteaanb, viser sig der, hvor det gielder modig Alvorsdaad. Hørst at spionere, og derpaa ved Overrumpling med væbnet Haand indtage Pladsen — det var hans Tankefolge. Han tog derfor etter sin Tilflugt til Fortiben, og spadseerde, med Polybius i Lommen, udaf Porten til en lystig lille Skov, en Miils Bei borte omtrent, for ret

grundigt og klart at overlægge Sagen. — Ulykkeligvis havde en lille fiendtlig Husarcommando valgt sig samme Skov til sin Samlingsplads. Ogsaa de vilde snige sig saa nær som muligt til Byen, hvor Behrnauer hørte hjemme, opkære Nogen om de kunde, og derpaa rapportere. Hvor Krattet var tættest havde de skjult sig, ventende paa en af deres udsendte Kammerater, da de gennem Bustene, paa den smale Skovstie saae en Mand vandre frem, efter Klædedragten at dømme halv borgerlig, halv militair, løsende hoit i en Bog, hvorfod de ikke forstode et eneste Ord. Strax løb Troppens Anfører Hestene trække dybere ind i Skoven, bod to Husarer tilhøst besætte Udgangen af Godstien, og vendte nu paa, hvad den Enkelte vilde tage sig til. Behrnauer skred rast fremad. Paa eengang blev han staende i dybe Tanker og begyndte, omtrent 50 Skridt fra be lurenude Fiender, som han vendte Ryggen, folgende Monolog: „Obersten har Ret, det var et tosset Paafund med Pundelille, han er for dum til Spion. Poslyb har godt ved at snakke, paa hans Tid havde man ingen Kanoner! Men hvad Wagatel — de har vel heller ingen her. Og om end saa var — Med mine Tyronibus bryder jeg op i en mørk og stormende Nat, skyrter frem, sprænger Porten under tordnende Krigsraab, farer ind i Byen med Stridssang paa Læben og Vaaben i Haanden, en panisæ Skæk adspreder Besætningen; hvad der kommer os i Veien, støde vi ned for

Gode, sg — ved de Udsædelige! Seiren er — „Vor!” sagde Husarofficeren, og faldt smilende i Rectorens oploftede Arm. „Ha, Torræderie!” skreg denne, „skændig, punisk Torræderie!” Men Husarerne fæstede en Kappe over hans Hine og bandt hans Hænder. En af dem tog ham op til sig paa Hesten, og nu joge de afsted i stormende Løb. Efter et Par Timers Forleb stod Behrnauer med sin Polybius, der af samtlige Husarer blev anseet for en Hexebog, for Besætningens Chef. Denne, der havde tient sig op fra gemeen Soldat af, trøstede sig ikke til saa rase væk at domme en Mand, om hvis forunderlige Bog, rolige Forhold og blandede Sprog han ikke vidste hvad han skulde troe eller tænke. Han sendte ham derfor med det kraftige korte Signalement: „En Hovedspion” til Corps-Commandantens Hovedqvarter. Neppe havde denne hørt Behrnauers Navn, Bopæl og Stand, før han befalede, at kalde Obersten ved sin Generalstab. „Giæt engang, kære Heydt, — raabte han den Indtrædende imøde — hvilken Gangst mine Husarer have gjort idag?” — „Jeg har hørt det alt — en Hovedspion!” — „Ja, men hvad hedder han?” — „Hvor skulde jeg vide det, kære Broder?” — „Samuel Behrnauer, Rector ved Gymnasiet —” — „For Hilmens Skyld! og Deres Excellents?” — „Ja, der er ikke andet for, jeg maa lade ham skyde.” — „Her seer De mig for Deres Fodder” raabte Heydt, „Maade, Maade for den ulykkelige gamle

Mand!" — „Heydt!" sagde Generalen omfintlig, i det han oplostede den knælende, „troer Du virkelig, jeg et Øieblik kunde glemme, at Du har reddet mit Liv og min Ære? Væk med den tossede Excellents, og glæd Dig med mig, thi jeg seer kostelige Lsier og herlige Udsigter for Dig imode!" — „Tilgiv mig — men var nu Behrnauer virkelig skyldig —" — „Det er han ei. Han gif og spadserede i Krattek, og blev, mens han gif og svadronerede om Kamp og Overfald, selv overfalden og indbragt. Polybius og Landværnsuniformen, hvoraf han havde den ene Halvdeel pas, beviser, ikke mindre end Fortienskorset, han bærer, at han ved Organisationen af Nationalbevæbningen har viist ubmørket Iver, og for saavidt er han vor Fiende og Fange, videre ikke. De nyeste Efterretninger fra Hyrstens Hovedqvarter bebude desuden, at Freden er næer. Jeg tør da nok unde mig en Spøg med Manden, og Du skal være mig behjelpeelig derveb. Gaae nu bort og gisr Dig saa ukiendelig som muligt. Kom da hid, og Du vil finde ham her. Du beder for ham, jeg er ubevægelig, men overgiver mig dog endelig paa Beitingelse."

Heydt gif, og Behrnauer førtes for Generalen, her fort og godt erklærede ham, han var overbeviist om Spionerie, og havde altsaa det Børste at befrygte. — Behrnauer holdt god Hatning og beraabte sig paa sin Uskyldighed. „Men denne høist fordægtige Beg —

spurgte Generalen — ber uselbarlig inbeholder Nøglen til en hemmelig Correspondents?" — „Jeg forsikrer Dere Exellents, — svarte Rectoren — at denne høist uskyldige Bog er den berømte græske Autor Polybius, der vist er Dem ligesaa bekjendt som mig!" — „Ei hvad! De kan bilde mig ind hvad De vil, jeg ved Tanden ikke om det er persisk eller arabisk. Var Obersten i min Generalstab her, det var noget Undet. Han kender alle Sprog." — „Af Gud! — sukkede Behrnauer herteligt — var dog blot den værdige Mand tilstede!"

Nu gik Døren op. En Officer med svære sorte Knebelbarker, en Bandage om det venstre Øje, og en Krykke, haldede ind. „Aa, kære Oberst — hilste Generalen ham — godt at De kommer. Her er den igaar indbragte Rectør Behrnauer. Han er vel allerede tilstrækkelig overbevist om Spionerie, men har endnu til Overslod en fordægtig Bog hos sig, som gør hans Sag gaudske og albeles fortvivlet. Siig De Dere's Mening. — „Jeg kan kun beklage, — begyndte Heydt med forandret Stemme — at en Mand af saa almeen bekjendt philologisk Lærdom, som Herr Rectoren, kunde lade sig bruge til saa misligt et Hverv. Sovrigt — Han trak paa Skuldrene. — „Jeg forstaar — tog Generalen Ordet — og vil lade Retten sit Lob. Herr, gior Dem beredt paa det Værste! Alt hvad jeg kan giøre af Agtelse for Dere's graae Haar og seldne Lær

dom, er, at forvandle den almindelige militaire Straf — til Giftbægeret. Saa ender De i det mindste klassifist." — „Deres Excellents" — faldt Heydt hurtig ind, frygtende for, at Skrækken skulde virke for voldsomt paa den gamle Mand — „vil dog vel lade Maade gaae for Met?"

„Afsaa øse?" sagde Behrnauer, synlig rystet. „Vistnok en herlig Død, Døden for Fædrelandet, saa herlig, som nogen Græker eller Romer har smagt den! Naa, — jeg er gammel — Maalet nær besuden. Men min Agathe!" — Hans Stemme bævede. „Deres Excellents! — bad han i en rørende Tone — jeg er uskyldig, jeg har en attenaarig Myndling, som jeg er i Faders Sted, forbarme Dem og lad mig vedersafres Maade!"

Heydt skialv af Angst. Han tog Bogen: „er det den berygtede Libel?" spurgte han rasle. — „Det er den, det kommer an paa Deres Dom." — Heydt rev Bogen op. „Det er Polyb, en græs Skribent, der har afhandlet de Gamles Krigskunst. Nuomstunder i Praxis aldeles ubrugbar! Det krummer ikke et Haar paa hans Hoved." — „Alvorligt?" spurgte Generalen. „Nu seer Deres Excellents!" raabte Rectoren med vaagnende Mod. „O min allerhoistærede Herr Oberst, Dem har jeg maaskee at takke for mit Liv." — „Hvis Deres Excellents — tog Heydt Ordet — vilde lægge nogen Vægt paa min Forbon, vilde jeg nove, at intet-

ebere for Behrnauer. Den Skade, han ved denne
Bog kunde tilfoie os, er aldeles imaginair. Hans Uds-
sagn beviser Intet imod ham; men det Tab, den gamle
Litteratur vilde lide ved hans Død, var uopretteligt.
Deres Excellence lade derfor den Dem egne Mildhed
tale, og benaarde den hæderværdige Gamle!"

Generalen syntes at betænke sig. „Nu velan! —
udbrød han omsider — for Deres Skyld, han være fri,
men skynd Dem over Grøndsen." — En Ordonnans-
Officer trædte ind med en Depesche — Heydt vendte
sig om til Winduet. Generalen brød Seglet, løste og
udbrød: „Freden er undertegnet! Gaae De nu med
Fred, gamle Herre, og glem aldrig, at De skylder
Obersten her Deres Liv!" — „Endnu en Naade! —
Min Frelser ledsgage mig, at ogsaa Agathe kan takke
ham!"

Et Nvarteer ester rullede en Bogn med den fors-
kædte Heydt og Behrnauer over Grøndsen. Rectorens
Taknemmelighed udgiød sig i en uændelig Talestrøm.
Vel ti Gange spurgte han Heydt, om han var gift,
hvorhos denne viiste paa sin Kyrke og sit forbundne
Sie. „Bagatell! Bagatell!" raabte Behrnauer henrykt,
og føjede ganske sagte til: „Naa, naa, jeg haaber,
man skal finde Agathem og 50,000 Dalers Medgivt
antagelig?"

Nu holdt Bognen ubenfor Rectorens. Agathe
slyptede ned. Hun svømmede i Glædestaarer, og qualte

Hartad den Gamle med sine Favntag. „Stille, Agatha — smilte Denne — man moderere sig, man slæn Vand i Blodet. Hvor er man da? in platea: paa Gaden. Seer man da ikke Hans højvelbaerne Maade, Herr Obersten?” — „Undskyld mig, Herr Oberst! — sagde Agathe i den sydreste Tone — undskyld, at Datteren fryder sig over sin gienfundne Fader!” Men Herr Obersten havde ved Klangen af denne Stemme nær forglemt sin Krykke, og med eet Spring skyttet ned af Vognen i Agathes Arme. Til god Lykke bønnte han sig dog, og tog Hornusten fangen.

Nu var man inde i Stuen. „Agatha,” begyndte Rectoren alvorligt, i det han gjorde sig det kommodigt efter udstandne Krigsviberværdigheder — „for alle Ting takke vi nu den grundgode Gud, hvis allerhøieste Clementia og viseste Providentia igien har ført os hid!” — Det var et høitibeligt Døeblik; den gamle soluløse Ledende Mand knælende med foldede Hænder, ved Siden af ham den blomstrende Pige. Højdt Hierte var bristefærdigt, saa voldsomt slog det. — „Nu omfavne man Herr Obersten. Dette første Kys min Liberatori. Uden ham var jeg død, væk, discessus e vita.” — „Hvor gierne takker jeg min gode Onkels Frelser,” hvistede Agathe, og bød Krigsmanden sin glødende Kind. „Det anbet Kys — blev Rectoren ved — give man iligemaade Herr Obersten som tilkommende Wgteconsort, præpositis præponendis, det vil sige, hvis han

flottet om os." — „Hvorledes, jeg torde haabe?" spurgte Heydt henrykt. — „Kære Onkel! — stammede Agathe forvirret — nu? Jeg kiender jo endnu ikke det mindste til Herr Obersten" — „Et Ord blot! — falbt Heydt ind — Jeg modtager med Hierskens Glæde Deres gyldne Tilbud, og holder mig for det lykkeligste Menneske, hvis Deres Niece troer mig hende værd, men for Alting har jeg en Venstabspligt at opfylde, og troer heri at kunne regne paa Deres Hierte." — „Regn De kun ræs væk, hoistærede Ven og Svigersøn in spe. Hvad er det?" — „De tilgive min Vaabenbroder Wilhelm Heydt!" — „Hm, hm, — kommede Rectoren sig — denne Maleficus, denne Guilielmus" — „Jeg har Deres Ord, kære Behrnauer" — „Tilgivelse for den ulykkelige Heydt!" hav Agathe med Taarer. — „Nu, nu, — meente Rectoren — man er jo ikke den taprisske Klippe. Man har jo ogsaa et Hierte. Vi tilgive Guilielmo, og var han her paa det samme" — „Han er her," raabte Wilhelm, bortkastende Bandage og Knebelbart, med naturlig Røst. Langt bort sloi Krykke og Surtout, og mandig skøn stod han nu i Oberstsuniform for sin Elskedes Nine.

Hverken hun eller ben Gamle torde troe hvad de saae. „Fili, fili," truede Rectoren med oploftet Per gefinger — „Man har giort os svære Gasconader, man har ederet Libellos famulos in hucem mod os,

hvorformebest man af os acerrime er blevet habet.
Men man har reddet vort Liv, man agter og forstaaer
de gamle Autores. Altsaa — veniam damus pe-
timusque vicisim." Med disse Ord fastede han
Ugathe i Vilhelms Arme.

H o l g e r   D a n f l e s

Bekjent er Holgers Navn. Hans Bevritter maa-
ske mindre. Hans Tidsalbers Afstand, og vor Smags
Afstand fra hans Tid have indhyllet dem i Ulberdom-
mens og Glemsebens støvede Slør.

Holger tabte sin elskede Balduin ved Keisers-
iens Haand. Det var hans Kierligheds og hans
Hiertes hulde Førstebaerne, hans ungdommelige Drøm-
mes saligste Minde. Efter et feilslaget Hævnangreb
paa Morderens Liv, maa han, forviist til Erkebiskop
Turpins Slot, tilbagetvinge sin Fabersmerke, og, sist-
ende sig paa Bevidstheden om den retfærdige Sag, op-
pebie af Tiden allene, om den endnu paa denne Side
af den evige Domstol vil afgøre hans Netssag eller ikke.
Det lykkelige Udfald af en afgørende for hele Frankrigs
viktig Tvekamp melb Ræmpen Bruhier, hvori Hol-

ger seirer, giver ham endelig den forønskede Leilighed
ihænde til vilstærligen at giennembryde Dæmningen for
sit Hierta. Man uleverer ham hans Balduins Mor-
der; Faderen tor nu være Dommer; Karl den Stores
Samtykke, og en heel Forsamlings smigerløse Bisald
ere paa hans Side; hans Smerte tor nu bryde frem;
thi altid var han mere Menneske, end Helt. Hvo
venter her et andet Udfald, end det, selve Sagens Na-
tur synes at begunstige? Holgers Sværd er draget;
Alles Nine stirre mod Staaret; i dette Moment maa
det afgjorende Hug falde, og —

Ah! vore Taarer runde forhen ned paa hans usky-
digtblodende Faderhierte; men nu stirre vi op til hans
Storhed. Hans Heiheds Solstraale tørre de taare-
vædte Kinder, og den vakte Medlidenhed svulmer over
i Beundring.

Kaiserligt Telt ved Loireslodens Bredder.

Karl den Store; Karlmann; Erkebisshop
Turpin; Holger; Rigets Riddere og
Edle; det tilstimplende Folk.

Karl (siddende; paa hans høje Side staar hans
Søn, paa venstre Erkebispen. Han reiser sig). Din Arm,
min Holger, har jeg at takke for denne hædersfulde
Seier over Afrikanderne, og vort Rigets Fred. De he-

denne Folkesærd have alt forladt mine Grændser, og jeg seer kun lykkelige Undersætter trindest omkring mig. Det er Frugten af Din Tapperhed. Hærlig er Dagen oprunden for Eder Alle; endnu hærligere skal den dale for Eder. Men ogsaa for mig? — Aa, Kronen trykker tungt paa mit Hoved; man hviler ikke godt paa det keiserlige Hynde. Hærskerens Sorger ere mindre blide, end de Lydendes. Men, vider! disse Smerter ere saa imod en Faders Lidelser, der maa frygte for at miste sit kosteligste Klenodie. Intet Purpur døller hans Ovaler; de larme kun endmere frygteligt derunder. — Jeg har givet Dig, Holger, mit keiserlige Ord; ak! gib det nu tilbage til Faderen, isfald Du maaske mener det mindre godt med Keiseren. For mit Riges Store lagde jeg dette Ord i Dine Hænder, og Dine ribberlige Hænder toge det; jeg tor ei tage det tilbage igien. Men blode tor jeg lade mit Hjerte, og Du maa see dets Wunder. Tael; — hvad forlanger Du?

Holger (folkst). At J holder Eders Ord helligt.
 Karl. Og intet Andet, end det? — Dit rynede Bryn og Dit mørkhenrullende Wie have salt tilrigere, end Din Lunge. Man siger om Dig, Du engang har elsket. Da var Kærlighed en Wildfarelse af Naturen. Dit Hjerte er haardt som Din Brynie. Gels ved Elisas Varm slog det ikke mildere. — Hvor

øste har Du ei, naar Du i den vildeste Tummel reb
ved Siden af mig, og mit Sværd vilde svinge sig
over den Værgeløses Hoved, hvor øste har Du ei da
Kærligt holdt min Høire tilbage, og hindret Hugget.
Da saae jeg paa Dig — Du smilede, og mit Indre frys-
dede sig derover. — Stakkels Keiser, det var en ans-
den Holger! Kun deres Vaaben og deres Navne var-
de samme. Hün cærede Naturen; i denne har den vans-
gret sig selv. Eller besidder Du Mod nok til at vise,
at jeg tog feil?

Holger. Tog J ikke feil, saa vilde man kunne
overtyde mig om en Wildfarelse. Keiserens Ord er
Guds Ord. Reent og helligt; fast og evigt. Af
begge to gad jeg nødig tage feil. Gior, hvad J lovede,
og udleverer mig Eders Son.

Karl (smertefuld). Dyrkt lader Du mig betale Din
Seier! Kunde jeg give Dig den igien! — Jeg har
kiocht mit Folks Himmel med et Helved for mit Hierte.
— O, ved Ereenigheden! Kiobet kan ikke bestaae.
Denne Handel har giort Eder riig, og mig til Tigger.
— Holger! ved Din store Forfabers Doolins Skygge,
ved Din Hæder, ved Dit ridderlige Navn, ved — tor
jeg endnu siige dette Ord? — ved Kærigheden til Din
gode Keiser, besværger jeg Dig: sonderriiv ei mit fa-
derlige Hierte. See, denne der er min Son....

Holger (alvorlig). Og min Sons Morder.

Karl. Hans Ungdom har giort ham dertil,

Holger. Mig har den giort barneløs.

Karl (med stigende Affekt). Og derfor skal ogsaa jeg vorde det? Bee over den betænksomme Morder! — Hvad der gav min Son Dolken ihænde, maa vriste den af Haanden paa Dig. Hvad der undskylder min Son, maa anklage Dig, hvad der retsfærdiggjør ham, fordomme Dig. Hvordan? Har jeg maaskee opdraget ham for Din Blodtørst, eller blevst Du enig herom med hans Moder? Hvordan?

Holger (uden Interesse). Ingen af Demene. Men I har givet mig Eders Ord.

Karl (i højeste Affekt). Nu, da tale Keiseren, naar Du ei vilst høre Faderen. Barbar, Du skalst ei have ham. (Han griber Sværdet; Holger gaaer ham biær et Skridt imøde. Dump Mumlen iblandt Folket). Ablyd, Basal!

Erkebisshop Turpin (trædende mellem dem). Fred, i Herrens Navn! Holdt, naabigste Monark; tilbage, Holger! — End ei længe er det siden, at vi have siunger en Lovsang til Livets og Dødens Herre for den Hvide, han giengav sit Folk efter Msie og Blodsudgivelse; ville vi vække hans Brede paany? — Tils giv, min naadigste Keiser; jeg maa tale saalunde. Eders Bel er mit Høieste. Hvad er et ydre Skær af Samdrægtighed, naar Nag og Tvedragt hørje det Indre? Et udvortes frugtbart Bierg, begroet med Skov og Krat, i hvis Skæb en fortærende Lava syder. —

O, min Keiser, at jeg saalunde maa tale til Eder.
 Men min Taushed vilde være en Forbrydelse. Jeg
 kan ikke bifalde Eders Tale; thi I haver svoret, og
 veed selv, hvad en God betyder. Ridderpligt kan ei bes-
 staae, naar Keiserordet vorder Skiemt; da oploses af
 sig selv det Vaand, som holdt Eders Folk fast ved Eders
 Hjerte, og Trostab vorder et Eventyr. — Mægtigste
 Keiser, Du, som bekæmpede saa mangen stolt Fiende,
 bekæmp engang Dit eget Hjerte. Giv os et Exempel,
 hvis Storhed vil blive en Gaade for Aarhundreder,
 som intet Sagn vil fortie, ingen Kronike gaae forbi.
 Handle saaledes, at engang Efterverbener med Undren
 tilraabe hverandre: „Vi kunne kun tænke det; Karl
 allene kunde giøre det!” (stor Pause. Med Eftertryk)
 Karl den Store!

Karl. Gud! Saar maa jeg da — (Smerte quæ-
 ler hans Ord).

Erkebispen. Velsignet være det Diblik, da
 min Keiser talte saa. Hvo miskiender Eder endnu i
 disse Ord? — Og nu (vendende sig til Holger) kun et
 Par Ord endnu til Dig.

Holger (med bortvendt Nasyn). Fatter Eder kort.

Erkebispen. Saar kort, som vilde jeg velsigne
 min dodelige Fiende. — Du regner Din Slægt fra
 Rundbordets *) Tider; vel Dig, at Du kanst det.

---

*) Dette sørdeles kunstige runde Bord, - forfærdiget af
 Troldmanden Merlin i Carduel (eller Carlion) i Wales,

Men vebst Du og, hvad der giorde dette Mundborb
 saa udødeligt? Dets Riddere vare ikke blot Helte, de
 vare ogsaa øbelmodige Mennester. Heltemod, uden
 Menneskelighed, er et slebet Sværd i Barnets Haand,
 og Heltedaab allene bortveires, liig Stovet, Din Gans-
 gers Hov opfyger, endnu for den nærmere sig en anden
 Generation. Edelsind er den Traad, hvorved Heltes-
 mod spinder sig frem, og naar Edelsind gav Islæt,
 danner Heltedaaben endelig en Bæv, som aldrig son-
 derrives. — Stor var Din faderlige Smerte, da Du
 tabte Din Balbuin, det veed jeg; og retfærdig, det
 føler jeg. Men, siig selv; de Wunder, hans Død
 slog i Dit Hjerte, kunne umuligt bløde endnu, eller
 — Du havde allerede blødt Livet bort med dem. Des-
 res Blod maa for længesiden være stillet. Og hvordan,
 Riddere? Vare deres Smerter da saa sode, at Du
 saa inderligt kan ønske Billedet af disse Libesser tilbage?
 Eller troer Du, at Keiserfolelser ere mindre end Mens-
 neskefolelser, og Keisertaaerer mindre rorende, end Rids-
 dertaaarer? — Holger, hvilket Offer bragte Du hele

havde 13 Gæder, som ikun indrommedes til saabanne
 Riddere, der havde aflagt fast utrolige Prover paa
 Manddom og Ridderfærd. Kong Arthus, Hevdingen
 i den romantiske Tidssalver, havde Forsedet. Af Dr-
 denslovene fremlyser en ligesaa human som krigerris-
 hænd. Vid. Nyerups Beskrivelse over Morsstabslæsning
 i Danmark og Norge Pag. 115. Overs. A. n. m.

Franktige, naar Du vilde forsage Dine Førdringer og med Kærlighed tilgive Din Sons Morder. (med Varme) Høieste Hornærmelse og høieste Tilgivelse omfavnes jo saa gierne hos skionne Siele! — Læg engang alle Disse Heltebedrivter sammen, og vei dem nu imod det eneste, usle, lille Ord: „Leg tilgiver!“ — O! snart vilde Du see, hvilken Skaal der gav Udslaget, og undres over Dig selv og Din uøble Dvælen.

Holger (fornærmet). Biskop, kommer ei Ribeberen for nær. J ved ei, hvad der er en Ridder ædelt eller uædelt.

Erkebispen (til Keiseren). Naadigste Monark, mit Hverv nærmer sig sin Ende, Eders sin Begyndelse. Jeg veed, J er fættet; skuffer ei vor Forventning.

Karl (halv sagte). Tør jeg andet?

Erkebispen (med vromdigt Blik, halvt til Keiseren, halvt til Holger). Holger! —

Holger (læggende haanden paa sit Hjerte). Og saa jeg tor ikke andet.

Karl (med tilsyneladende Hatning). Giver ham min Kar.... (Taarer quæle den anden Stavelse; han vender sit Ansigt bort).

(Erkebispen nærmer sig taus til den stielvene Karlmann, og fører ham ved Haanden hen til Holger. Med Noslen river denne sit brede Sværd ud; hans venstre Haand griber rasende i Karlmanns Haar. Et frygteligt, høitidstøldt Stille i Forsamlingen. Sværdet sus

ser i Eusten. Keiseren gyser synlig sammen. (Engstlig
frembrydende Suk hos Mængden.)

Holger (abler pludselig Prinsen fare, og kaster
Sværbet fra sig. Hans Asyn gaaer over til et kærligt
Smil, som vorde man venlig overrasket, eller troer at ha
ve overrasket Nogen). O, min Keiser! (kastende sig ned.)
See mig her ved Dine Fodder! Tilgiv, jeg smertebe
Dig; men jeg giorde det, for ei at smerte Dig end
mere. Sku ned, naadigste Keiser. Her knæler jeg,
og her stander Din Son, hvis Liv er mig ligesaa hela
ligt, som Dit eget; vort Skyldbrev er sonderrevet,
saar sandt som Himlen ei vil forbeholde mig min Skyld.
— Vær frøstet! Din Karlmann lever; der, tag ham
tilbage af mine Arme.

(Ulmidelig Jublen:)

„Held, Held den ødle Holger!“

(Fader og Son omfavne hinanden kærligt.)

(H. P. G. Hinge.)

Mesmer, den første Magnetiseur.

Mesmer begyndte sin medicinske Löbebane i Wien,
hvor hans Huus var en Samlingeplads for Alt, hvad
der var stort og fornemt. Men den Tid, som ikke blev
anvendt paa Fortlystelser, tilbragte han i sit chemiske

Laboratorium, og det varede ikke længe, inden han er-
hvervede sig Navn af en stor Alchymist, som bestæftis-
gede sig med de vigtigste og nyttigste Undersøgelser.
1766 offentliggjorde han først Gienstanden og Naturen
af sine hemmelige Arbeider. Alle hans Opdagelser gik
ud paa Magneten, som efter hans Hypothes var det
største og sikreste Hjælpemiddel mod alle de Svagheder,
som kunde tilstøde det menneskelige Legeme. Denne
Mesmers Erklæring opvakte en almindelig Sensation,
især da han paa samme Tid oprettede et Hospital i sit
Huus, hvor han uden Betaling antog Patienter. Han
var desuden saa heldig at fåe nogle navnkundige Læger
over paa sit Parti, der gjorde meget Væsen af hans
nye Kunst. Nu antog Mesmer ret et dogmatisk og
hemmelighedsfuldt Udseende, og da den almindelige
Magnet ikke syntes ham vigtig og hemmelighedsfuld nok,
opsaadt han en usædvanlig og ubekjendt Magnet, hvis
Wirkninger han gav Navn af den dyriske Magnetisme.
Han lod det endnu ikke blive derved, men foregav, at
de ubegribelige KræFTER, som fandtes i det subtile Flui-
dum, var som i en Middelpunkt samlede i hans egen
Person. Han satte de mest nervesvage, hysteriske og
hypokondriske Personer ligeover for sig, og ved blot at
udstrække sin Finger, lod han dem føle de sterkeste Stød.
Wirkningen af denne forunderlige Kraft opvakte en al-
mindelig Forbauselse, saa meget mere, som det ved
uimodsigelige Vidnesbyrd blev bevist, at Operateuren

Kunde meddele disse Stob medens han stod i et andet
Værelse, om der endog var en Nøg imellem ham og
Patienten. Blotte Dækast fra ham kunde frembringe
de smerteligste Krampetræk og Fordrejelser. — Mes-
mer mærkede dog snart, at han i sit Fødeland aldrig
kunde nære den Punkt, han havde foresat sig som Grændse
for sin magnetiske Løbebane. Tydsterne begyndte efter-
haanden at fatte Mistillid til hans pompeuse Fordrin-
ger, og det var først efter nogle feilslagne vigtige Kure,
han fandt sig nødsaget til at søge Beskyttelse i Paris,
hvor han fandt den meest smigrende Modtagelse, og
blev i visse Maader forgubet af en Nation, der stedse
har havt en udsvoevende Kærslighed for enhver Ting, som
er ny, følsom og hemmelighedsfuld, og Mesmer for-
stod tilgavns at benytte denne nationale Tilbøjelighed
til sin Fordeel. Her er den hoitravende Kundgisrelse,
han lod udgaae til det franske Folk:

„See en Opdagelse, som lover Menneskeslægten
uudsigelige Fordele, og Opsinderen udødelig Gre:
See den almindelige Revolutions Morgenrode! Der
skal opståae en ny Race af Mennesker, og udbrede sig
over Jorden, for at forstørre den midt deres Dyder,
og frugtbargjøre den ved deres Industrie. Hverken
Laster eller Vankundighed skal standse dem i deres Lob,
og de skulle ikke fiende vores Elendigheder uben blot af
de Efterretninger, de finde derom i Historien. Deres
forlængede Levetid vil sætte dem i stand til ei allene at

gjorte Udkast til be største Foretagender, men og til at udføre dem. De tolige og uskyldige Fornsielser, som havde hjemme i hin første Tidsalder, skulle komme tilbage, da Mennesket arbejdede uden Moie, levede uden Sorg og døde uden Suk. Modre skulle ikke herefter være underkastede Frugtsommelighedens og Barnefødselsens Smarter og Farer, deres Afskom skal vorde kætere og stærkere; Opdragelsens Wei, der nu er sat knudret og venstrelig, skal vorde jvn og magelig, og arvelige Sygdomme skulle for evig bortfiernes fra den tilkommende Menneskelægt; Forældre skulle meddele deres Born den Kraft og Legemsynde, som udmaerkede Folket i den første Verden; Fædrene, glade over at ses deres Afskom i fjerde og femte Led, skulle opnate den høieste Alder, og blot falde ligesom Frugterne, naar de have opnaat deres fuldkomne Modenhed. Naar det menneskelige Sind engang er bestælet af denne elementære Kraft, vil det maaske stige til endnu høiere og mere forbausende Virkninger i Naturen, og hvo kan med Vished beregne, hvorvidt dens heldbringende Indsydelse kan strække sig?"

Mesmer blev nu Gienstanden for alle Samtaler i Paris. Nogle holdt ham for en Troldmand, men de fleste ansaam ham for en Viis, der havde trængt dybere ind i Naturens Hemmeligheder end alle Andre. Den franske Regierung tilbed ham en betydelig Pengesum for Middelelsen af hans Hemmelighed; men Mes-

mer, som kiendte sin Forbeel alt for noie til at ville antage dette Tilbud, svarede det lettroende franske Ministerium, at hans Kunst var af alt for stor Vigtighed, og kunde lede til alt for farlige Misbrug, dersom han nu gjorde den offentlig bekjendt; han maatte derfor forbeholde sig selv Eiden, naar han vilde kundgiøre den, og Maaden, hvorpaa den skulde benyttes til almindeligt Brug, og at han først maatte tage visse Forholdsregler for at forberede Folkets Gemyter, og sætte dem i stand til at modtage Paavirkningerne af denne store Kraft. — Dette bestyrkede Publikum endnu mere i hets uindskrænkede Ejjid til ham. Man strommede til fra alle Kanter for at vorbe optagne som hans Elever, saa at han inden saie Ejjid havde over tre Hundrede. Forinden de optoges, maatte de forpligte sig til for bestandig at holde hans Kunst hemmelig; men længe forbleve de ikke deres Forpligtelse troe, thi efterhaanden stilte de sig fra deres store Lærer, og oprettede selv Skoler for at forplante hans System og gjøre sig ses desløse for hvad Magnetismen havde kostet dem; men ba de Fleste af dem ikke ret forstode de hemmelighedsfulde Lærbomme og morke Talemaader, som deres Lærer brugte, saa gjorde Hvet paa sin Wiis Forklaringer og Tilsætninger, hvorved der snart opkom flere magnetiske Secter, den ene mere urimelig end den anden.

Omvisider begyndte Mesmers Anseelse ogsaa her at tage sig, og saue han sig fra alle Kanter utsat for Kris-

tikens- og Satirens Angræb. Magnetismens Utienlighed til medicinist Brug og dens skadelige Folger med Hensyn til Morasen, udgjorde nu Gienstanden for alle Samtaler, og Regieringen selv blev opmærksom derpaa. En Kommittee udnævntes, som skulle undersøge og afgive dens Betænkning herover. Medlemmerne af denne Kommittee, hvoriblandt de store Navne Franklin og Lavoisier befandtes, erkendte vel, at de havde seet følsomme og uventede Virkninger af den saakaldte dyriske Magnetisme, men de vare Alle af den Mening, at det var Indbildungskraften og ikke Magnetismen, som havde frembragt disse Virkninger, og da de vare overtydende om den næsten utrolige Indflydelse, som Indbildungskraften, naar der bliver stærkt virket paa den, kan have paa det menneskelige Legeme, havde de ved mange gientagne Forsog befundet, at Berorelse, Indbildung, og en ophidset eller stærkt pirret Følsomhed, vare de virkelige og eneste Aarsager til de Phænomener, som havde bloændet saamange lettroende og sværmiske Mennesker, og at det magnetiske Element, som man gjorde saa meget Væsen af, ikke eksisterede i Naturen.

Den franske Dronning i Daarefisten.

Den 2den November 1794 opvakte et ungt, smukt Fruentimmer, klædt i dyb Sørgedragt, en almindelig Sensation i Paris. Hun havde taget sin Plads paa Pontneuf, hvor hendes Weeklager og Taarer snart samlede en stor Folkehob omkring hende. I det meest rorende Sprog tilraabte hun de Forbigaaende, at hun var deres Dronning, som Kongemorderne havde halshugget, men som Fortsynet paa denne Dag, der just var hendes Fødselsdag, igien havde bragt til Live. Hun viste Folket nogle dybe Ar omkring hendes Hals, som hun sagde være Mærkerne af Guillotinen, og som ikke skulde blive lægte for hendes Søn Dauphin havde besteget sine Forfædres Throne; hun lagde til, at hendes gode Mand, Ludvig den Sextende, aldrig mere skulde vise sig for dem her paa Jorden, da han nu sad i Himlen ved den hellige Ludvigs Side. Hun fortalte, at hun hver Nat besøgte sine Born i Tempeltaarnet, men havde Besaling herovenfra at vise sig om Dagen før det franske Folk, som et levende Exempel paa Guds Godhed, og som et Varselstegn om den Straf, som truede dem. Hun afbrød hvert Dieblik sin Tale med Bonner for de Levende og Døde, for Venner og Fiender, og endte stedse sin Anbagt med at anraabe Gud om Hvile for Ludvig den Sextendes Sjæl, og om Ba-

retægt for sin Son og Datter, og da nogle af de Omstaaende spurgte hende, om hun havde hørt noget til Robespierre i den anden Verden, blev hun bleg, ful Konvulsioner, og en Zaarestrøm styrtede frem af hendes Hine. Politiet vilde bemøgtige sig hende, men Folket vilde ei tillade det, før en Kommando Ryttere brugte Magten, og bragte hende til la Salpetrière.*)

Efter faa Dages Forlob havde hun allerede her erhvervet sig en saadan Indflydelse og Magt over hendes ulykkelige Medsøstre, at de betragtede hende som et høiere Væsen, antog hende for hvad hun gav sig ud for at være, og ærede og opvartede hende som deres Dronning. Efter faa Ugers Forlob existerede her et Hof, som vistnok var det eneste i sit Slags. Marie Antoinette havde Assembleer, Audiercer, Hofsamer og Favoriter.

Optrinet paa Pontneuf havde udbredt den Eftersætning over hele Paris, at Dronning Marie Antoinette var kommen igien tilsyn, og Hospitalet vrimlede daglig af Mennesker for at see hende. Saalænge man behandlede hende som Dronning, talte hun overmaade fornuftigt, men sagde man hende imod, eller forsøgte

* Et Hospital i Paris for Vanvittige af Livindelionnet, bestaaende af smaae Huse eller Hütter, som ere byggede i forskellige Rader og kaldes les petites maisons, hvori ethvert Individ har sit særstilte Kammer.

noget af den Attention, hun troede at kunne giøre Fors
dring paa, først da begyndte hun at tale usammenhæn-
gende, og sic derpaa Krampetræk, som igien ophørte,
naar de Omstaaende høit for Ludvig den Sextendes
Siel, for hans Families Lykke og Monarkiets Gien-
oprettelse.

Hver Morgen indfandt den hele Hofstat sig hos
deres Beherberinde, som da læste Morgenbonnen af
det romersk-katholske Ritual paa Latin. Efter Bonnen
spiste hun noget Melk og Brød til Frokost, altid offent-
lig, og derpaa lukkede hun sig inde for at skrive, thi
hun førte en vidtloftig Korrespondence med alle Euro-
pas Souverainer saavelsom og nogle af deres Ministre;
til sine Børn i Tempeltaarnet skrev hun desuden togange
hver Dag. Sit Kammer kaldte hun sit Geheime-Kabi-
net, hvor hun bestickeste sig med Statens Unliggen-
der, og, hvad som især opvakte Forundring, var, at
hendes Breve og Expeditioner ei allene være ordentlige
og vel skrevne, men endog passende til hendes Stilling
som Dronning og til hendes Fælser som Moder; de
vidnede om en liberal Opdragelse, om Menneskekunds-
skab og om Talenter. Derpaa gav hun Audience til
de af hendes ulykkelige Medssstre, som havde Noget at
anbrage, undersøgte deres Klagemaal og afgjorde deres
Tvistigheder. To Gange om Ugen, nemlig Onsdag og
Lørdag, gav hun offentlig Audience om Formiddagen

og privat om Eftermiddagen. Hver Søndag, naar
Hoimessen kunde formodes at være forbi, gørde hun
en Spadseretur mellem de to Rader af petites mai-
sons, som i la Salpetrière omtrent kan være 150 i
Tallet, besaae sine Undersætter og deres Boliger, roste
dem, som varre rene og anstænbige, og irtettesatte dem,
som hun fandt skidne og uordentlige. Naar Beiret
var ondt eller koldt, indbød hun nogle af sine fortrin-
lige Undlinger til at hede med sig, og befalede dem siden
at besøge nogle af hendes mindre ynbede Favoriter og
at holde Bon med dem. Naar Nogle varre syge, gif-
ten dem altid selv tilhaande med Lægemidler, trøstede
dem og bad med dem; hun var ikke allene elsket og øret,
men endog frygtet af alle dem, som i lige Forfatning
vare indsluttede med hende. Læger i Paris, der havde
giort det til deres Hovedvidenskab, at behandle og hel-
brede Vanvittige, kunde ikke forklare, hvorlunde dit
gif til.

Opsynet over Daarekistelemmerne i Frankrige er
hetroet til et Slags Nonner, som ere bekiedte under
Navn af de barmhertige Søstre, og som holde det for
en hellig Pligt, at tilbringe deres Liv i Elendighedens
Boliger. De ere aldrig haarde og vrantne, men bis-
handle stedse deres Patienter med Omhed og Mildhed,
desaarsag disse ogsaa elste dem saa heit, at de kun siel-
den ere dem ulydige. Men endogsaa disse Nonner bleve
undertiden nødte til, at kalde Marie Antoinette til

Hjælp, hvis Herredomme og Besalinger ingen af de Ulykkelige vorde at mobsætte sig. Hun havde oprettet et Slags Etikette eller Politi; de som fornærmede hende eller viste sig gienstridige, blevé udelukkede fra hendes Kjærlighedsgierninger og Bonner; kun at vorde truet med Dronningens Unaade var allene nok til at holde alle dem, som ikke vare gandstæ fra Forstanden, rolige og ordentlige.

Denne be franske Vanvittiges Dronning sic hvært Fierdingaar tilsendt en ny Garderobe og en Sum Penge, uden at man nogensinde erfoer, fra hvem det kom. Ligesaaliidet kunde man, uagtet Politiets Undersøgelser samt Lægernes og Præsternes Bestræbelser, faae at vide hvem hun var. Endog paa sit Dodsleie, hvor hun dog syntes at have sin Samling, vedblev hun at paastaae, at hendes Navn var Marie Antoinette, at hun var en østerrigst Erkehertuginde, Datter af Marie Theresia, Tydsklands Keiserinde, og gift med Ludvig den Sextende. De sidste Ord hun talede, vare: „Saaledes doer en Dronning af Frankrig anden Gang før hendes Son kommer paa Thronen.“

Aarsagen til hendes Død var ligesaa overordentlig som den sidste Deel af hendes Liv havde været. En gammel hæslig Ricelling, som var falden paa at troe om sig selv, at hun var Keiserinde af Rusland, var ligealedes indsluttet i la Salpetrière. Denne vægrede sig

vi allene ved at erkende Dronningen af Frankrig, men havde endog en Aften, da Marie Antoinette var gaaet tidlig tilsengs, sneget sig ind i hendes Kammer og borttaget hendes Sørgeskæber samt Mebaillonen med Ludvig XVI des og hans Børns Portraiter, og endstikordt hun Dagen efter sik disse Kostbarheder tilbage, gjorde dog den Hornermelse, som var tilføjet Kongeværdigheden, et saa heftigt Indtryk paa hende, at hun sidenefter aldrig mere lod sig offentlig see, og døde den 20de Juli 1799. Da hendes Død blev bekjendt, havde de øvrige Lemmer i la Salpetrière nær myrdet Keiserinden af Rusland, som de ansæde for Aarsagen til deres Dronnings Død, og Politiet nødtes til at flytte hende til en anden Daarekiste.

Skrivelse fra en israelitisk Frivillig, efter Indmarschen i Paris, til hans Ven i Schlesien.

Paris, den 15 Mårtz 1814.

Als ich Dir süss schreiben von Paris? Was süss ich Dir schreiben von Paris? S'is à grausse Stadt, à gewaltige Stadt, os mer sich kenn Idre im Kopf der von kann machen. Mäist du, Baruch, s' gäb Kaiser in Paris? Gott behit'! — lauter Schlösser, lauter

Palaester! De Staffeln sein nit von Holz, ach nit
 von Stein, sondern dorh an dorh von Marmel, — s'
 is à ganz feiner Stein, un de Fußböden sein à Glatts-
 eis; As ich Dir soll machen à Beschreibung nach der
 Natur; as mir sein so herreingetriumphirt, der Kaiser
 Lessander und der Koenig von Praissen und die andern
 hohen Menarchen; kennt ich noch werden confus in
 main Gemüth über die Vorstellung von der Erinnerung
 aus der Vergangenheit. — Her oh, Baruch! — s' is
 gewäsen a Triumf, der hat sich gewaschen! — Mai,
 noch stehn mer de Haare zu Berg für lauter Egoismus!
 — Du weist je, Baruch, was ich bin für à furchter-
 licher Patrigot von der gerechten Sache, daß Teutsch-
 land so gebickt is worden von der Napoleon. Hör se,
 angenehmer Baruch! Meinst du, es wär gewesen à
 Einsug, as wie der Arzhersog Carl mit seinen Husaren
 is gekalopirt durch Werzburg? Gott behits! — ganz
 stattlich sein sie herreingetriumphirt, un da hotts gege-
 ben su Paris à Geschrei, à Getimmel un Gewimmel,
 as ob der Messias sei gekümmen. Mai, was wilst
 Du sogen, Baruch! Ich bin ach durch ganz Paris ge-
 triumphirt mit Lessanders Package, und alles geschrien
 uf Jeanzbösisch — Bis's, leben de Erretter und alle Vor-
 hons! — 's Volk hat sich geshangirt — soll ich leben!
 — as ob mer de Wolte schlägt. Den gewaltgen Nas-
 poleon von Metall haben se umgeperzelt und entzwei-
 gerungenirt, des is Dir gewäsen à Schand und Spott.

As sen hetten steihn lōffen, bis er wår geworben alt
und antik, su hetten kunnen lōsen braus a scheines
Geld, denn er hett gewogen viel Millionen Gentner.

Höb ich zum per ErempeL gemacht a Geschäft mit
a NeroSköppel, s' hat nur gewogen 11 Loth und doch
het mer's Terannenköppel manisk bezahlt, weil 's is
gewäsen antik.

Aber hör zu, Baruch! As alles is gewäsen im
Reinen, is noch gekümmen der Kaiser Franz, a bra-
ver Herr, a solider, friedfertiger Herr, hat er ange-
hobt a weissen Frack, oder is gewäsen a Leibrockel,
was weiß ichs, und rothe Hüschchen hat angehobt, ganz
natürlichen Scharlach, as man nennt de Generalshosen.
— Is wieder gekommen der französische König, a lies-
ber gesheiter Herr, a sehr tauferer Herr, der hat ero-
bert sei grausses Land ohne Schuß, a sehr dicker Herr,
er is ach wohl reich, ich weis nit, der hat gelassen alles
in der alten Verfassung, bis uf des, was er hat abge-
ändert. — Zum per ErempeL hat er weggefieilt de ganze
Gesichts-Gisenemie vom Napoleon uf de Ordens von
de Legion, un hat was anders drüff gemacht von a
gewissen König, der sich Hanrey CateL der zte
schreibt, der is schun begraben vor 300 Jahr.

Was sagst Du, Baruch, es mers su machen dörst
met a Documenthe oder a Wechselfche, daß mer'n Da-
tum zurück datirt auf 300 Jahr'. As de Perzentge
steige übers Kapital, 30 mal. — Süll ich leben, Ba-

ruch, s' geit über die Gedankbarkeit, daß mer möchte bekommen de Kölck in die Eingeweide, daß mer's nicht darf thun. Es würd alles wieder eben und ehlich. — Nu, was thüt man mit dem Rühm von der Nachwelt? Kann mer doch nit dervon leben? — Mer kennt nit mehr machen keine Speculazion. — Baruch! geb Acht! 's werd kummen ane schlechte Zeit! Hett mer sunst gehatt à Verzeß, het mer geschworen 'n falschen Meineid, is alles gewesen ins Reine. — Wo mer hatt gemacht den Lessander und den fürchterlichen Blücher zu Doc-ters Jures, da hat sich's ausgeschworen! — Fest leb gesünd im Leib, angenehmer Baruch! Ich bin ganz voll vom Forgefahl der zukünftigen Bergangenhheit.

Somit hör ich uf zu schliessen und verbleibe
Dein getreuer
Benjamin Hirsch.

En engelsk Officers Fortælling om Slaget ved Waterloo.

Lige kommen ud af Cadetssolen havde jeg endnu neppe faaet Tid at probere min ny Uniform eller see mig i Speiset, hvordan den klebte mig, før Trompeten kaldte vor Eskadron i Fælten. Dagen efter vare vi

allerebe i Glden og midt i den skækkeligste Massacre. Jeg mindes ikke at jeg var bange, i det mindste ikke da Bataillen var begyndt — men Tilberedelserne vare frygtelige. Den Tid, hvori vi stode uvirksomme og ventede, forekom mig længere end den hele paafølgende Dag; jeg saa paa mit Uhr om det ikke snart lakkede ad Aften, og Klokk'en var — 5 om Morgen'en. Men da saa Bataillen begyndte, glemte jeg baade Gysen og Kiedsomhed. Jeg kom strax i den meest levende Haands gemæng, og jeg tor nok sige, at jeg forholdt mig som jeg burde. Hvordan det ellers egentlig gik for sig, det kan jeg ingenlunde erindre. Da Slaget havde været i nogle Sekunder, var jeg, synes mig, ikke andet end Massine. Alt hvad jeg mindes er, at det var et blodigt forvirret Myrderie og et rødsomt Spektakel. Jeg blev heel forundret, da jeg erfoer at Klokk'en var over 11 om Aftenen, saa vi altsaa havde været 16 Timer i Glden. Sidenefter skulde vi forfølge en Trop flygtende Franskmænd, som vi fratoge en Fane, den jeg, som yng^t Officer, skulde bringe til Generalen. Men helse vil jeg endnu tigange gaae midt i den grueligste Massacre, end en eeneste Gang endnu giøre en saadan Tour.

Det var Midnat og Maanen oplyste den hele Blodmark. Saa langt mit Øje skuede, saaeg jeg den rødsomste Ødelæggelse: sondersplittede Vogne, saarede og døende Heste, der stønnende i Døbskampen sparkebe

omkring sig og sonderknuste de arme Mennesker, der
 laae rundtomkring og skræge og vaandede sig, deres
 Jamren, de Osendes Sukke, deres gyselige Krampes
 trækninger, Zusinders cengstlige Raaben og Jamren
 om Hielp, de forstellige Sprog, hvori de Ulykkelige i
 fortvivlte Krig fremhylede deres gruelige Lidelser;
 Hundenes Tuden, vildt omsloende Hestes fnysende
 Trampen blandt de hielpeloze Saarede; de Grusomme,
 der plyndrede de Ulykkelige; de hiertesicrende Angs-
 krig: „O, for Guds Skyld! De knuser mit Hoved!
 — Skaan mit sonderbrudte Been! — Min Herre! o,
 min Herre! send os Læger! Gud velsigne Dem! — O
 holdt! holdt! jeg kan ikke komme af Beien, mit Bryst
 er knuust! — O, giv mig een eneste Draabe Vand, for
 Guds Skyld kun een Draabe Vand inden jeg dør! —
 Tag dette, min Herre, besørg det til min Kone, jeg
 dør!” — Og Alt dette blandet med den frygteligste
 Kanontorden — jeg troer, aldrig noget Menneske kan
 have oplevet en forfærdeligere Scene. Jeg reed med
 Fanen i min Arm forsiktig God for God, for ikke at
 giøre Nogen Skade. Jeg kan ikke beskrive det jeg for-
 nam, men vistnok er det, jeg var ikke den der leeb
 mindst paa denne Lidelsernes Blodmark. Endelig
 overvældede mine Følelser mig saa stærkt, at jeg ikke
 længere kunde beherske dem. Jeg græd — mon Nogen
 vil spotte mig derfor — jeg var kun lidt over 15 Aar
 gammel. Jeg kunne ikke længer udholde det, gav He-

sten af Sporerne og foer i blind Bedsvelse i susende Gallop under stride Taarestromme hen over den mig evig usorglemmelige Jammerstueplads. Lusten torrede mine Klauber, ellers vilde man maaßke leet af Krigeren, som med taarevædet Asyn leverede en erobret Jane fra sig.

Tre Dage efter Slaget indberettes til Hoveds quaarteret at et stort Antal saarede Franskmænd laae i en Landsby, hvorfra alle Indvaanerne vare flygtede, og i fire Dage havde været blottede baade for Levnets- og Lægemidler. Jeg blev kommanderet til at escortere nogle Wogne med Kiod og Brod samt fem Chirurger did. De Ulykkelige vare ræsende af Hunger. Sons derbrudte Arme og knuste Been afholdt dem ikke fra at krybe op paa Wognene for at faae sat paa Fødevarene, de kunde ikke oppebie Uddelingen. Rædsomme Skikkels ser, med halvsarrevne Lemmer, omgave Wognene med gyselige Skrig. De Ulykkelige! Mange af dem døde under deres voldsomme Anstrengelser; det var ynklig at skue, hvorlunde de arme Mennesker, naar de med Raseriets konvulsiviske Anstrengelser, efter tiganges frugtesløse Forsøg, da endelig naaede det dyrebare Gode, de kæmpede for — et Brod; naar de midt under den Master, deres Saar voldte dem, med en Slags vanvittig Glæde, trykkede det op til sig og begyndte at bide deri — da sank de doende tilbage i det strømmende Blod, uden at have smagt en Mundfuld — et Suk —

og be være borte. Denne Scene var næsten ligesaa
grøsselig som huin Smertens Nat. At se næsten 800
Mennesker dse under saa forsmædelige Piinsler, høre
beres gruelige Forbandelser over Skæbnen, over det
døevelske Horræderie, som efter deres Menning havde
revet dem en Seier ud af Hænderne, for hvilken de
villig vilde have døet tusindgange — Jeg var glad ilet
til dem med Deeltagelse og Hjælp, og paa nogle og Læ-
ve nør maatte jeg være Bidne til alle de Undres jam-
merlige Døb.

Saaledes gaaer det til i Krig! sagde jeg til mig
selv, da jeg reed tilbage. Nei! jeg gaaer aldrig mere
i Krig. Øste tænker jeg paa dem der hjemme, der
jublede over Seiret ved Waterloo, de skulde have seet
hvad jeg saae, mon de vilde have jublet? — Nei,
hellere vil jeg lægge mig i Graven med Bevidstheden om,
at have plantet et skyggefultt Træ, end med Stolthe-
den over at have vundet Slaget ved Waterloo.

Kongen af Rom og Ludvig XVI Dattersøn.

Heel underlig sammenkicede Begivenheberne sig paa vor Jord, og jo mere indviklede og underfulde de ere, besto større Stof frembyde de Grandseren til i Tingesnes Løb at beundre Styrelsen af en almægtig og usynlig Haand, der ene formaer at sammenknytte Begivenhedernes Nække, og løste det mørke Dække, der stundom tilhyller Hensigten hvori de blev. Saaledes vil man ikke uden Undren bemærke, at den ulykkelige Ludvigs Datter, Angouleme's Gemalinde, fødte i London, i en eensom Gade, i et afsidesliggende Huus, en Prinds paa selvsamme Dag (den 20de Marts 1811) og i selvsamme mærkelige Stund, da den saakaldte Konge af Rom saae Verdens Lys, ved hvis Fødsel alle Folkeslag og alle Tunger maatte hykle en større Jubel, en højere Fryd end selv de Retfærdige formaede at føle ved vor Grelsers Fødsel. Ved Pariserprindsens Bugge knælte de Vise og Mægtige i Europa: ved den Nyfødtes Bugge i London stod eenlig den kummerfulde Moder; men Forsynets Die hvilte med Velbehag paa Drengen, og medens den bekymrede Moder maaßes øengstlig tænkte sig sin Undlings vordende Skiebne, indviede den Almægtige ham alt til Frankrigs Konge.

Gerailet i Constantinopel.

Den nuregierende Storsultans Geraile bestaaer af sexten hundrede Skionheder, der ere indespærrede i det saakaldte Harem, twende uhyre store Værelser i det meest affides Hjørne af Palladset, der vender ud til Havet Marmora. Kun ved høitidelige Fester eller ved Ankomsten af et glædeligt Budskab er det Sultanen, ifolge gammel Vedtægt, tilladt at tage en Rose i sin Seng. I saadanne Tilfælde træder han ind i Harem, hvor Damerne rækkevis ere opstillede af Katona Kaja, deres ypperste Gouvernante, hvem han, efter at have giennemgaet Rækkerne, tilkendegiver den Pige, som han ønsker. Den Udmærkede bliver da omgivet af alle hendes Medsøstre, der føre hende til Babet, vase hende, parfumere hende, klæde hende prægtigen, og lede hende med Sang og Dans til Starsultanens Sovgemak, der ved saadan Lejlighed allerede er tilsengs. I det Favoritinden træder ind i Værelset, som aabnes hende af den Gilding, der har Vagt, falber hun paa Knæ, og naar hendes høje Elster falber hende, nærmer hun sig, og lyster sig i Seng ved Hodderne, med mindre han af sørdeles Maade befaler hende, at stige op ved Siden. Efter en vis Tids Forløb, naar Sultanen har givet et Tegn, træder Hofmesterinden ind i Værelset med sit hele Folge, og fører hende med samme

me Ceremonie tilbage igien til Haremets. Dersom hun lykkeligvis bliver frugtsommelig og føder en Son, faaer hun Navn af Sultaninde's Moder. Er det Sultanens første Son, da nyder hun den Ere at vorde kronet, og hun faaer et Hof samt en egen Vagt af Gildinger. Visse Timer hver Formidbag spadsere alle disse Fruentimmer i Seraillets Haver, som da ere omgivne af sorte Gildinger med dragne Sabler; undertiden spadserer Sultanen omkring iblandt sine Skionne, som da gjøre alt muligt for at behage ham ved deres Sang, Dans og Minespil. — Blandt alle disse Fruentimmer gives der ikke en eneste Opvarterstue; de opvarter hver andre selv efter følgende Orden: den Sidstankomne opvarter sig selv og den, som er foran hende; denne sidste igien den, som er foran hende, og saaledes opad indtil den Aeldste, som bliver opvartet uden at opvarte Nogen. Alle sove i assondrede Senge, og mellem hver fjerde og femte Seng er der et gammelt Fruentimmer, som vaager over deres Opsørsel. — Alle de Sultaninshær, som have været becerebde med Sultanens Undest, og som ingen Born have faaet, indsluttes efter hans Død i det gamle Serail; de som ei have tilstrukken sig Hs. Høiheds Opmærksomhed, forblive i Haremets for hans Eftermand. De som have født Døtre, kunne gifte sig igien efter Regentens Død, og forsele sielden at gifte sig med Rigets fornemste Mænd.

Tonekunstens Magt.

So Fædre havde aftalt, at deres Born skulde gifte^s med hinanden. Begge boede i Paris og kom ofte sammen, men deres Born kændte ikke hinanden. Fædrene varne komne overeens om, ikke at giøre dem bekendte med hinanden, før de vare i den Alder, da Hiertet er tilbørligt til at giøre et Valg. Barndoms Indtryk syntes dem ikke at kunne erholde Karakteer af gien- sidig Kærlighed. — Bornenes Opdragelse blev behandlet paa det omhyggeligste. Edvards Fader, en stor Musikliebhaver, bemærkede med Henrykkelse sin Sons Fremskridt i denne Kunst. I sit fiorrende Aar var Edvard allerede en ubdmærket Violinspiller, og Victoria havde ikke gjort ringere Fremskridt paa Pianoforte. En Dag aabenbarede Edvards Fader for sin Ven, hvor- lunde han havde udtænkt en Plan, ved Tonekunstens Magt at bringe deres Born til at give hverandre deres Hierter, forinden deres Nine og deres Forstand ved Syn og Bedømmelse havde nogen Deel deri. Forsla- get fandt Bifald, og der indrettedes nu to sammenstos- dende Værelser, hvis Skillevæg man borttog og satte en Skirm af Taft isteden. For at forebygge ethvert saa naturligt Forsøg af Nygierrigheden, gjordtes Skiermen dobbelt, og et stift Gitter anbragtes derimellem. Her de unge Mennesker sortes ind i disse Værelser blev det,

under Træsel af den faderlige Brede, forbudet dem, nogeninde der at tale med hinanden; kun for at øve sig i Sang og Musik skulde de besøge dem.

Victorine hørte den rene Klang af Edvards Bios lin og blev henrykt; Edvard hørte Pigens smilende Toner paa Pianofortet, og var neppe i stand til at holde det strenge Forbud. Tonekunsten blev deres Følelsers Volk paa begge Sider, og efter saa Dages Forlob brændte Begge af giensidig Lidenskab for den, der frembragte en saadan himmelst Harmonie. Dog snart var denne ikke længere tilstrækkelig til at skilde Edvards Følelser, han blev Digter, og besang i de meest rorende Ballader sin Kjærighed og sin Oval; Victorine var henrykt og søgte at svare i lyriske Udbrud; Kritiken vilde vel have fundet Noget at udsætte paa disse, men Elskeren gienkiendte kun den Følelse, som de skyldte heres Tilværelse.

Endeligen havde disse Musikalst-Elskende opnact den Alder, som var bestemt til deres Forbindelse. Man gjorde Enhver af dem det Forslag at indtræde i Weteskab, men Begge viste den fuldkomneste Utilbøjelighed dertil. En Sammenkomst skulde — saa haabede Fædrene — udslette denne Modbydelighed. Edvard var en flion Ungling, Victorine en yndig Pige. De saa hinanden, de lobe hinanden vedværes Retfærdighed; men ægte hinanden kunde de ikke. Fædrene forbausedes; Troen paa Sympathie ved Musik begyndte at

vakle hos dem. Men neppe vare de to unge Mennesker befriede fra Selstabtvangen, før de ilede til deres Musikværelse, og udtrykte deres Ulykke for hinanden ved de meest henrivende Toner.

Sammenkomsterne blev gientagne, men de to Elsⁿendes Utilbøielighed mod hinanden formindskedes ikke. Fædrene begyndte nu at indsee, at netop den ved Tonerne frembragte Kærigheds Trostab lagde Hindring i Veien, og de opfandt derfor et andet Middel. Taftvæggen blev indrettet saaledes, at den ved mindste Beværelse maatte falde ned. Derpaa gaves Edvard og Victorine et nyt Musikstykke at udføre, og til giensidig Forbauselse sang de en Duo, der udtalte Forsikring om evig Kærighed. Snart sittrede deres Stemme af Henrykelse, endelig qvaltes den gandse af Sukke — i dette Sieblik faldt den lette Skillevæg, de Elsⁿende gienkiendte hinanden, og med en Piils Hurtighed ilte Julius til Victorines Jobber. Med Glæde forenede Hædrene dem. Men Tonekunsten vedblev at være deres Kærigheds Tolk, og selv i de faa mismodige Sieblikke, der stundom indsnege sig i deres Egteskab, skulle de haave yttret deres Felelse i Sang.

H a a r l o f t e n.

Ett epist Digt i fem Sange, efter Pope, af S. S. Blicher.

Første Sang.

Hvorledes Had til Elstov kan udbryde,
Hvor rædsom Riv af ringe Ting kan flyde,
Teg synger — og nedlægger denne Gang
For alle Junkere min Heltesang.

Selv mangen Frøken være vil maaſſee
Saa naadig, til mit ringe Vers at see.
Mit Æmne simpelt er, men ej min Ære,
Om disse ville saa bevaagne være,
At skænke det et Smil.

Siig mig, Gudinde!

Hvor kunde da en Junker faae ifinde,
At tee sig mod en Frøken saa gemeen?
Dg siig — thi det er som en Slibesteen
For mine Øjne — hvor en Frøken har
En Junker villet holde sag for Nar?
Til slig Extrem kan Dødelige drives?
Kan saadant Had i omme Hjerter trives?

Igjennem Silkeomhæng Solen funker,
Ataabne Øjne, som dens Glands fordunkler.
Nu Skjøbehunden sig paa Puden strækker,
Dg Middagstlokkens sovnlos Elster vækker.

Gulbuhret flaaer; paa Gulvet Toften pikker
 Tre Gange — dog endnu Belinda ligget
 I Dunene; thi Sylphen sine Binget
 Udbreder over hende, og medbringer
 I Drømme til den Skjønnes Leje hen,
 Smuk som Cupido selv, en Ungersvend;
 Han hvidsler godt: „Du favre Dødelige!
 „Som tusind Borgere i Lustens Rige
 „Med stor og øengstlig Omhue vogte paa —
 „Om nogentid Din Sjæl i Drømme saae
 „Et Glimt af hvad Din Name har fortalt
 „Om Ellekongers glimrende Gestalt,
 „Om Øverg, om Nisse eller Bjergemand:
 „Saa hør og troe, hvad her paa Jordens Land —
 „Skjondt Sandhed — ej af lærde Folk ertfares,
 „Men kun for Piger og for Børn bevares —
 „En Løndom, hvorad kloge Daarer lee,
 „Og de Uskyldige allene see.
 „Viid da: af Manden en utallig Hær,
 „Hvorvel usynlig, er Dig altid nær.
 „De sig omkring Din Sminketrukke svinge,
 „Og ti Mand høj i Dine Drenringe.
 „Tænk, hvilket lustigt Ejeneræk Du ejer!
 „Og blæs saa ab een Kudst og to Lakejer!
 „Min Sjæl i Kroppen af en ynbig Kvinde,
 „Liig Din, i Fordum Tid var sluttet inde;
 „Men dette Kjødvehikel jeg borthytted
 „Før et af Lust, da jeg fra Jordens flytted.

(19*)

„Naar Kvindens Sjæl sig her fra Kroppen lister,
 „Tænk ej, hun sine Luner derfor mister!
 „Af Luner hun regjeres stedse vil:
 „Skjøndt hun ej spiller selv, hun seer dog til;
 „For en Kæreh hun faaer en luftig Kæm;
 „Og Lyst til Lombre i den lette Barm
 „Dser aldrig ud. Thi Sjælen gaaer tilbage
 „Til sin Bestanddeel, naar i Lykkens Dage
 „Den Skjonne blegner: hvæsse Rappenskraller
 „Blier Ild — man Salamandere dem kalder.
 „De ømme Hjerter smelte hen i Vand,
 „Og drikke Maanestkin i Skyggers Land.
 „Til Jord den Knipste som en Gnome daler,
 „Og beder, sukter, græder og bagtaler.
 „Coqvetterne som Sylpher opad stige,
 „Og flaggre, sværme trindt i Lustens Rige.
 „Endvidere Du vide maae, at hver,
 „Som smuk og kydsk foragter Mandfolk her,
 „Maae af en Sylphe lade sig besove;
 „Thi Aander frie for Øsdeliges Love
 „Kan hver en Skikkelse, hvert Kjon antage,
 „Hvad vogter vel de Piger, kjælne, svage,
 „For lumfæ Forsøret og forvovne Sprader
 „Paa natlige Concerter, Masterader?
 „Naar Lejlighed det varme Ønde fremmer,
 „Naar Dansen heder, og Musikken stemmer
 „Til Kjærlighed — det deres Sylpher ere;
 „Skjøndt Wren her paa Jord maae Skylden bære.

„Der gives Damer, som predestineres
 „Til hist af Gnomerne at embrasserer.
 „Med Stolthed sylde disse Nymphens Bryst,
 „Naar hun er dov mod Elskovs kjelne Rost.
 „Da tumles tanker i den tomme Hjerne,
 „Mens Portopee og Baand og Kors og Stjerne
 „Forgjæves glimre; og imens Baroner
 „Dg Grever læspe udi sode Toner:
 „Min Maadige!” Det disse Sylpher ere,
 „Som unge Pigers skjelmiske Djne lære
 „At blinke, Kinden paa Besaling gløde,
 „Dg Hjertet flaggre Spraderen imøde.
 „Tit tenker Folk, en Pige snubler, naar
 „Hun under Vagt af Sylpher gjennemgaer
 „Den svimle Hvirvel; hende de led sage,
 „Dg gammel Næsvished med nye forjage.
 „O! hvilken Pige kunde vel modstaae
 „En Elster, hvis hun ikke flere saae?
 „Bestemt ved hin Soupee var hendes Falb,
 „Hvis hun ej reddedes ved dette Fal.
 „Den skjonne Chloë vist et Offer blev
 „For hin Billet, Damet saa kjølent skrev,
 „Naar Daphnis ej med lige kjølen Ild
 „Just trykte Haanden paa den Pigelil.
 „Men Damen Hjertets Legetøj omstifter
 „Som sine Luner, Griller, Skoe og Bister.
 „Det kalder Verden tit Letsindighed —
 „I blinde Dødelige! som ej veed,

„Det ene Sylpherne tilskrives maae!
 „Af dem er jeg, som Du seer for Dig staar.
 „Jeg hedder Ariel, og har den Ere,
 „Din Vogter, skjøndt usynligen, at være.

„Nys som jeg svæver under Himlens Buer —
 „See! i Din Stjernes klare Sprøj jeg skuor,
 „En frygtelig Ulykke forestaaer
 „Før Solen ned i Vesterhavet gaaer;
 „Men hvad og hvor vil Himlen ikke sige.
 „Jeg Dig advarer: vogt Dig smukke Pige!
 „Blot raade Sylphen kan: forsiktig vær!
 „Vogt Dig, og vogt for Mandfolk Dig især!”

Han taug. Men Moppe syntes at for lang
 Var hendes Søvn, og op i Sengen sprang.
 Om man skal Nygtet troe, saa aabned nu
 Belinda Øjet paa en Billet doux.
 Knap havde hun „Saar — Hjerte — Engel —“ læst,
 Før Synet var som bort fra hende bløst.

Den lille God hun udaf Sengen strækker;
 Det skjonne Ansigt hen mod Spejlet rækker;
 Og let bedækt med hvide Morgendragt
 Tilbeder Toilettets Undermagt.
 Den ringere Præstinde allerede
 Paa Alteret begynder at udbrede
 Haarnaale, Perler, Glasser, Diamanter,
 Guldringe, Prætensioner, Silkevanter,
 Skilvdækkamme, Kniplinger og Vaand;
 Præstinden ordner alt med færdig Haand,

Og Ejnenesten begynner Kjælvende.
 Tit rejser sig Belinda for at see,
 Hvorlunde Konsten staer Naturen bi.
 Hun smiler, vækker alt sit Tryllerie;
 Hun rødmer gradviis — straaler meer og meer;
 Seer suurt — seer sødt, og nejer, nikker, leer.
 De travle Sylpher trindt om hende sværme,
 Og medens nogle rynke hendes Werme,
 En glatter Kjolen, og en anden staer
 Paa Skuldrer for at krølle hendes Haar.
 Saaledes Sylpherne Belinda pryder;
 Skjøndt Tomfrue Betty Gren derfor nyder.

A n d e n S a n g.

Ej mere prægtig Solen straaler, naaer
 Den frem paa Østens Himmelbue gaaer
 Af Havets Purpurbølger, end Belinde,
 Dens Straalers hældige Medbejlerinde,
 Paa Themsns glatte Silverbarm fremstiger.
 En Hær af pcene Ynglinger og Pigter
 Om hende glimre, men de kendses ikke;
 Thi kun paa hende fæstes alle Blitze.
 Et Kors hun bar, som Joden kysse gav,
 Og Tyrker selv andægtig vist tilbad;
 Men større Glands det Ansigt dog opklarer,
 Som et fornøjset Hjerte aabenbarer —

Men og et flygtigt, som be Øjekast,
 Der løbe rundt udi urolig Hast.
 Hun smiler hvert forelæstet Blik imøbe,
 Men støder fra sig uben dog at støde.
 Som Solen hun hvert jordiske Øje blænder;
 Som den til Alle sine Straaler sender.
 Om Damer havde Fejl, da maatte disse
 Af saadaar Skønhed skjules reent tilvisse;
 Om nogen i Velindes Lod mou falde,
 See blot paa hende — og forglem dem alle!

Blandt hendes Undigheder ogsaa var
 Til Mandfolks Ødelæggelse et Par
 Af Løkker, glatte, brune, silkebløde,
 Som bragte Klippehjerter til at glede.
 De hang paa Marmornakken som to Snarer;
 Og ligerviis som Fugle, Fiske, Harer
 Ved Haar besnærede i Fælden gaaer:
 Saaledes Amor og med Kvindehaar
 Kan stolte Kæmper selv tilsfange tage,
 Og holde dem i slige Lænker svage.

En Greve havde disse Løkker seet;
 At see og ønske dem var ikun eet.
 Med Bold at vinde eller og med Svig
 At fange dem han pønsker strax; thi siig,
 Om det en Elsker store Scrupler giver,
 Paa hvilken Vej han Sejerherre bliver.
 Om Sejr og Held i denne Hjertets Sag
 Vor Greve allerede førend Dag

Til alle Guder havde giort sin Bon;
 Men dog især til Cythereas Son.
 For ham et Alter han opreste net
 Af tolv Romaner, og paa Alteret —
 Skjønbt sukkende — nedlagde med sin Haand
 En Silkevante og to Strompebaand.
 Hver fordums dyrekjebt Trophee, han ejer,
 Døpoffres nu i Haab om storre Sejer.
 Med Elskovsbreve Baaret han antænder,
 Og trende dybe Hjertesuk udsender
 For ydermere at oppuste Quen;
 Og derpaa næsegruus han midt i Stuen
 Nedkaster sig, og beber at han maae
 Sit Ønske opfyldt snart og længe faae!
 Det halve huldt de Himmelsske bønhørte —
 Det halve Winden bort i Luften forte.

Men hen ad Themsns Bolger Skibet svæver,
 Mens Solens Billede paa Vandet bæver,
 Og medens Instrumenters sode Klang
 Ledfager seilbehængte Sneffes Gang,
 Som af Zephyrer blidelig fremskydes;
 Belinda smiler — hele Verden frydes;
 Kun Sylphen ej: af Anelser bespændt,
 Mod mørke Fremtid er hans Sjæl henvendt.
 De lette Høre han tilsammenkalder,
 Og flux forsamle sig de troe Vasaller.
 I Sejl og Touge susende de høres.
 (Paa Dækket trog man blot, at Winden røres.)

De tynbe Væsner sig i Luften svinger;
 Klart Skinner Solen gjennem deres Vinger.
 Selv alt for sine for et dødligt Dje
 Snart dale de — snart stige mod det Høje;
 Adskilles, sammensmeltes som de vil,
 I yndigt, tusindfoldigt Farvespil.
 Et Straalevær er deres Dragt, som flyder
 Paa Windens Bølger, og som Lyset bryder
 Ved hver en Vending i uendelige
 Skatteringer. Regnbuens Farver rige
 Er' fattige mod slig Mangfoldighed,
 Som intet jordisk Sprog at skildre veed.

Paa gyldne Mast, midt udi hele Flokken,
 Stod Ariel, og løfted Azurstokken.
 Sit lette Scepter Sylphekongen svinger,
 Og mens han samler sine Purpurvinger,
 Hans Røst som Wolsharpen lifligt toner:
 „I Feer, Ulfer, Genier, Dæmoner,
 „I Sylpher og Sylphider! hører til,
 „Hvad eders Konge nu forkynde vil!

„End er vel ej den høje Lov forglemmt,
 „Som havet Lustens Borgere bestemt
 „Hver til sin Dont: i Ethrens Marker blaae
 „Maae Nogle op og ned med Solen gaae,
 „Mens Andre folge Maanen i dens Gang,
 „Og rulle Stjerner gjennem Himlens Bang.
 „En Deel af Væsen mindre sine nærme
 „Sig Jorden meer, og udi Matten sværme

„Imellem Nordlysflammer, og forfælge
 „De Stjerner, som i Oceanets Bølge
 „Fra Himlen falde: Disse Tordner brygge,
 „Dg hylle Forderig i Taggers Skygge;
 „Udsende Stormene, og Skyer kryste:
 „Sneebryger hvirvle ud, og Regn nedryste.
 „Men Andre dvæle nede her paa Jordens,
 „Dg holde Folk og Stater udi Orden.
 „Af dem er Vi, hvis mindre hæderfulde
 „Bestilling blev, at vogte paa det hulde
 „Men svage Kjøn; og ffjondt de Andre vinde
 „En større Røs — vi mere Moerslab finde.
 „Vi hytte Pudderet for Stormens Bold;
 „Mod Solens Stik vi ere Hudens Skjold.
 „Fra Roser og Regnbuer vi udtrække
 „Den Sminke, hvormed Kinderne de dække.
 „Vi kælle Haaret, hielpe dem at rødme,
 „Dg i hver Mine lægge dobbelt Sodmø;
 „Ja tit i Dromme vi dem inspirere,
 „Hvorlunde de en Kjole skal garnere.
 „En Slofe ændre eller og et Vaand,
 „Dg ordne Ringene paa hviden Haand.
 „I dag et rødsomt Varsel truer da
 „Den fæjonneste blant Kvinder; men hvorfra,
 „Hvorledes, hvor, om det er sumsk Bedrag,
 „Om aabenbare Bold — det er en Sag,
 „Skjult intil nu bag Fremtids merke Klæde:
 „Om Nymphen Phoebes Lov skal overtræde,

„Hvad eller hendes Natborbspeil skal faae
 „En Revne; om en Plet skal komme paa
 „Den nye Chemise eller hendes Ere;
 „Om hun idag skal saa uheldig være,
 „At glemme Kirken eller Masteraden;
 „Om hun skal tage her etsteds i Staden
 „Sin Brystnaal, Ring, sit Gulduhr eller Hjerte;
 „Hvad eller Skjebnens Riis skal Moppe snoerte —
 „Hver til sin Post, I Ander, iler nu!
 „Du Zephyretta! Bistten kom ihu!
 „Du Brillante, Uhret vogte mage!
 „Brystnaalen Momentilla passer paa.
 „Du Mimmel varer paa den nye Sjaloppe!
 „Og Uriel skal selv bevogte Moppe;
 „Men femten Sypher, alle troe og gjæve,
 „Aarvaagne Vægtene om Skjortet svæve!
 „Lit saae vi syvfold Hegn at faae et Ribt,
 „Endskjøndt af Fiskebeen og Poher stift.
 „Men hvilken Sylphe fljødeslos forsmmer
 „Sit høje Kalb, og fra sin Post bortrommer;
 „Skal sole Hævnen brat og skarp og heed:
 „Aarhundreder i Glæser puttes ned;
 „Paa Knappenaale spibdes; eller han
 „Skal druknes i et Hav af Sminkebanb;
 „Udi en Haarnaal hele Sekler klemmes,
 „Hans Flugt af Gummi og Pomade hemmes;
 „Med Silkevinger klæstrede forgjæves
 „Han prove skal i Lusten op at hæves;

„Hans tynde Væsen sammensnærpes Skal
 „Af Allun, som et Lov i Bladefald;
 „Hvad eller han paa en Værmollevinge
 „Skal lade sig som Ixion omsvinge;
 „Hvad eller jeg hans arme Krop skal bade
 „I Damp og Skum af koghed Chocolade!”

Saa talte han. Hver Aand paa snelle Vinger
 Fra Masten ned sig om Belinda svinger:
 Endeel i Krøllerne af hendes Haar,
 Endeel paa Vagt om Barm og Skuldre staer,
 Endeel om Skjortet; men forfærbede
 De alle Skjøbnens Slag imøde see.

(Sluttet i næste Bind.)

Shakespeare.

William Shakespeare, en Ulbhanblers Son i Stratford-upon-Avon, var født den 22 April 1564. Gift i sit 19de Aar, fortsatte han en Tidlang Faderens Handel, men maatte for Krybeskytterie og et Skiemtedigt over Jagteieren Thomas Lucy flygte fra Huus og Hjem. Han tyede til London, hvor han først fandt sic Udkomme ved at holde Heste udenfor Theatret; thi i de Tider, før Køretøjer vare komne i Brug, pleiede Dame og Herrer at ride til Comedien, og lade en Dreng

eller Karl holbe heres Heste til Forestillingen var til Ende. I denne Stilling blev han kiendt med Theaters personalet, der støffede ham Ansættelse inde i Huset som Statist, hvorfra han snart forfremmedes til virkelig Skuespiller; og nu varede det ikke længe, før han ogsaa fremtraadte som Theaterdigter. Hans første Stykke skal have været: den første Part af Kong Henrik VI., et historisk Skuespil, som menes at være skrevet 1589. Siden skrev han 34 andre Stykker, hvoraf 12 ere Sørgespil og 14 Lystspil, de øvrige historiske Skuespil. Hans sidste Stykke var: „Den tolvte Nat,” og antages at være skrevet 1614. Hos ingen dramatiske Digter findes saa herlige Scener, som hos Shakespeare; men intet af hans Stykker er frit for Fejl, grundede i Tidsalberens og hans egen ufuldkomne Dannelse. Uelegelmæssighed i Stykkernes Gang, pudsig Blanding af Alvorligt og Comisk i samme Stykke, stundom unaturlige Tanker, haarde Udtryk, dunkel Bombast og hypsig Tagen efter Ordspil. „Dog” — siger Hugh Blair, den kompetenteste af alle Konstdommere — „alle disse Fejl opretter Shakespeare ved to af de største Ypperligheder, som nogen tragisk Digter kan besidde: hans livfulde og afverkende Charactermalerier; hans stærke og naturlige Udtryk af Libensstab.” Ogsaa som Comiker giver samme Konstdommer ham ligesaa stor Beroms melse, og ligesom hans Lands Styrke fornemmelig viser sig i Tragedierne Othello og Macbeth, saaledes vi

hans Falstaff, som komist Character, stedse fortiene den høieste Beundring. Nogle af hans Stykker læses i gode danske Oversættelser af Goersom, Dehlnschläger, Abrahamson og Flere. Shakespeare døde i sin Hovedbyg Stratford selv samme Dag som han fyldte sit 52de År, nemlig den 23de April 1616 (samme Dag, som Spaniens store Cervantes døde), og han ligger begravet i Stratfords store Kirke, med en Gravskrift, saa lydende:

Grav, Ben! for Jesu Skyld, ei nær
Det Stov, som ligger jordet her.
Belsignet være den, som sparer denne Steen,
Forbandet være hver, som rører mine Been!

Napoleons første Bekjendtskab med Barras.

Bed Horroederie havde Engellænderne faaet Toulon i deres Bold, og da det var Nationalkonventet saare magtpaalliggende, at tilbagevinde denne Plads, som det sydlige Frankrigs Kolighed afhang af, blev Barras dømt sendt, for at drive Beleiringen med Kynd. Han undersøgte Wærkerne, forandrede adskilligt, og raadfoerde sig med de hygtigste Officerer. Blandt disse befandt sig Artillerieofficeren Buonaparte, der ofte vendte hans Opmærksomhed paa sig. „Hvorför, spurgte han ham, er ikke denne Høi besat? Rigtignok er den steil, men

Fjenden kunne visstnok berfra tilføies megen Skade." — „Borgerrepræsentant!" svarte Buonaparte: „just dette var min Mening; jeg ønskede, at et Batterie maatte vorde opreist der, og havde alt ladet bringe Fachiner dit; men man ansaae mit Project for uudførligt, og jeg fik Ordre til, igien at sende dem tilbage." — Men at reise et Batteri paa Højen der, er heller ei saa let en Sag: troer De, at kunne lage Dem det paa? at kunne kommandere fligt et Batteri? — „Ja, Borgerrepræsentant, og det dygtigt." — Mener De ogsaa, at kunne udføre denne og hin Operation? — „Ja, Borgerrepræsentant, og det dygtigt." Paa Alt, hvad Barras foreslog ham, svarte han stedse med Selvtillid, han skulde nok udføre det, og det dygtigt.

Intet Menneske, sagde Barras, kan have have større Tanker om sine egne Kræfter; men det var Overbevisning, ikke Praleri. Under Toulons Belæring, lige til dets Gjenerobring, holdt han virkelig hvad han havde lovet, og mere til. — Det er bekjent, at Barras siben lod Buonaparte komme til Paris; at han holdt ham tilbage, da han vilde forlade Frankrig og reise til Tyrkiet, hvor han haabede at gisre sin Lykke; at han understøttede ham, da han leed Mangel, og støttede ham Kommandoen over den italienske Armee, kort — at han var hans Lykkes Skaber.

Et Brev fra Generalinde Bertrand,
skrevet paa St. Helena til en Veninde i Frankrig.

December 1815.

Kæreste Caroline!

Skiondt jeg ikke saae Dig, ikke kunde giøre nogen Aftale med Dig i de sidste Rødselsdage af mit Ophold i Paris, saa veed jeg dog, at jeg kan lide paa Dig, og at Dit Navn ikke forekommer i det Veirhane-Lexikon, der nys skal være udkommet i Paris. Overhovedet skylder man vel os Kvinder det Vidnesbyrd, at vi ere langt standhaftigere i Med- og Modgang end Mændene: Den, vi engang elskede og beundrede, fængsler Ulykken os kun stærkere til, vi vorde Heltinder, vi folge ham i Fængsel, i Dødens Fare!

Det sollte i det mindste Jeg, da jeg besluttede at følge Napoleon hid. Møgte vil jeg ei, at den rødsomme Fremtidsudsigt, at Tanken om mine uopdragne Born øengstebe mig dybt; men dog vakte jeg intet Dieblik. Tanken: hvad vil Napoleon dømme om Dig? gav mig Kraft, og jeg besteg Northumberland, fastbesluttet, aldrig at skille min Skiebne fra hans. Besvaret min Beslutning har jeg vel ofte under min tremaanedlige Reise, men angret den aldrig. Jeg giør

Det ei heller endnu. Troer Du, alt Haab har svigter os? Det svigter os ei, saalænge Napoleon lever! Saas længe Frankmændene vide det, ville de føste deres Blik paa ham, om han end, som Prometheus, var smeddet til den fierneste Klippe. Ei blot Soldaten hænger ved ham; syv Tiendedeles af hele Frankrigs Borgere har kæmpet for ham eller bedt for ham.

Ei kan jeg beskrive Dig, hvad jeg følte, da min Pige en Morgen tidlig meldte mig, Keiseren og min Mand vare alt paa Dækket, da man sinede St. Helena. Jeg ilte ud. Da saa jeg i det Fierne et blaaligt Bierg, hvis Midte omgaves af Skyer, men hvis Top stæeg høit over disse. Man sagde mig, at vi endnu vase 80 engelske Mijl fra Den. Napoleon stod paa Dækket saa fordybet, at han ei engang bemærkede mit Komme. Han havde forslagt Armene, trykt Hatten dybt ned i Panden, paa hans Nasyn var ingen Bevaagelse at løse; men at hans Vand var meget sysselsat, sluttede jeg deraf, at han et heelt Uvarter igienem ikke tog Tobak. — Endelig bemærkede han mig og sagde smilende: „Nu, Madame, der seer De mit Olymp.“ — „Nej, Sire,“ svarte jeg: „Olymp er overalt, hvor Jupiter boer.“

Det blaue Bierg deltes efterhaanden, og visste sig snart, som en uregelmæssig Hob sonderrevne Klipper og Høie, der lodret stige op af Havet, hist og her danne uhyre, nedhængende Steenmasser, og ved snev-

re Dale skiller fra hverandre. Intet sørgetligere kan der vel gives i Naturen, end Synet af disse sorte ufrugtbare Masser, som ikke synkes af noget Træ, nogen Busk eller Plante, og hvorfra et Forbierg hæver sig 3000 Fod over Havfladen.

Hele Den skal være opstegen af Havet ved et vulkansk Udbrud, og nu har den europeiske Folke-Vulkan flynget en Mand derover, hvis Ankomst Indbyggerne ville finde langt forunderligere, end en Steenregn fra Maanen. Det tænkte Portugiserne vel ikke paa, da de for tre Aarhundreder siden opdagede Den, at engang en Korsikaner, efterat have forsøgt deres svage Regent til Brasilien, skulde vorde forvist til den! Det tænkte Engelsænderne og Hollænderne vel ikke paa, da de for halvandethundrede Aar siden kæmpede om denne nøgne Klippe, at man engang vilde betroe den et saa vigtigt Pant; det ahnede det østindiske Kompagnie vel ikke, da det her traf Anstalter til hiembendende Skibes Proviantering, at det tillige byggebe et Fængsel for Ham, der ofte havde svoret dets Undergang. — Da Madame Lætitia 1768 kom i Barselsseng i Ajaccio, da kunde vistnok Ingen drømme om, at et Meteor i dette Delskild var tændt paa Korsika, hvis Flamme vilde omfatte hele Europa. Men naar nu Flammen ingenlunde er slukket, men kun har koncentreret sig paa St. Helena, hvilket behøver man vel ingen Prophet at være, for at for-

ubsee, at nye Lyn herfra engang ville oversvømme al Jordien.

Den indbrydende Mat bрев os endelig fra Dækket. Vi pleiede at tilbringe Aftenen i Keiserens Kahyt, men dennegang vilde han være allene. Sovet har han ikke, thi vi hørte ham hele Matten gennem de tynde Vægge. Selv kunde vi ei heller sove. — Ved næste Morgengry kastede vi Anker ligeoverfor et Par Huse, som vore Søfolk kaldte Jamestown (Jakobsstaden). Denne saakaldte, af een eneste Gade bestaaende Stad er bygget ved Stranden paa saa snever en Plads, at den bagerde Række af Huse synes muret til Klippen. Øgsaa fortæller man, at Klippstykker, løstrevne af Regnen, tidt ere nedstyrtebe paa Tagene, have slaget disse sonder, og knust Indvaanerne; og dog skal Jakobsdalen være en af de vibeste paa hele Den.

Efterat vor Hilsen var blevet besvaret af Fortets Kanoner, sætte Capitainen sig i en Baad og seilede i Land, udentvivl for at træffe de nødvendige Forberedelser til vor Modtagelse. Giennem Kikkerter kunde man tydeligt see, at den hele lille Stad var i Bevægelse; se, hvorledes Folk løb mellem hverandre; Soldater marscherede hid og bid. En Mængde Baade stodte fra Land, Nygierige omringede vort Skib.

Den hele Da skal neppe eie 2000 Indvaanere, hvis større Halvdeel nu syntes at svømme paa Havet, for at se en Mand, som de kun kende af Aviser, og om

hvem det aldrig var falset dem ind, at han engang skulde vandre iblandt dem. Men denne gang var deres Nygjerrighed forgivæs, thi Napoleon forlod ikke sin Rahyt, og det var strengt forbudet, at tage Nogen ombord.

Keiseren syntes at vente, at Gouverneuren skulde afslægge et Besøg hos ham; men det fædte ikke, og først sildig om Aftenen kom Capitainen tilbage med den Besked, at vi skulde blive paa Skibet, indtil det Huus, der var hidkommet fra Engeland, var bragt i Land og opsat. Det glædede mig at høre, at Keiseren hæftigt protesterede derimod: „hellers — sagde han — vilde han til den Tid hielpe sig som han kunde i det mindste Privathuus.“ Dette indbrømmedes, efterat Capitainen et Par Dage havde seilet frem og tilbage og parlamentaret.

Den sidste Nat paa Skibet tilbragte vi uden Sovn, pakkede ind, pyntede os, o. s. v. Nejpe var Solen opstaet, før Napoleon i fuld Uniform, med Wreslegionens Stierne, traadte paa Dækket. Gouverneuren havde sendt en net Baad, som Keiseren og hans nærmeste Omgivelser besægte; de Øvrige fordeeltes i Skibsbaadene. Napoleon havde smigret sig med, at, naar han stodte fra Skibet, skulde dets Kanoner sige ham Farvel, og Fortets hilse ham; men Alt blev stille. Da vi landede ved Broen, ventede vi at finde Gouver-

neuren, men, Indvaanerne undtagne, som trængte sig om os, var Ingen at see.

Napoleon forlangte strax at vorbe først til den for ham bestiente Vaaning; men man betydede ham, han maatte først afslægge et Besøg hos Gouverneuren. Da lynte Breden i hans skarpe Øie, dog fattede han sig og fulgte Capitainen taus; min Mand ledsgade ham. Vi Andre begave os til nogle Privathuse, som man i Hast indbrømmede os; de laae paa den Side, Klipperne udhænge over, og vare overalt omringede af Skilbagster. Selv paa Klipperne over Husene stode Soldater, formodentlig for at see, hvad vi vilde tage os til paa Dagene.

Napoleon kom snart efter. Min Månd fortalte mig, Gouverneuren var ikke kommen ham et Skridt imøde, men havde modtaget ham med siv Høfslighed, og da Napoleon paa engelsk Viis vilde række ham Haanden, havde han med en vis Angstelighed holdt sin tilbage, blot tituleret ham General, giort ham nogle intetbetydende Spørgsmaal om hans Sundhed, og holdt forsikret, han skulde giøre Alt, hvad hans Instruction tillod ham, for at giøre Hr. Generalen hans Ophold paa Den behageligt. Da Napoleon herpaa giorde en Mængde utsalmodige Spørgsmaal, besvarte Gouverneuren dem alle kun halvt, undskyldende sig, at han endnu ikke havde haft Tid til, at giøre sig gandstæ fortrøelig med sin Instruction.

Kun Taalmodighed! Troer den stive Hr. Gouverneur, at undgaae den imponerende Indflydelse, Napoleons Nærværelse, og Mindet om hans Bedrifter, maa have paa alle Hierter, da tager han meget feil, og har allerede sporet denne Vilbsarelse paa sig selv, thi ved Afteden fulgte han den høje Giest udenfor Døren, og da han mod Aften aflagde sit Contrabesøg, syntes han virkelig blot kommen for, at giøre ham sin Øpvartering. Ogsaa gav Napoleon ham formelig Audient, underholdt sig snart med ham, snart med sine Offices, paa samme Maade, som forдум i Thuillerierne, talte om Europa, Indien og Amerika, om Handel, Agerdyrkning og Øvægavl, erkyndigede sig tilfældigvis om Jagten, hørte med Fornsielse, at der fandtes en Mængde Agerhøns paa Ven, nikkede venlig med Hovedet og gik ind i sit Kabinet.

Allerede have vi ubtænkt et halvt Dusin Muligheder, hvorledes vi, trods alle Skilvhagter, Telegrapher og Commissairer, kunne undvige fra denne Klippe. Endnu i Gaar fornryede en lille, fælsum Omstændighed vort Mod, vort Haab. Vi spadserede ved Stranden; der fandt vi et Slags store Bonner, sankede dem op, og spurgte vores Ledsgagere, hvorledes de vare komne hid. „Søen har skyldt dem hid,” sagde en gammel Officer, „det skeer undertiden; formodentlig komme de fra den afrikanske Kyst.” — „Ha!” raahte Napoleon, greb min Haand, forte mig nogle Skridt til Siden og hvi-

sede hastig: „disse Bonner have svømmet hid en Bei af tusinde engelske Mile, have dog endelig fundet en stor Plej Jord, og vi skulde forsage!“

Hidtil bevogte Engelsænderne os saa vængsteligt, som om de mene, vi ville pludseligt forsvinde i en Klippekloft og igien komme tilsynে midt i London. Det finder sig nok! pleier Napoleon smilende at sige. Han er og bliver sig selv liig. En stor Deel af Dagen tilbringer han hos Arbeidsfolkene, der opreise hans Vaaning. Selv anordner han Alt, forandrer Meget, og ytrer saa megen Interesse for dette Byggerie, som om det ikke faldt ham ind, nogensinde at forlade Den. Det kommer af, at han stedse gribet en Gienstand heel, og ei er i stand til at giøre Noget halvt.—

Her maa jeg afbryde; Skipperen er seifærdig. Snart mere. Farvel!

Efterskrift. Her paa Den er en uhyre Mængde Rotter. Lænk Dig min Skræk! Da jeg vil udpakke mit stadseligste Hovedsti, har Rotterne allerede sædt det op. Min Mand leer ab mig, og troster mig med, at det er gaaet Keiseren endnu værre: Rotterne have nemlig ligget sig ned i hans Papirer, og spædt Conceptorerne til de berlinske og mailandske Dekrete.

Buonapartiana.

(Ubras Lombards Memoirer.)

Le fevre, Rhinarmeens Nestor, stod i næste Forbinelse med Napoleon, og var Bidne til dette glimrende Meteors Fremtræbelse og Dalen. Han har en Rigdom af Erfaringer, Haar kunne rose sig af. Altid naar han talte, var jeg lutter Dre. Hans militaire Anstand, hans graae Haar, hans skarpe og strænge Blik, hans Kjærlighed til Fædrelandet, hans Mildhed mod Soldaterne, havde vundet ham mit hele Hjerte. Nogle af Marskallens Bemærkninger om Napoleon vil jeg meddele, saavidt muligt, med hans egne Ord:

„Ja, Napoleon var tapper; jeg har endog set ham forvoven. Engang fusedeuglerne om hans Dreng i Tægtningens Hede: en af hans Adjutanter søgte at dække ham med sin Person. Døgange stod han ham til side, men trebriegang sagde han halvartig: „Lad de Barnestreger fare; jeg maa have fri Udsigt!““

„Ofte har jeg hørt, og jeg er selv tilbøelig til at troe, at Napoleon ikke er i stand til, at lade en enkelt Bataillon mognovrere ordentligt; men er Dølen om, at dirigere en heel Armee, eller udføre en stor Bevægelse, da er jeg af den Mening, at han veri aldrig har haft sin Lige;“

„Han besaab et forunderligt Talent til at giætte Glædens Bevægelser. Maar han i det Sieblik Træfningen skulde begynde, med sit Teleskop havde gjort sine Jagttagelser paa en Hoi, da pleiede han at spørge de ham omgivende Generaler, hvor og hvorledes de meente Fienden vilde angribe. Efterat have seet igjennem Rikertexten, sagde den En: paa denne, og den Anden: paa hijn Side. — ”Nei — svarte Napoleon — der vil het skee, og saaledes vil det skee”, og han seilede aldrig.“

„Sædvanlig forlod han Hoien, der havde været hans Standpunkt, med munter Mine; men hørte man ham komme fløitende ned, kunde man være vis paa, at de fiendtlige Augler snart vilde giøre den Hoi, han nys havde forladt, til deres Maal, og det skeete stedse.“

“Under de frygtelige Slag ved Brienne og d'Arcy meldtes ham, at en Division af Garden var i Begreb med at vige. ”Min Garde, — skreg han — min Garde viger!“ Springer derpaa op, svinger sig paa Hesten, spører den til Galop, og, uden i mindste Maade at bekymre sig om, hvad enten der er Nogen efter ham eller ikke, flyver han, med Sablen i den ene Haand og Pistolen i den anden, mod de fiendtlige Rækker, og giennembryder dem.“

Wed samme Leilighed fornærmede han mig og nogle andre Marshaller, der vare hos ham, uden at vi dertil gavé mindste Auledning. En Hob konfiskerede, der

nys havde forladt beres Hjem, og maatte aldrig før havde havt en Bossen i Haanden, blev foran os rækkes viis strakte til Jordens af den fiendtlige Ild. Napoleon ilste til dem, og begyndte at exercere den Første den Bedste han træf paa. "Saaledes — sagde han til ham — maa Du lade og holde Geværet; kun eengang maa Du fyre, og saa trænge fremad med Bajonetten, det er det Hele!" — Da han derpaa var gaaet videre med os, sagde han i Tælens Lob reent ud, at han, hvis vi støffede hans Forventninger, ogsaa vilde exercere os, og det saaledes, at vi ikke skulde lysles ved det. Da han nu var kommen til het Sted, han vilde blive paa, trak vi os tilbage. Han savnede os, da han vilde sette sig tilbords, og sendte Bud efter os, men da vi frabade os Wren, kom han selv stormende til os. Med begge Hænder greb han mig i Haaret og sagde: "Hvad, Du gamle Niding, Du Forræder! Vil Du forlade mig, vil Du lade Din gamle Kammerat i Stikken paa en Slagdag? Saasnart Russerne ere drevne tilbage, vil vi tale om vor Strid; følg mig nu!" Og vi fulgte ham."

Dødninghuset i Paris.

Selvmorderes og andre ved en unaturlig Død Bergets revnes Liig blive tre Dage udstillede i Paris paa en Plads, der kaldes la morgue, for at Slægtninger og Venner kunne kende dem igien og lade dem begrave. Dog som oftest udstilles saabanne Ulykkeliges jordiske Levninger, der midt iblandt deres Brodre søgte eller lede en voldsom Død uden at et Døie græder for dem.

Paa Veien derhen kommer vi til Pont Neuf. Et pludseligt Oplob spærreer Veien derover; Mængden styrter mod Brortekværket. Lumulten river os med sig. Ingen har Tid at sige os, hvad her er paa Færde. Et ungt Fruentimmer staar ved Rækværket, ubevægelligt, med rødgrædte Øine. Vi spørge hende om Aarsagen til Oplobet. Hun svarer hulstende: „En Ulykkelig har styrtet sig i Vandet.“ Vi ses derved. Nedningsbaaden kæmper med Flodens Bolger. Et langt Dvarter gaaer hen under frugteslos Søgen. Endelig viser sig en hvid Skikkelse paa den fierne Vandflade; Baaben iler til. Man trækker et Liig op af Vandet. Det synes at være en Pige paa 16 til 18 Aar. Intet Livstegn! Man bringer hende ind i det lille til Druknedes Nedning bestemte Huus. Den tilstædeværende Physikus anvender alt hvad Kunsten mægter — forgives! Død! lyder het. Da der Intet findes hos den Døde, som kan give nogen Oplysning om hendes Pers-

son, saa kommer den sorgelige Baare; hun bliver lagt derpaa, og Toget begiver sig paa Beien til la morgue.

Vi følge. Den unge Pige, vi talte med paa Pont-Neuf, gaaer taus, stirrende paa Baaren og hulkende ved vor Side. Vi spørge hende, om den Druknede maaskee var hendes Veninde eller Slægtning. Hun benægter det, men fortæller os tillige, at hun, i det hun gik over Broen, var blevet tiltalt af den Ulykkelige, at Denne havde givet hende en Ring, og derpaa med Lynsnarhed styrtet sig fra Røkværket ud i Floden; men paa Ringen stode Ordene Charles à Marie (Carl til Marie). Hendes egen Brudgom hedde Charles og hun vidste, at han havde maattet bryde med en Kicereste ved Navn Marie, fordi hans rige Førældre ikke havde villet tillade ham at gifte sig med en fattig Sypige. Hun endte med de Ord: „Nu vil jeg gaae og bringe min Brudgom hans første Etskerindes sidste Gave.“ Hun sagde os Adieu, og gik en anden Bei.

Nu staae vi ved Døbninghuset. Liget lægges til Skue ved Siden af de Øvrige. Hun synes at slumre; intet Dødstræk har endnu forbreiet det ungdommelig skionne Unsights Unde, og hendes formrige Legeme henlyder paa den Livsyppighed, der endnu før en Time siden var deri! Kummeren synes vegen fra hendes Vandbe — nu er hun lykkelig.

(G. L. P. Sievers.)

Frivillig Hungersdød.

Bestreven af den Ulykkelige selv. *)

En Kjøbmand, 32 Aar gammel, som ved Uheld havde tabt sin hele Formue, besluttede, at fulgte sig selv ihjel. Desaarsag begav han sig den 15de Septbr. 1818 til en afsides, lidet besøgt Skov, grov sig der en Grav, og tilbragte i den 18 Dage uden Næring. Da fandt en i Nærheden boende Kromand ham endnu levenbe, skiondt yderst afkræftet, uden Bevidsthed og uden Mæle. Med Møie sic han en Skeefuld Kisdsuppe i ham, hvorpaa han strax opgav Vanden.

Hos ham fandt man en Dagbog, som, den Eneste i sit Slags og yderst mørkvoerdig saavel i physisse som psychiske Henseende, ansees værd at meddele Læserne Ord til andet. Thi aldrig har man endnu af den Ulykkelige selv hørt Noget om de successive Forandringer, der ved denne grusomme Død yttre sig i Legeme og Sicel.

Ero Afferkift.

Den ødle Menneskeven, som finder mig her en gang efter min Død, bedes nedgrave mig etsteds og

*) Af Hufelands Journal der præc. Heilkunde.

derimod beholde mine Klæder, min Vengepung, Kniv og Brevtaske. Ærørigt bemærker jeg, at jeg ikke er nogen Selvmorder, da jeg ved slette Mennesker har mistet hele min Formue, og ei vilde falde mine Venner til Byrde. At obducere mig, behøver man ikke, da jeg, som sagt, er sultet ihiel.

Anonymous.

Efter ovenstaende Erklæring, som jeg allerede skrev i S., vilde jeg vel doe incognito her, efter først at have kasseret alle mine Papirer, men for at forebygge en unodvendig Fremlysning af mit Liig i offentlige Blade, har jeg ladet det fare, og bemærker kun dette, at jeg ved min Families Haardhed er tvungen til at sulte mig ihiel. — Jeg var, som man kan see af mit Pas, Røbmand der, men mistede ved Uheld Størstedelen af min Formue, kunde derfor ikke præstere Præstanda, sikkert altsaa Verelarrest, og fratoges det Sidste jeg eiede. Hvad skulde jeg vel nu tage mig for i Verden uden Venge. Min hele Formue bestod i 9 Gr. 6 Pf. Med dem gik jeg til F., hvor jeg kom Kl. 4, skrev to Breve med Posten, betalte for det til min Tante, der aldrig tager mod ufrankerte Breve, 3 Gr., fortærede for 3 Gr. og forlod F. Kl. 6 med 3 Gr. 6 Pf. som jeg eier endnu. Forsynet forte mig paa Landeveien gennem L., og jeg bivouakerede under aaben Himmel, da jeg ikke trøstede mig til, at tage ind i nogen Kro med mine 3 Gr. Men i Bussen, jeg havde

valgt til Matteleie, kunde jeg for Kulde og Regn ikke udholde det længere end til Kl. 2 om Morgenens. Da begav jeg mig igien paa Reisen, gik igennem H., og tog, ledsgaget af Forsynet, denne Bivouak i Besiddelse, hvor jeg tænker at oppebie den bitre Død, hvis Gud ingen Hjælp sender forinden; thi ligge kan og vil jeg ikke. — I Gear den 15de, har jeg gjort mig denne lille Hytte og i Dag tidlig strevet dette. Desværre maa jeg nu sulde ihiel her, da man i min Alder ikke bliver antaget til Soldat, skonadt jeg har melbt mig hos alle Chefer, og at leve af Andres Maade, kan jeg ikke overtale mig til. Den som engang finder mig her efter min Død, ver sagtens vil paafolge om et Par Dage, beder jeg at sende dette Blad til min Broder N. i N.

B - Skov, den 16de September 1818.

Klobrmand N. fra N.

E. Skr. Endnu maa jeg bemærke, at jeg har været syg i 6-7 Uger. Dengang faldt jeg ned
to Skiepper Byg, som jeg vilde bære paa Loftet,
ned af en Stige, og der maa være sprunget Noget
i mit Underliv, thi siden den Tid har jeg altid
felt Smerten.

N.

Endnu lever jeg, men hvor giennemblødt er jeg
ikke blevet i Mat, og hvor holdt var det ikke! Gud,

naar skulle mine Dvaler ophøre!!! — Ingen menneskelig Sæl har ladet sig see her disse 3 Dage, kun nogle fugle.

B— Skov, den 17de September 1818.

Næsten hele forrige Nat har jeg for Kulde maatte gaae frem og tilbage, kisndt det ogsaa falder mig suurt at gaae, da jeg er saa mat! Ogsaa har jeg søgt at stille min drøbende Ørst med det Vand, jeg kunde klippe af de heromstaende Champignoner, men det smagte ilde. Man vil maaske hebreide mig, at jeg ikke for mine 3 Gr. kisbte mig en Flaske Öl, men det havbe jo kun forlønget mit Liv. Nu tor jeg haabe, snart at blive færdig.

B— Skov, den 18de September 1818.

J. J. N.

Desværre er Alt endnu ved det Gamle; havde jeg blot et Hjertoi, at jeg om Matten kunde tænde mig en lille Sld — thi Håndsker har jeg ikke, og mine Klæder ere saa tynde. Man kan da tænke sig, hvad jeg maa lide de lange Nætter!!!! Gud, hversor maatte jeg blandt Millioner være den Eneste, der skalde dse en saa grusom Døb!

B— Skov, den 19de September 1818.

J. J. N.

Endnu stedse udebliver saavel den affybelige Døb,
som Hielp fra Gud. Ingen menneskelig Sæd lader
sig see her, skonadt det nu alt er den syvende Dag.
Imidlertid rumsterer det stærkt i min Mave, og det
salber mig gruelig tungt at flytte Benene, men ogsaa
Gulden, og Tørsten især, bliver stedse rædsommere,
og regnet har det nu ikke i 3 Dage. Paa Champigno-
nierne har der længe ikke været en Draabe Vand.

Om to Dage haaber jeg dog i det mindste at være
heimkaldt!

Jeg vil her anføre, at jeg er født i N. ved N.
den 6te Marts 1786, og død den Dag, min Dagbog
standser. Min Farer hedte C. N. og var Præst samme-
steds. Gift har jeg aldrig været.

B— Skov, den 20de September 1815.

J. F. N.

Før idetmindste noget at stille den frygtelige Tørst,
her nu alt har martret mig syvgange 24, altsaa 168
Timer, gik jeg i Dag til den $\frac{1}{2}$ Miil fra min Hytte
liggende Kro og drak såmesteds en Flaske Öl, men til
denne Gang har jeg i det mindste brugt 3 Timer. Den
Flaske Öl har imidlertid kun hiulpet lidt, thi endnu
stedse torster jeg grueligt. Verten havde seet mig kom-
me fra F— Siden, derfor gik jeg tilbage ad B— Veien,
og leirede mig paany ikke langt fra Kroen. Dog har
jeg nu Vand i Nærheden, nemlig i Kromandens Post:
veraf vil jeg, hvis ikke Døben snart kommer, gjøre

Brug om Aftenen. Gud, hvor udæret saae jeg ikke
ud i Kromandens Speil!

B.—Stov, ved Giedekroen, den 21de Septbr. 1818.

J. J. N.

I Gaar den 22de funde jeg neppe rore mig selv,
endsiige Ulykantspennen; den frygteligste Tørst der lader
sig lønke, drev mig allerede tidligt hen til Posten, men
den tomme Mave vil ikke tage mod det iisfolde Vand,
og jeg maatte ikke allene give det fra mig igien altsam-
men, men sikk endog saa heftige Konvulsioner, at det
neppe var at udholde, og som varede til ud paa Matten.
Da drev Tørsten mig efter tilvands, ligesom ogsaa i
Morges tidlig Kl. 4., og Maven synes nu at finde sig
heri. Meget længe kan det dog nu ikke være, da det
alt er den tiende Dag, jeg ikke har smagt Mad, eller
sovet et Døeblik. Jeg haaber, det skal ende i Dag —
det er just min Broders Fødselsdag — og i dette Haab
beder jeg: Faber, i Dine Hænder besaler jeg min
Habd!!!

Den 23de September 1818.

N.

Gud i Himlen! Atter ere tre Dage forløbne, og
endnu intet Haab enten til Død eller til Liv; vel sy-
nes Fodderne nu ligesom døde, og jeg har derfor ikke
tunnethaalede til Posten siden den 23de, hvorveb Tørsten
og Matheben har tiltaget i den Grad, at jeg først i

(21st)

Dag kan notere bisse Par Ord. Længe vil det vel nu ikke vare, men Hiertet er dog frisk endnu.

B— Skov, den 26de September 1818.

J. G. N.

Dg endnu tre Dage, og derhos er jeg i Nat bles ven saa giennemblødt. Nu maa jeg dog vel snart kres pere. Vel har jeg ved den store Regn ogsaa faaet en Portion Vand i Halsen, men jeg tørster endda, og jeg kan ikke røre mig af Stedet! —

I Gaar saae jeg her det første Menneske; det var en Hyrde, der drev sin Hjord forbi min Hytte. Maas skee finder han mig efter min Død!!!

Uagtet al den Ulykke der har forfulgt mig, doet jeg dog meget nødig, men seer mig nu tvungen hertil. — — Mere kan jeg ikke skrive for Mathed, og det vil vel ogsaa blive det Sidste i mit Liv.

Den 29de September 1818.

J. G. N.

Indianske Mirakelkunster.

Hvad vo're europeiske Gioglere præstere, er sandt Barneværk mod Indianernes Mirakelkunster. Reisen

besseriveren Tavernier fortæller følgende eventyrlige Skuespil, som han selv var Hienvidne til:

I en stor Ild hebede de Fernlænker til de bleve gloende røde, og snoede dem saa om det nøgne Legeme, uden mindste Smertestegn. Derpaa toge de et lille Stykke Træ, stak det i Jorden, og spurgte, hvad de skulde lade vore derpaa. Jeg forlangte, fortæller Tavernier, at de skulde lade en Figen vore derpaa. Gioglerne lovede det, En af dem bedækker sig med et linnehed Klæde, og sætter sig derpaa ned paa Huk. Nygierig treeen jeg nærmere, og saae, at dette Menneske med en Barbeerkniv skiar et Stykke Kjød ud af sin Skulder, og bestros det i Jorden stukne Træ med sit Blod. Dette gientog han fem Gange. De to første Gange vorte Træet for vore Hine et Stykke i Beiret — trediesgang fremskjede Grene og Knopper — fierdegang sit Træet Blade — femtegang saae vi Blomster. Endnu længere vilde dette Skuespil have varet, hvis ikke en engelsk Geistlig havde forarget sig derover, knust Træet, og erklaeret, at ville erkommunicere den, der vedblev at være Tilstuer ved dette Diøvelsværk. Gioglerne bortfiedede sig da, veltilsfredse med den Gave, vi høde dem.

Tavernier er en paalidelig Hiemmelmand. — Om hine Egne have vi ellers kun saare ufuldkomne Begreber, men vist er det, at Indien er al Kunsts og Viisdoms Bugge, de evige Mysteriers Fædrerige. —

Hvoraf have Skæderne fået Døgenavnet
Gedebuk?

Dette Spørsgemaal besvarer den böhmiske Kronike saalunde: „I Aaret 1422 blev det befestede Slot Carlstein i Böhmen belejret af Pragerne, og sådhaa indsluttet, at Carlsteinerne ikke havde noget at spise mere, een eneste Gedebuk undtagen. For alligevel at skule deres Nod for Fienden, lode de, som de vilde seire et Bryllup, og bade om en Dags Vaabenstilstand, som ogsaa blev dem bevilget. Carlsteinerne lagtede derpaa deres eneste Gedebuk, bestroge en Bagfierding deraf med Blod, strøede Dyrehår derpaa og sendte den saaledes til Pragernes Festhauptmann, der af Profession var en Skæder, og hedd Hedwicken, som en Kiendelse for den bevilgede Vaabenhvile. Prageren kunde nu ikke andet mene, end at de Beleirede havde fuldtop af Levnetsmidler, de bleve kiede af Besleiringen, ophævede den, og droge St. Mortensdag tilbage til Prag. Men Carlsteinerne affyrede strax Glæsveskud, og spottede over, at en Gedebuk, eller meget mere en Bukkeskinke, havde saget Skæberen fra Slotsbet.“

Til

Historikeren Dr. Estrup og Botanikeren Dr. Schou,
ved deres Hjemkomst fra Udlændet.

Bær hilset her, hvor danske Hjertet hanke,
 Trofaste Et af gamle Dan!
I Laurens Baat var herligt at omvanke;
 Men Danmark blev dog Hædreland,
 Og selv i Winterstormens Orsn
 Mod Norden jubler Norbens Son.

Har Diet seet det Skjønneste paa Jordben,
 Det Skjønnes Billed ei forgaaer,
Det Bedste søger Gjælen bog i Norden,
 Hvor tro det danske Hjerte slaer;
 Her misber Eder Fædres Land
 Med danske Venner's Broderhaand.

Velkommen Du, som Landens Veie spores
 I fjerne Tiders dunkle Skrift!
Guldgrubens Moe, som Du har Troeskab svoret,
 Er riig paa gyldne Storbedriff;
 Hun følge Dig paa Fædres Spor
 Til Eys i Grubernes mod Nord!

Og Du, som Himmelzifrene udtyber
 I Blomstens Billebskrist paa Jord!
Dig stille Livets gyldne Væld udflyder,
 Hvor Jordens Blomsterdronning boer.
 Hun boer og paa den danske Strand,
 Og misber Dig i Fædres Land.

Bær hilset, Brødre, hilset og omfavnet
 I banje Brøbres gamle Lag!
 Hvad Flygtningen i Sydens Vaar har sværet,
 Ham skjærer Nørbens Vinterdag.
 Du, som Dit Nør ei glemme kan,
 Bær hilset i Dit Fædreland!

B. S. Ingemann.

Versiculi Musæ filii S. S. Blicher,
 In pago Thorning pastoris, dicati a N. Blicher in
 pago Randlev presbytero.

Semper ubiqve loci fuerant in honore poëtæ;
 Nam dum delectant, utiliora canunt.
 Garmina composuit grandævus Homerus; et audit
 Ille poëtarum tempus in omne pater.
 Barbiton arripuit Tyrtæus — et auribus astant
 Arrectis socū: turbaque fulmen erat.
 Ad citharam cæcus cecinit Caledonius Heros:
 Divi gens repetit cygnea qvæque mele.
 Contentis cecinit fidibus modulamina David,
 Vates grande sonans magnificansqve deum.
 Cantat adhuc, et adhuc animos modulamina mulcent,
 Carminibusqve viri mille moventur adhuc.
 Ter me felicem! mihi qvod clementia coeli,
 Vates dulce canens! te generasse dedit.
 Vivas, et vigeas! cantes miranda Jehovæ!
 Dicas: salvificæ gloria qvanta crucis!

Et bene qvi meriti patria de gente fuerunt,
 Illorum laudes dicere perge diu!
 Sincerias lacrymas ridentibus elice vanis!
 Moestorum madidas carmine terge genas!
 Stultorum fidicen ridendo corrige mores!
 Haud parvum est meritum: comminuisse mala.
 Qvod si te livor vult rodere dente maligno;
 Omnia tranqvilla discito mente pati.
 Istuc, qvo vivens abiit mediator abibo;
 Tu seqvere; æternum conveniemus ibi.
 Carmina — vaticinor — tua tum per secla legentur,
 Et multos rapient, et super astra trahent.
 Dicit èn à Ægæt dulci pius unus et alter:
 Coelicolas inter, dive poëta! vale!

Lil Steen Steensen Blicher.

Digter fra Alhedens lyngrige Gletter,
 som i Din Døssians livfulde Glads,
 hisset blandt Elherne svævende flætter
 mangen en Edling sin Evigheds Kranbs.—
 Blandt vore Fædres halvkuglede Høie
 stundom Du nynner veemodig og sm;
 Hjerterne smelter og væder vort Die,
 med Dine Toners henrindende Strom.—

Lidt har Din Harpes fortryllende Stemme,
 lolket til Glæde tungfndige Bryst;

øste lært Vellykvens Glæser at glemme,
flamme sig ved deres baartlige Lyst. —
Dg fjendt Du reser vanartige Daarer
med Dine Sanges ironiske Smil;
albrig alligevel — albrig Du saarer,
nogen uskyldig med bræbende Pill. —

Men o! Du Lynghedens venlige Sanger!
Hvi høre Danse saa sjeldent Dit Quad?
Stinge Dit hjerte de hvidlende Slanger?
Krykker Dig Sorger i bølgende Rab?
Levner Dit hellige Kalb Dig da ikke
Timer at siunge Halvdøde til Liv?
Vel Du i Tiderne maatte Dig skikke —
munkret af Quinden: den frugtbare Bir. —

Nu her jo Hyrden, den Gne, den Gode
hist i Din Fødegn givet Dig Kalb;
siung da Du Heedernes frødige Vode!
siung da ret ofte vor vndede Skjald!
viid vi opmærksomme, følsomme lytte
til Dine Toners melodiske Lyd;
et for de jordiske Smaating vi hytte.
Himmelste Sanges livsalige Tryb. —

Digter! Du har jo en elstelig Frænde
standende heit paa det danske Yarnas,
Begge som Venner hinanden I kjende;
modtes i Tiderne Begge tilpas. —
Siunger I Gjæve fra digterske Halden!
Sang'ren istemmer, hvor Sangeren siap?
Da skulle kættende frydes naar Skjalden
og der begejstret med Skjalden omkapt. —

Da skal I Wible hjemgangne til Hvile
 Harperne stemme til hsiere Dvad;
 Da skal Jer Tak for de Sange tilsmile,
 Hjerlige Kredse paa Land og i Stab;
 Da skal de Digtninger fremlokke Glæder —
 Tusinde føle de Skjænheders Vægt;
 Saar skal vort herlige Fædrelands Hæder,
 Eisernes, lovsunges af silbigste Slægt.

Boeslund.

G a s d e.

Hvad er det, man ved Obis Kolbe Elb —
 I Sahras Ørk med lige Iver søger? —
 Som virkelig et Intet i sig selv
 Vor Lykke meer end Perus Guld forsger? —
 Som tifold stærkere end en Magnet
 Kan tvende sterne Legemer forene? —
 Og stærkere end Electricitet
 Formaaer at gjennembøve hver en Gene? —
 Hvad er det som — sjøndt selv ei Ild — dog brænder? —
 Som — sjøndt det brænder — Ilden slukke kan? —
 Som ubi Sne og Marmor Rue tænder,
 Man mægter ej at slukke ud med Vand? —
 Sjøndt tit det Isbæs dyrt, man det bortgiver
 Med større Fryd, saasnart man det opnaaer —
 Naturligvis; thi rigere man bliver;
 Jo meer man sjænker hort, jo meer man faaer;

Det ender gjerne, just naar det begynder;
 Den dyrekjøste Glæde er kun kort —
 Dets Ød først dets Tilværelse forkynder,
 Og i en Lyd det Hele svinder bort.

Anecdoter.

Ned den første Forestilling af Nathan den Vise var Skuespilhuset saa fuldt, at man neppe kunde røre sig. „I Dag,” var der En som sagde, „afhondles to hellige Lærdomme her: Paa Scenen Tolerantzen, og blandt Tilskuerne Trykkesfriheden.”

En Røbstødmund spadserebte paa Marken med en Landmand. Denne glædede sig over det milde Føraarsveir. „Kun en varm Regn” sagde han, „og Uting vil komme frem af Jorden” — „Det forbyde Gud!” raahte Hinn forstækket: „jeg har to Koner deri!”

En Person bar to Bøger under Armen. En Anden, som mødte ham, viste paa Bogen og spurgte: Hvad har De der? — Sapho. — Og her? — Ogsaa Sapho; jeg hører, at dette Stykke skal være saa heiligt, hvorfor jeg har isinde, at læse det to gange.

